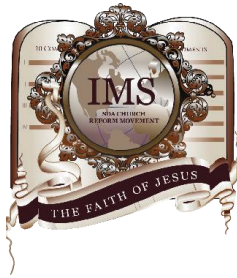

LECTIUNILE
ȘCOLII DE SABAT

Semestrul II, 2023

„PILDELE LUI
ISUS HRISTOS”

Editate de Conferința Generală a
Societății Misionare Internaționale a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformațiune

625 West Avenue
Cedartown, GA 30125 USA

Telefon (+1) 770-748 0077
Fax (+1) 770-748 0095
E-mail: imssdarmgc@yahoo.com
Internet: sda1844.org

Autor semestrul II: Orlando Florez Moreno

Revizuirea și editarea cuprinsului:

Idel Suarez, Jr. și Ruben Martinez Belmontes

Notă: Toate notele folosite din scrierile E. G. White fac referință la paginația standardizată din limba engleză.

Traducere, editare și tehnoredactare:

Departamentul de Publicații al Conferinței Generale și Departamentul Editorial al Câmpului Misionar Român pentru versiunea în limba română. Versiunea Bibliei folosită este Dumitru Cornilescu revizuită ortografic.

CUPRINS

Introducere.....	4
1. Scopul parabolilor.....	6
2. Grâul și neghina.....	9
3. Semănătorul.....	14
4. Lampa.....	18
5. Aluatul.....	22
6. Vinul și burdufurile.....	26
7. Doi Datornici.....	30
8. Omul cel Puternic.....	34
9. Sămânța de Muștar.....	38
Raportul Misionar din Surinam.....	42
10. Comoara Ascunsă.....	45
11. Perla de Mare Preț.....	49
12. Casa de pe stâncă.....	53
13. Doi Fii.....	57
14. Ospățul Nunții.....	61
15. Paiul și Bârna.....	65
16. Fariseul și Vameșul.....	69
17. Vierii Necredincioși.....	73
18. Bunul Samaritean.....	77
Raportul Misionar din Spania.....	81
19. Fiul Risipitor.....	85
20. Oaia Pierdută.....	90
21. Moneda Pierdută.....	94
22. Lucrătorii din vie.....	98
23. Cele Zece Fecioare.....	103
24. Talanții, Partea 1-a.....	108
25. Talanții, Partea a 2-a.....	113
26. Bogatul și săracul Lazăr.....	117
27. Năvodul.....	122
Raportul Misionar de la Colegiul Norman, SUA.....	126
Devoțional.....	129
Apusul soarelui în România.....	195

INTRODUCERE

„Pământul era acum vătămat și mânjit de păcat. În zilele Domnului Hristos ... Păcătoșenia neamului omenesc a aruncat un giulgiu peste minunata față a creațiunii.” –*Parabolele Domnului Hristos*, pg. 18.

Apostolul Pavel, care a primit educația de la rabini și, după convertirea sa, a înțeles învățătura descoperirii divine, a primit cunoștințe din cartea naturii și a scris în epistola sa către Romani 1:19,20: „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.”

„Tot așa era și cu învățăturile Domnului Hristos, cele necunoscute erau ilustrate prin cele cunoscute, adevărurile divine, prin lucruri pământești cu care oamenii erau foarte familiarizați.

Scriptura spune: „Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde... ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul, care zice: „Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii.” Matei 13:34,35. Lucrurile din natură îi serveau ca mijloc pentru învățarea celor spirituale, lucrurile din natură și experiența vieții ascultătorilor Săi, erau puse în legătură cu adevărurile Cuvântului scris. Conducând astfel pe om de la lucrurile naturale, la împărăția spirituală, parabolele Domnului Hristos sunt niște verigi în lanțul adevărului care unește pe om cu Dumnezeu și pământul cu cerul.

„Prin parabolele Domnului Hristos se urmărește învățarea aceluiași adevăruri ca și prin venirea și lucrarea Sa în lume. Pentru ca noi să putem cunoaște caracterul și viața Sa divină, Fiul lui Dumnezeu a îmbrăcat natura trupului nostru și a locuit printre noi. Divinitatea, a fost descoperită în natura noastră omenească, slava nevăzută, în formă omenească vizibilă. Oamenii puteau învăța despre cele necunoscute, prin ceva cunoscut, lucrurile cerești au fost descoperite prin cele omenești.” –*Pildele Domnului Hristos*, p. 17.

„Dumnezeu umbla din nou pe pământ; inimile omenești au devenit conștiente de prezența Lui; lumea era străbătută de iubirea Sa. Cerul a coborât printre oameni. În Hristos, ei L-au recunoscut pe Acela care

deschisese înaintea lor știința veșniciei.” –*Educație*, pag. 82.

Isus a fost admirat și recunoscut ca Marele Învățător, chiar și printre dușmanii Săi, așa cum este consemnat în Ioan 7:46. „Aprozii au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.””

La fel, Evanghelistul Matei a scris: „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.” „Când S-a coborât Isus de pe munte, multe noroade au mers după El.” Matei 7:28; 8:1.

În această jumătate de an, vom studia o serie de pilde ale lui Isus. Ele conțin învățături profunde pe care să le punem în practică și să le împărtășim cu cei din jurul nostru în pregătirea pentru venirea împărăției veșnice pe care dorim să o moștenim când Mântuitorul se va întoarce în slavă.

“Oricine va cerceta Biblia cu rugăciune, dorind să cunoască adevărul, ca să poată asculta de el, va primi lumina dumnezeiască. El va înțelege Scripturile. “Dacă cineva vrea să facă voia Lui, va ajunge să cunoască ... învățătura.” Ioan 7: 17.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 459.

Să ne rugăm pentru îndrumare divină, înțelepciune și binecuvântare în timp ce studiem aceste lecții de Școală de Sabat.

-Frații și surorile din Conferința Generală

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru MALAWI
Dumnezeu să binecuvânteze darul tău generos!

1 Sabatul din 1 Iulie 2023

SCOPUL PARABOLELOR

„Îmi deschid gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea
vremurilor străvechi.” Psalmul 78:2

„Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde... ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul, care zice: „Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii.” Matei 13:34,35. Lucrurile din natură îi serveau ca mijloc pentru învățarea celor spirituale, lucrurile din natură și experiența vieții ascultătorilor Săi, erau puse în legătură cu adevărurile Cuvântului scris. Conducând astfel pe om de la lucrurile naturale, la împărăția spirituală, parabolele Domnului Hristos sunt niște verigi în lanțul adevărului care unește pe om cu Dumnezeu și pământul cu cerul. –*Pildele Domnului Hristos, p. 17.*

Scop

1. De ce a vorbit Isus oamenilor în pilde? Ce primește studentul biblic care le studiază? Matei 13:10-12; Iacov 1:5.

.....
.....

„Noi ar trebui să studiem parabolele Mântuitorului nostru acolo unde El le-a rostit, și anume, în câmpii și dumbrăvi, sub cerul liber, prin iarbă și flori. Apropiindu-ne tot mai mult de inima naturii, Domnul Hristos face ca prezența Sa să fie tot mai reală pentru noi și vorbește inimilor noastre despre pacea și iubirea Sa.” –*Pildele Domnului Hristos, p. 25.*

2. De ce avem nevoie pentru a înțelege pildele Lui? În caz contrar, care va fi rezultatul? 1 Corinteni 2:14; Matei 13:14,15; Ioan 16:13,14.

.....
.....

„Însă majoritatea oamenilor disprețuiesc adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu și preferă basmele. 2 Tesaloniceni 2, 10.11: „...pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.” –1T, p. 300.

3. De ce sunt binecuvântați cei care studiază pildele? Cu ce scop ar trebui studiate? Matei 13:16,17; 1 Petru 1:12.

.....

.....

„În timp ce îngerii țin încă cele patru vânturi, noi trebuie să lucrăm cu toate puterile noastre. Noi trebuie să ducem fără întârziere solia noastră. Trebuie să dovedim Universului ceresc și oamenilor, în această generație stricată, că religia noastră este o credință și o putere al cărei Autor este Hristos, și Cuvântul Său este proorocie dumnezeiască. Sufletele oamenilor atârnă acum în cumpănă. Ei vor fi sau supuși ai Împărăției lui Dumnezeu, sau sclavi ai despotismului lui Satana.” –6T, p. 21.

Sentimente trezite de pilde

4. Cum ne simțim când înțelegem pildele? Ce va urma? Romani 10:10-12.

.....

.....

„Toți trebuie să aibă privilegiul de a apuca nădejdea ce le este pusă înaintea, în Evanghelie. Dar cum pot ei să audă fără un propovăduitor? Familia omenească are nevoie de o pregătire morală, o pregătire a caracterului, ca să poată sta în prezența lui Dumnezeu. Sunt suflete care stau să piară din pricina greșelilor speculative, care predomină și care sunt calculate să strice efectul soliei Evangheliei. Cine sunt aceia care se vor consacra acum pe deplin pentru a deveni împreună lucrători cu Dumnezeu?” –6T, p. 21.

5. Ce beneficii se obțin? Personal, ce ai vrea să primești? Matei 13:51,52,45; Proverbe 23:23.

.....

.....

„În diferite neamuri au existat oameni zeloși și înțelepți care au căutat în literatura, știința și religia lumii păgâne ceea ce ei puteau primi ca fiind o comoară pentru sufletele lor. Printre iudei se aflau aceia care căutau ceea ce le lipsea. Nemulțumiți cu o religie formală, ei tânjeau după o religie spirituală și înălțătoare. Ucenicii pe care i-a ales Domnul Hristos aparțineau acestei clase de pe urmă, iar Corneliu și eunucul etiopian, clasei dintâi. Ei doreau și se rugau pentru a primi lumina din cer; și atunci, când Domnul Hristos le-a fost descoperit, ei L-au primit cu bucurie.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 116.

6. Ce vrea Creatorul de la cei care Îl acceptă? Enumerați și explicați aceste lucruri. Luca 15:17,18; 1 Corinteni 6:11.

.....

.....

“Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1:12,13.) Aceasta este singura putere care poate produce înălțarea omenirii. Iar partea omului în săvârșirea acestei lucrări este învățarea și trăirea Cuvântului lui Dumnezeu.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 509.

7. La ce îi invită Domnul pe toți cei care studiază pildele? Care este marele Său scop? Psalmul 95:6-8.

.....

.....

„Ce faceți, fraților, în marea lucrare de pregătire? Aceia care se unesc cu lumea vor fi modelați de lume și pregătiți pentru semnul fiarei. Acei care nu se încred în ei înșiși, care se umilesc înaintea lui Dumnezeu și își curăță sufletul prin ascultarea de adevăr sunt modelați de cer și pregătiți pentru sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi promulgat și sigiliul va fi pus, caracterul va rămâne pentru veșnicie curat și fără pată.” - (5T, p. 216).

Pentru studiu suplimentar

„Dar nimeni nu poate da altora ceea ce el personal n-a primit. În lucrarea lui Dumnezeu, în firea omenească, omul nu poate face nimic. Nimeni, din propriile sale eforturi nu poate deveni purtător de lumină

pentru Dumnezeu. Untdelemnul de aur, turnat de către solii cerești în țevile de aur, pentru a curge în vasele de aur și apoi în lămpile de la sanctuar, era acela care producea o lumină continuă și o strălucire vie. Iubirea lui Dumnezeu, transmisă fără întrerupere omului, este ceea ce-l face să dea și altora lumină. În mâinile tuturor acelor care sunt una cu Dumnezeu, prin credință, untdelemnul de aur al iubirii se revarsă liber, pentru ca să strălucească iarăși în fapte bune și într-o slujire reală și pornită din inimă, pentru Dumnezeu.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 418.

* * *

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru MALAWI
Dumnezeu să binecuvânteze darul tău generos!

* * *

2 Sabatul din 8 Iulie 2023

GRÂUL ȘI NEGHINA

„Isus le-a pus înainte o altă pildă și le-a zis: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat.” *Matei 13:24,25*

„Sămânță cea bună reprezintă pe aceia care sunt născuți prin Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul adevărului. Neghina reprezintă pe cei care sunt rodul sau întruchiparea rătăcirii și a principiilor false. “Vrăjmașul, care a semănat-o, este Diavolul.” Nici Dumnezeu și nici îngerii n-au semănat vreodată o sămânță care să aducă ca rod, neghină. Neghina este totdeauna semănată de Satana, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 70.

Existența răului

1. Ce întrebare a fost pusă de-a lungul tuturor timpurilor? De ce a venit Hristos pe acest pământ? Matei 13:27; Eclesiastul 7:29; 1 Ioan 3:8.

.....
.....

„Cel ce seamăna sămânță bună, este Fiul omului.... Sămânță bună sunt fiii împărăției; neghina, sunt fiii celui rău.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 70.

2. Care este câmpul preferat al inamicului pentru semănarea neghinei? Care este rezultatul semințelor sale rele? Matei 13:25; Romani 2:19-24; Matei 23:13.

.....

.....

„În Orient, uneori oamenii se răzbunau asupra vreunui vrăjmaș, împrăștiind în ogorul proaspăt semănat al acestuia semințele unor buruieni dăunătoare care, în timpul creșterii, semănau foarte mult cu grâul. Crescând însă odată cu grâul, ele făceau să scadă valoarea recoltei, aducând proprietarului ogorului necazuri și pierdere. Tot astfel, din cauza vrăjmășiei sale împotriva Domnului Hristos, Satana împrăștie semințele răului printre semințele cele bune ale împărăției. Roadele ce rezultă din această lucrare a sa, le pune în seama Fiului lui Dumnezeu. Aducând în Biserică pe aceia care poartă numele Domnului Hristos, dar a căror viață este o negare a caracterului Său, cel rău face prin aceasta ca numele lui Dumnezeu să fie dezonorat, lucrarea mântuirii rău reprezentată și sufletele expuse unor mari primejdii.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 71.

3. Care este scopul Satanei în a semăna neghină? Pe cine folosește în locul neghină? 2 Timotei 3:5; Tit 1:16.

.....

.....

„Satana este un înșelător. Când el a păcătuit în ceruri, nici chiar îngerii care au rămas credincioși lui Dumnezeu n-au putut să înțeleagă pe deplin caracterul lui. Pentru acest motiv Dumnezeu n-a distrus imediat pe Satana. Dacă El ar fi făcut lucrul acesta, îngerii cei sfinți n-ar fi putut pricepe dreptatea și iubirea lui Dumnezeu, îndoiala cu privire la bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu ar fi fost ca o sămânță rea, care ar fi adus fructele amare ale păcatului și durerii.

„Lumea nu are nici un drept ca să se îndoiască de adevărul creștinismului pentru faptul că în Biserică sunt și membrii nedemni, și nici creștinii n-ar trebui să se descurajeze din cauza acestor așa ziși

frați. Cum a fost oare în prima Biserică creștină? Anania și Safira s-au alăturat și ei ucenicilor. Simon Magul a fost și el socotit printre credincioși. Dima, care l-a părăsit pe Pavel, fusese considerat credincios. Iuda Iscarioteanul se număra printre apostoli.

„Răscumpărătorul nostru n-a vrut să se piardă nici un singur suflet. Experiența Sa cu Iuda este raportată cu scopul de a arăta îndelunga Lui răbdare față de firea decăzută a omului și El ne îndeamnă să ne purtăm și noi așa cum S-a purtat El. Mântuitorul a spus că frați nesinceri, falși, se vor găsi totdeauna în Biserică, până la sfârșit.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 72.

Dorințele credincioșilor credincioși

4. Ce vor să facă mulți creștini credincioși când văd neghina în biserică? Ce instrucțiuni a dat Isus cu privire la acest lucru? Matei 13:28,29.

.....
.....

„Slujitorii lui Hristos sunt foarte mâhniți când văd că, în Biserică, credincioșii cei adevărați și cei falși sunt amestecați laolaltă. Ei doresc să facă ceva pentru a curăți Biserica. Ca și slujitorii gospodarului din pildă, ei sunt gata să smulgă neghina. Dar Domnul Hristos le spune: “Nu ... ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș.” Matei 13:9.

„După cum neghina își are rădăcinile întreșute cu ale grâului, tot așa frații cei falși din Biserică pot fi foarte strâns legați cu adevărații ucenici ai Domnului. Adevăratul caracter al acestor preținși credincioși nu este încă pe deplin dat pe față. Dacă unii ca aceștia ar fi îndepărtați din Biserică, alții, care ar fi putut să rămână statornici, s-ar putea zdruncina și ei. ... De-a lungul multor secole, Dumnezeu a îndurat chinul de a privi lucrarea răului și a adus mai degrabă Darul neprețuit al Golgotei, decât să lase ca vreunul să fie înșelat prin vicleniile celui rău, pentru că neghina nu poate fi smulsă fără primejdia de a dezrădăcina și grâul cel prețios.” – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 71, 72.

Actiunea umană comparată cu cea divină

5. Cum ar trebui tratat păcatul deschis? Dar ce limită a pus Dumnezeu omului din cauza neghinei și a păcatului deschis? 1 Timotei 5:24,25.

.....

.....

„Domnul Hristos a arătat foarte lămurit faptul că aceia, care stăruie pe față în păcat, trebuie să fie îndepărtați din Biserică, dar El nu ne-a încredințat nouă lucrarea de a judeca motivele și caracterul. El cunoaște prea bine firea noastră pentru a ne încredința această lucrare. Dacă am încerca să smulgem din Biserică pe aceia care presupunem că sunt numai cu numele creștini, cu siguranță că vom face greșeli. Nu arareori se întâmplă ca noi să nu mai vedem nici o nădejde de îndreptare tocmai la aceia pe care Domnul Hristos îi atrage la Sine. Dacă am proceda cu aceste suflete potrivit cu judecata noastră nedesăvârșită, atunci le-am spulbera poate și ultima speranță. Mulți dintre cei care gândesc despre ei că sunt creștini, la ziua cea mare vor fi găsiți lipsă. Mulți, însă, vor fi în ceruri, despre care vecinii lor gândeau că niciodată nu vor ajunge acolo. Omul judecă după ceea ce izbește privirea, dar Dumnezeu judecă inima. Neghina și grâul vor crește împreună până la seceriș; iar secerișul este încheierea timpului de har.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 71.

6. Ce va face creștinismul secular la sfârșitul timpului? Cum putem evita a fi neghină? Ioan 16:2,4; 15:4,7.

.....

.....

„Fără să țină seama de avertismentul Domnului Hristos, oamenii au căutat să smulgă neghina. Pentru a pedepsi pe cei bănuți de fapte rele, Biserica a recurs la puterea civilă. Cei care credeau altfel decât doctrina oficială recunoscută au fost întemnițați, torturați și omorâți, ca urmare a acuzațiilor aduse împotriva lor de către cei care pretindeau că acționează cu autoritatea dată lor de Domnul Hristos. Dar acesta este spiritul lui Satana și nu Duhul lui Hristos, care a inspirat la astfel de acte. Aceasta este metoda lui Satana de a aduce lumea sub stăpânirea sa. Prin felul în care Biserica, s-a purtat cu cei considerați a fi eretici, Dumnezeu a fost greșit reprezentat.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 74.

Diferența

7. Când va deveni evidentă diferența dintre neghină și grâu? Ce ar trebui să faci în fiecare zi pentru a fi credincios? Matei 13:40-42; 26:41.

.....

.....

„Neghina seamănă foarte mult cu grâul, atâta vreme cât este verde; dar când câmpul a devenit alb, gata pentru seceriș, buruienile fără valoare nu se mai aseamănă deloc cu grâul care se apleacă sub povara spicelor pe deplin coapte. Păcătoșii care fac paradă de pretinsa lor sfințenie se amestecă pentru un timp cu adevărații urmași ai Domnului Hristos și înfățișarea lor de creștini va înșela pe mulți; dar la vremea secerișului final al lumii nu va mai fi nici o asemănare între cei buni și cei răi. Atunci se vor da pe față aceia care s-au alăturat Bisericii, dar nu s-au unit cu Domnul Hristos.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 74.

Pentru studiu suplimentar

„Mântuitorul nu ne vorbește despre un timp când toată neghina să devină grâu. Grâul și neghina cresc împreună până la seceriș, adică până la încheierea istoriei lumii. Atunci, neghina este strânsă în snopi ca să fie arsă, iar grâul este strâns în grânarul lui Dumnezeu. “Atunci, cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”. Atunci, “Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” Matei 13:41-42.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 75.

* * *

SEMĂNĂTORUL

„El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde și le-a zis:
„Iată, semănătorul a ieșit să semene.” Matei 13:3.

„Prin pilda semănătorului, Domnul Hristos ilustrează lucrurile Împărăției cerului și lucrarea Marelui Semănător pentru poporul Său. Asemenea semănătorului care iese la câmp, El a venit ca să semene sămânța adevărului ceresc. Iar învățătura Sa prin parabole, a fost chiar sămânța cu care semăna cele mai prețioase adevăruri ale harului Său.” Din cauza simplității sale, pilda semănătorului nu a fost apreciată așa cum ar fi trebuit. Prin sămânța naturală aruncată în pământ, Hristos dorește să ne conducă mintea la sămânța Evangheliei, a cărei însămânțare are ca rezultat readucerea omului la credințioșia sa față de Dumnezeu.” *Parabolele Domnului Hristos* 33.

Semănături pentru a recoltă

1. Cine este Semănătorul și la ce este chemat poporul lui Dumnezeu? 2 Corinteni 8:9; Evrei 13:12; Geneza 12:1,4.

.....
.....
„Semănătorul a ieșit să semene.” În Orient, starea lucrurilor era așa de nesigură, iar primejdia unor manifestări violente așa de mare, încât oamenii locuiau mai mult în orașe înconjurate de ziduri, iar plugarii ieșeau zilnic, dincolo de ziduri, la munca lor. Tot astfel Domnul Hristos, Semănătorul ceresc, a ieșit să semene. El a lăsat locuința Sa cea sigură și pașnică, a lăsat slava pe care El o avea la Tatăl mai înainte de a fi lumea și a lăsat poziția Sa pe tronul Universului. El a venit aici, în lumea noastră, ca Om al suferinței și expus ispitei, El a fost singur, un Solitar, ca să semene cu lacrimi și să ude cu propriul Său sânge sămânța vieții pentru o lume pierdută în păcat.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 36.

2. Ce este sămânța? În ce fel de sol poate cădea? Marcu 4:14; Evrei 4:12; Marcu 4:4-8.

„În zilele Domnului Hristos, rabinii interpretau în mod forțat, mistic, multe părți ale Scripturilor. Pentru că învățătura clară a Cuvântului lui Dumnezeu condamna practicile lor, ei au încercat să nimicească această putere a Scripturilor. Același lucru se întâmplă și astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat ca fiind misterios și obscur, aceasta pentru a scuza călcările Legii Sale, Domnul Hristos a muștră aceste practici din vremea Sa. El a învățat că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie înțeles de toți. El a arătat spre Scripturi ca având o autoritate de necontestat, iar noi trebuie să facem la fel. Biblia trebuie să fie prezentată ca fiind Cuvântul veșnicului Dumnezeu, ca sfârșit al tuturor controverselor și temelie a tot adevărul.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 39.

3. Ce rezultate se obțin de la o astfel de însămânțare? Ce fel de sol suntem noi? Ieremia 4:3; Marcu 4:15-20.

.....

„Parabola semănătorului se ocupă în principal cu efectele produse de creșterea seminței în pământul în care a fost aruncată. Prin această parabolă, Domnul Hristos voia să spună de fapt ascultătorilor Săi: “Nu vă este de nici un folos să stați numai ca niște critici ai lucrării Mele, sau să fiți dezamăgiți pentru că ea nu corespunde cu ideile voastre. Problema de cea mai mare importanță pentru voi este: cum primiți voi solia Mea? Căci de primirea sau respingerea ei depinde destinul vostru veșnic.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 43.

4. De ce nu a găsit Hristos rodul pe care l-a dorit în poporul evreu ca națiune? De ce a fost respinsă? Isaia 5:2; Fapte 28:25-28.

.....

„Dar Israel n-a cunoscut timpul cercetării lui. Gelozia și neîncrederea conducătorilor iudei se transformaseră într-o ură fățișă și inima poporului a fost îndepărtată de Isus.

„Sinedriul lepădase solia lui Hristos și era hotărât să-L omoare; de aceea, Isus S-a îndepărtat de Ierusalim și de preoți, de templu, de conducătorii religioși, de poporul care fusese învățat în ale legii și S-a îndreptat către o altă clasă de oameni, pentru a le vesti solia și pentru

a-i aduna pe aceia care urmau să vestească Evanghelia la toate națiunile.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 231, 232.

„Așa cum păsările sunt gata să ciugulească semințele căzute lângă drum, tot astfel Satana este gata să smulgă din suflet sămânța adevărului divin. El se teme, ca nu cumva Cuvântul lui Dumnezeu să trezească pe neatenți, sau să influențeze pe cei cu inima împietrită. Satana și îngerii săi sunt prezenți în adunările unde se predică Evanghelia. În timp ce îngerii cerului se străduiesc să impresioneze inimile cu Cuvântul lui Dumnezeu, vrăjmașul este activ căutând să-l facă fără efect. Cu un zel egalat numai de răutatea lui, Satana încearcă să împiedece lucrarea Duhului lui Dumnezeu. În timp ce Domnul Hristos atrage sufletul la Sine prin iubirea Sa, Satana caută să sustragă atenția celui care este mișcat a căuta pe Mântuitorul. El ocupă mintea cu planuri lumești. El trezește spiritul de critică, sau insuflă îndoială și necredință.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 44.

Marea nevoie

5. Ce experiență trebuie să aibă credincioșii? De ce este atât de importantă cercetarea de sine? 2 Corinteni 13: 5; Iov 34: 32; Matei 16:24,25.

.....

.....

"Iubirea pentru sufletele pentru care a murit Hristos înseamnă răstignirea sinelui. „De aici înainte, cel care este copil al lui Dumnezeu va privi la persoana sa ca la un inel de legătură în lanțul aruncat pentru salvarea lumii, una cu Hristos în planul milei Sale, mergând înainte cu El pentru a căuta și salva pe cei pierduți. Creștinul trebuie să-și dea totdeauna seama că s-a consacrat lui Dumnezeu și că trebuie să descopere lumii pe Hristos în caracter. Sacrificiul de sine, simpatia, iubirea, date pe față în viața lui Hristos, trebuie să se arate din nou în viața celui care lucrează pentru Dumnezeu.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 417.

Făcând voia Creatorului

6. La ce îl cheamă Semănătorul pe poporul Său să facă? Ce obstacole pot împiedica progresul soliei Evangheliei? Matei 9:37; Ioan 4:35,36; Matei 20:4-7.

.....
.....
„Cel ce seamănă sămânță bună, este Fiul omului.” Matei 13:37. Domnul Hristos a venit, nu ca rege, ci ca un Semănător, nu pentru răsturnarea împărățiilor, ci pentru a semăna sămânța, nu pentru a conduce pe urmașii Săi la biruințe pământești și măririi naționale, ci pentru un seceriș care avea să fie strâns în urma unei munci grele și răbdătoare prin lipsuri și dezamăgiri.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 35.

7. La ce este chemată fiecare persoană? Ce ar trebui să facă fiecare? Isaia 6:8; Marcu 4:27; Ioan 4:38.

.....
.....

„Dacă voiște cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze.” Cuvintele lui Hristos n-ar fi putut să descrie mai bine ce înseamnă o totală predare de sine. „Pe toate acestea El le primise pentru binele lor. Isus nu socotise cerul un loc de dorit, atâta timp cât noi eram pierduți. El părăsise curțile cerești pentru o viață de înjosire și insultă și o moarte rușinoasă. El, care era bogat în comorile neprețuite ale cerului, S-a făcut sărac, ca prin sărăcia Lui noi să putem fi îmbogățiți. Noi trebuie să mergem pe cărarea pe care a mers El.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 416.

Pentru studiu suplimentar

„Chiar la începutul vieții creștine, fiecare credincios ar trebui să fie învățat principiile fundamentale ale credinței. . El ar trebui învățat că nu este de ajuns a ști că este mântuit prin sacrificiul Domnului Hristos, și că el este dator să facă astfel ca viața Domnului Hristos să fie viața Sa, iar caracterul Mântuitorului să fie caracterul său. Toți trebuie să învățăm faptul că avem de purtat poveri și că trebuie să ne debarasăm de înclinațiile firești Să cunoaștem cu toții, binecuvântarea de a lucra pentru Hristos, urmându-L cu lepădare de sine, suferind greutăți ca un bun ostaș al lui Hristos Să învățăm a ne încrede în iubirea Lui, așezând asupra Sa grijile noastre. Să gustăm bucuria câștigării sufletelor pentru El. Căci în iubirea și interesul nostru pentru cei pierduți, vom uita de noi înșine, de eul nostru.

Atunci, plăcerile firii își vor pierde puterea seducătoare, iar greutățile nu ne vor mai descuraja. Plugul adevărului își va face atunci lucrarea sa. El va deșteleni ogorul. El nu va reteza numai vârfurile măcăcișilor, ci îi va scoate din rădăcină.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 57.

* * *

4 *Sabatul din 22 Iulie 2023*

LAMPA

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” *Psalmul 119:105.*

„Suntem susținuți în fiecare clipă de grija lui Dumnezeu și prin puterea Sa. El ne umple masa cu hrană. El ne dă un somn liniștit și odihnitor. Săptămânal, ne aduce Sabatul, ca să ne oprim din ocupațiile trecătoare și să ne închinăm în casa Sa. El ne-a dat Cuvântul Său ca să ne fie candelă pentru picioare și o lumină pe cărare. Pe paginile lui sfinte, găsim sfaturile înțelepciunii și, de fiecare dată când ne înălțăm la El inimile, în răbdare și credință, El ne acordă binecuvântările harului Său.” *Sfaturi despre Isprăvnicie, 18.*

Ce ar trebui să știm

1. Ce s-a întâmplat ca urmare a păcatului în această lume? În ce moduri descrise de parabolă poate fi detectat întunericul? Isaia 60:2; Matei 6:23.

.....

.....

“Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” Nu putem sluji lui Dumnezeu cu o inimă împărțită. Religia Bibliei nu este o influență printre multe altele; influența ei trebuie să fie supremă, depășind și stăpânind totul. Ea nu trebuie să fie ca niște pete de vopsea împrăștiate pe pânză, ci să cuprindă întreaga viață, ca și când pânza ar fi fost cufundată în vopsea, până când fiecare fir al țesăturii a prins o culoare intensă, de neșters.” –*Hristos Lumina Lumii, p. 312.*

2. Ce este necesar pentru a eradica întunericul și cum este percepută lumina divină? Psalmul 119:105; Matei 6:22.

.....

.....

„Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric.” Curăția și statornicia scopului sunt condițiile primirii luminii de la Dumnezeu. Acela care dorește să cunoască adevărul trebuie să fie gata să primească tot ce îi descoperă acesta. El nu poate face nici un compromis cu rățacirea. Dacă cineva este nestatornic și nehotărât în ceea ce privește adevărul, va alege întunericul rățacirii și al amăgirii satanice.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 312.

3. Ce calități au cei care primesc lumina divină a revelației? Cine o dă și în ce scop? 1 Petru 1:10-12; Zaharia 4:12-14.

.....

.....

„Cu privire la cei doi martori, profetul declară mai departe: “Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului”. “Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea.” (Apocalipsa 11:4; Psalmii 119:105.) Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și Noului Testament. Amândouă sunt mărturii importante cu privire la originea și perpetuitatea Legii lui Dumnezeu. Amândouă mărturisesc despre Planul de Mântuire. Tipurile, jertfele și profețiile Vechiului Testament arată înainte către Mântuitorul care avea să vină. Evangheliile și epistolele Noului Testament vorbesc despre un Mântuitor care a venit exact în felul profetizat, prin tip și prin profeție.” –*Tragedia veacurilor*, p. 267.

4. Cine este Lumina lumii? Cine au fost chemați să fie purtători de lumină în Vechiul și Noul Testament? Ioan 8:12; Romani 3:1-3; Apocalipsa 1:13,20.

.....

.....

„Într-un fel asemănător, când Dumnezeu era gata să înfățișeze lui Ioan istoria bisericii pentru veacurile viitoare, El i-a dat o asigurare a

interesului Mântuitorului și a grijii Lui pentru poporul Său, descoperindu-i lui Ioan pe “Cineva care semăna cu Fiul omului”, umblând prin mijlocul sfeșnicelor, care simbolizau șapte biserici.” - (5T, p. 752).

Căutarea uleiului Duhului Său

5. Ce sarcină a fost atribuită poporului și slujirii preoțești? Unde au slujit ei în sanctuar? Exodul 27:20,21; Numeri 8:1,2; Psalmul 18:28.

.....

.....

„Tot ce are legătură cu serviciul instituțiilor noastre trebuie să poarte semnătura Cerului. Trebuie să fie cultivat și încurajat simțământul că instituțiile lui Dumnezeu sunt sfinte. Lucrătorii trebuie să-și umilească inima înaintea Domnului, recunoscând suveranitatea Sa. Toți să trăiască în armonie cu principiile renunțării la sine. Când face eforturi neegoiste pentru progresul intereselor instituției unde lucrează și are candela spirituală aprinsă, lucrătorul cel credincios și plin de sacrificiu de sine va avea o experiență prețioasă și va fi în stare să spună: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta.” El va simți că este foarte privilegiat, pentru că i se îngăduie să pună la dispoziția instituției Domnului aptitudinile lui, slujirea lui și vigilența lui neșovăitoare.” - *Solii alese, vol. 2, p. 176.*

Ce să faci și ce să nu faci

6. Ce lucruri ar trebui să facă cineva când a pierdut monede în casă? Care va fi rezultatul acestor acțiuni? Luca 15:8; Matei 12:43-45.

.....

.....

„Erau mulți în zilele lui Hristos, cum sunt și astăzi, asupra cărora părea că stăpânirea lui Satana a fost sfărâmată; prin harul lui Dumnezeu, ei fuseseră eliberați de duhurile rele care le stăpâniseră sufletul. Ei se bucurau în iubirea lui Dumnezeu, dar, ca și ascultătorii asemănați în pildă cu pământul pietros, ei nu au rămas în iubirea Lui. Ei nu s-au predat zilnic lui Dumnezeu, pentru ca Hristos să poată locui în inimă; și când duhul cel rău s-a întors “cu alte șapte duhuri

mai rele decât el”, ei au ajuns să fie cu totul stăpâniți de puterea celui rău.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 323.

7. Ce atribute divine vor însoți acțiunile creștinului? Care va fi rezultatul eforturilor sale? Psalmul 119:9; Ieremia 33:8,9; Filipeni 2:15.

.....

.....

„Cât de puțin ne potrivim cu Hristos în ceea ce ar trebui să fie cea mai trainică legătură dintre noi și El — compasiunea pentru sufletele depărtate, vinovate, suferinde, moarte în păcate și fărădelege! Lipsa de omenie este cel mai mare păcat al nostru. Mulți cred că ei reprezintă dreptatea lui Dumnezeu, în timp ce eșuează total în reprezentarea blândeții și marii Sale iubiri. Adesea, aceia pe care ei îi întâmpină cu rigiditate și severitate se află sub presiunea ispitei. Satana se luptă cu aceste suflete, iar cuvintele dure, lipsite de simpatie, le descurajează și le fac să cadă pradă puterii ispitorului.” –*Divina Vindecare*, p. 163.

Pentru studiu suplimentar

„Biblia este cea mai veche și cea mai amplă sursă istorică pe care o au oamenii. Ea a venit direct de la izvorul adevărului veșnic și, de-a lungul veacurilor, o mână divină i-a păstrat puritatea. Ea luminează trecutul îndepărtat, trecut pe care cercetarea omenească încearcă în zadar să-l pătrundă. Numai în Cuvântul lui Dumnezeu privim puterea care a așezat temeliiile pământului și a întins cerurile. Numai aici descoperim un raport autentic al originii națiunilor. Numai aici ne este dată istoria neamului nostru omenesc, neîntinată de mândria sau prejudecățile omenești.” - *Educația*, p. 173.

„Omenirea nu are în sine nici o lumină. Despărțiți de Hristos, noi suntem ca o făclie neaprinsă, ca luna, atunci când fața ei este întoarsă de la soare. Noi nu avem nici o singură rază de strălucire, pe care să o revărsăm în întunericul lumii. Dar când ne întoarcem spre Soarele Neprihănirii, când venim în atingere cu Hristos, tot sufletul se luminează de strălucirea feței Sale divine.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 40.

* * *

ALUATUL

„Le-a spus o altă pildă, și anume: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsurii de făină de grâu, până s-a dospit toată plămădeala.”” Matei 13:33.

“... Să fie înțeles de toți aceia cu care avem de a face că este exclusă din toate instituțiile noastre literatura care conține știința lui Satana. Noi nu suntem aduși în legătură cu lumea ca să fim influențați de falsitățile lumii, ci pentru ca, în calitate de instrumente ale lui Dumnezeu, să influențăm lumea cu adevărurile Lui.” - (7T, p. 168).

Diferența dintre aluatul răutății și cel al adevărului

1. Drojdia este o ciupercă unicelulară, inactivă. Cu cine a început aluatul păcatului? Unde a fost aruncat? 1 Ioan 3:8; Apocalipsa 12:3,4, prima parte, 9.

.....

.....

„Cel dintâi efort al lui Satana de a răsturna Legea lui Dumnezeu - efort întreprins printre locuitorii fără păcat ai cerului - s-a părut, pentru un timp, a fi încununat de succes. Un mare număr de îngeri au fost amăgiți, dar așa-zisa biruință a lui Satana a avut ca rezultat înfrângere și pierdere, despărțire de Dumnezeu și alungare din cer.”
-Patriarhi și profeți, p. 331.

2. Unde s-a stabilit aluatul păcatului? Care a fost rezultatul? Eclesiastul 7:29; Romani 5:12.

.....

.....

„Când conflictul a fost reînceput pe pământ, din nou Satana a câștigat un aparent avantaj. Prin păcătuire, omul a ajuns captivul lui, iar stăpânirea sa a trecut în mâinile arhivrajmașului. Se părea că acum drumul este liber pentru ca Satana să-și întemeieze o împărăție independentă și să sfideze astfel autoritatea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Dar planul de mântuire a făcut posibil ca omul să fie adus din nou în armonie cu Dumnezeu și să asculte de Legea Sa; atât omul,

cât și pământul să fie în cele din urmă răscumpărați de sub puterea celui rău.” –*Patriarhi și profeți*, p. 331.

3. După cum fermentarea are loc cu ușurință în struguri în prezența apei și a fructozei, rezultând alcool, ce a produs păcatul în această lume? Enumerați rezultatele. Iov 12:25; Romani 3:11,12,23.

.....

.....

„Toate clasele sociale erau reprezentate prin această mare mulțime. Se aflau acolo săraci, analfabeți, cerșetori îmbrăcați în zdrențe, tâlhari având pe fața lor pecetea vinovăției, schilozi, risipitori, negustori, oameni fără ocupație, oameni de pe treapta înaltă a societății sau din pătura de jos, bogați și săraci, toți se îngrămădeau unul lângă altul pentru a avea un loc să stea să asculte cuvintele Domnului Hristos.” În timp ce acești învățați priveau la mulțimea atât de împetrișată, se întrebau: “Împărăția lui Dumnezeu, este ea oare alcătuită dintr-un material ca acesta? Și de data aceasta, Mântuitorul a răspuns printr-o parabolă...” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 95.

4. Ce face vinul fermentat în burdufurile noi? Ce i-a îndemnat Isus pe ascultătorii Săi să facă? Iov 32:19; Proverbe 20:1; Luca 21:34.

.....

.....

„Printre iudei, aluatul era folosit uneori ca un simbol al păcatului, în timpul sărbătorii Paștelui, popoului i se cerea să înlăture tot aluatul din casele lor, tot așa cum trebuia să îndepărteze orice păcat din inimile lor. Domnul Hristos avertizează pe ucenicii Săi: “Mai înainte de toate, păziți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățarnicia.” Luca 12:1. Apostolul Pavel vorbește și el despre “un aluat de răutate și viclenie.” 1 Corinteni 5:8.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 95.

Dorința de mântuire

5. Ce dorință este trezită în inima omului prin lucrarea cerului? Ce stă înaintea unei persoane firești? Ieremia 2:22,23; Ezechiel 36:25-27.

.....
.....
„După cum aluatul, atunci când este amestecat cu făina, lucrează din lăuntru în afară, tot așa este și cu reînnoirea inimii pe care harul lui Dumnezeu o lucrează ca să transforme viața. Numai o schimbare exterioară nu este suficientă pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu. Sunt mulți aceia care încearcă să se schimbe, corectând un obicei rău, sau altul, și ei nădăjduiesc ca în acest fel să devină creștini; însă ei n-au început de unde trebuia. Prima noastră lucrare de îndreptare trebuie să înceapă cu inima.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 97.

Aluatul adevărului

6. Spre deosebire de fermentația care are loc în struguri, ce acționează asemenea fermentului din aluatul care conține cereale? Cum funcționează aluatul adevărului în suflet? Filipeni 1:6; Fapte 1:8; Matei 13:33.

.....
.....

„Nimeni nu este atât de stricat, nimeni n-a căzut atât de jos, ca puterea harului lui Dumnezeu să nu mai poată lucra asupra lui. În toți aceia care se vor supune lucrării Duhului Sfânt, se va sădi un nou principiu de viață; iar chipul lui Dumnezeu, pierdut prin păcat, trebuie să fie refăcut în omenire.” –*Parabolele Domnului Hristos*, 96.

7. În procesul de fermentare, aluatul este activat cu ajutorul apei într-o sursă de energie, cum ar fi făina de pâine. Ce condiții sunt necesare pentru ca acest proces să funcționeze? Ce proces are loc în cele trei măsuri de făină și cum se aplică acest lucru în sens spiritual? Marcu 9:23; 1 Tesaloniceni 5:23.

.....
.....

„Aluatul ascuns în făină lucrează în mod invizibil ca să prindă întreaga frământătură în procesul lui de creștere; tot astfel aluatul adevărului lucrează în mod tainic, în mod liniștit și continuu, ca să transforme lăuntru nostru, înclinațiile naturale sunt domolite și supuse. Gânduri noi, simțăminte noi, motive noi, sunt sădite în ființa

noastră. Un nou standard al caracterului, viața Domnului Hristos, ne este pus înaintea. Minte, cugetele sunt schimbate; talentele sunt puse la lucru într-un nou mod. Omul nu este dotat cu noi capacități, dar cele pe care le are sunt sfințite. Conștiința este trezită. Suntem atunci înzestrați cu trăsături de caracter care ne fac în stare să slujim lui Dumnezeu.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 98.

Pentru studiu suplimentar

„Se pune adesea întrebarea: “De ce atunci, sunt atât de mulți care pretind a crede în Cuvântul lui Dumnezeu, dar la care nu se vede nici o schimbare, nici o reformă în cuvinte, în spirit și-n caracter? De ce sunt totuși așa de mulți care nu suportă opoziția față de scopurile și planurile lor, și care dau pe față un temperament nesfânt, ale căror cuvinte sunt aspre, poruncitoare și pătimeșe?” În viața lor se manifestă aceeași iubire de sine, aceeași îngăduință egoistă, același temperament, aceeași vorbire repezită, cum se vede în viața celor lumești. Există aceeași mândrie plină de susceptibilitate, aceeași îngăduință față de înclinațiile naturale, aceeași perversitate de caracter, ca și când adevărul le-ar fi cu totul necunoscut. Motivul este acela că unii ca aceștia nu sunt convertiți. Ei n-au ascuns aluatul adevărului în inimă. Acesta n-a avut ocazia să-și facă lucrarea sa. Tendințele spre rău, naturale și cultivate, n-au fost supuse puterii transformatoare a Duhului Sfânt. Viața lor dă pe față absența harului Domnului Hristos, necredință în puterea Sa de transformare a caracterului.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 99.

* * *

VINUL ȘI BURDUFURILE

„Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi, altfel, vinul cel nou sparge burdufurile și vinul se varsă, iar burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou este pus în burdufuri noi.” Marcu 2:22.

"Când cei din poporul lui Dumnezeu sunt una în Duhul Sfânt, orice fariseism și orice neprihănire proprie, care au constituit păcatul națiunii iudaice, vor fi alungate din inimi. Fiecare membru al trupului lui Hristos va purta chipul Său, iar aleșii Săi vor fi asemenea unor burdufuri noi în care El poate să pună un vin nou, iar vinul cel nou nu va rupe burdufurile. Dumnezeu va face să fie cunoscută taina care fusese ascunsă din veșnicii. El va descoperi care este „bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27). - *Solii alese, vol. 1, p. 386.*

Vin nou și vin vechi

1. Ce reprezintă vinul în Vechiul și Noul Testament? Care este diferența dintre vinul nou și cel vechi? Marcu 2:22; Isaia 55:1; Matei 26:27-29.

.....

.....

"Nici principiile învățaturii lui Hristos nu puteau fi unite cu formele fariseismului. Hristos nu urma să acopere prăpastia creată de învățăturile lui Ioan. El urma să arate și mai clar deosebirea dintre ce era vechi și ce era nou. Isus a ilustrat mai departe lucrul acesta, zicând: "Nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altminteri vinul cel nou sparge burdufurile, se varsă și burdufurile se prăpădesc..."

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici!” a zis Isus. “Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre.” Răstălmăcind Scripturile, preoții și cărturarii orbeau mintea acelor care altfel ar fi primit cunoașterea Împărăției lui Hristos și acea viață lăuntrică, dumnezeiască, esențială pentru adevărata sfințenie.” –*Hristos Lumina Lumii, pp. 278, 614.*

2. Ce reprezintă burdufurile? Ce fel de burdufuri suntem noi: vechi sau noi, pentru a fi depozitari ai cărui vin, vechi sau nou? Matei 9:17; Luca 5:38.

.....

.....

„Burdufurile care se foloseau ca vase pentru a pune vinul nou se uscau după câțva timp și se scorojeau și nu mai erau bune de folosit pentru acest scop. În această ilustrație familiară, Isus arăta starea conducătorilor iudei. Preoții, cărturarii și mai marii își urmăreau neabătuți șirul de ceremonii și tradiții. Inima lor se strânsese ca burdufurile de vin uscate, cu care El îi comparase. Atâta timp cât ei se mulțumeau cu o religie legalistă, era cu neputință să ajungă depozitarii adevărului viu al cerului. Ei gândeau că e îndestulătoare neprihănirea personală și nu doreau ca un element nou să fie adus la religia lor. Ei nu priveau bunăvoința lui Dumnezeu față de oameni ca pe ceva care vine din afară, Ei au legat-o cu propriul lor merit datorită faptelor lor bune. Credința care lucrează prin iubire și care curăță sufletul nu putea să găsească teren comun cu religia fariseilor, formată din ceremoniile și rânduielile omenești. Efortul de a uni învățăturile lui Isus cu religia existentă avea să fie zadarnic. Adevărul vital al lui Dumnezeu, ca și vinul în fermentare, urma să prăpădească burdufurile vechi și stricate ale tradiției fariseice.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 278.

3. Cu ce vin erau obișnuiți Fariseii, Saducheii, Irodienii și mulți alți oameni? În ce piei se păstra vinul nou și de ce se rupeau burdufurile vechi când era pus vin nou în ele? Matei 16:6,12; Marcu 8:15.

.....

.....

„Fariseii se socoteau prea înțelepți pentru a mai avea nevoie de învățătură, prea neprihăniți pentru a mai avea nevoie de mântuire, prea onorați pentru a mai avea nevoie de onoarea care vine de la Hristos. Mântuitorul S-a îndepărtat de ei pentru a găsi pe alții, doritori de a primi solia cerului. În pescarii neînvățați, în vameșul din piață, în femeia din Samaria, în oamenii de rând care Îl ascultau cu plăcere,

El a găsit noile Sale vase pentru vinul cel nou. Instrumentele care urmează să fie folosite în lucrarea Evangheliei sunt acele suflete care primesc cu bucurie lumina trimisă de Dumnezeu. Aceștia sunt agenții Lui pentru a duce lumii cunoștința adevărului. Dacă prin harul lui Hristos copiii Săi vor deveni vase noi, El îi va umple cu vinul cel nou.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 279.

Vinul vechi dă naștere la sentimente rele

4. Spiritual vorbind, ce efecte produce vinul vechi și ce sentimente îl însoțesc? Cum a fost demonstrat acest lucru în cazul sărbătorii regelui babilonian Belșațar? Daniel 5:1-3; 1 Corinteni 3:16,17; Daniel 5:5, 26-28,30.

.....

.....

„Acest pahar otrăvitor pe care îl întinde lumii reprezintă învățăturile răătăcite pe care le-a primit ca urmare a legăturii ei nelegiuite cu oamenii cei mari ai pământului. Prietenia cu lumea i-a stricat credința, astfel că acum exercită o influență distrugătoare asupra lumii, susținând învățături care sunt împotriva declarațiilor lămurite ale Sfintelor Scripturi.” –*Tragedia veacurilor*, p. 388.

Babilonul produce vin vechi spiritual

5. Cine a fost ucis pentru că a refuzat să bea vinul spiritual al Babilonului? Care este sensul din spatele celei de-a treia din ultimele șapte plăgi, în care apa devine sânge? Apocalipsa 6:9,10; 18:6; 16:4-6.

.....

.....

„Din India, Africa, China, din insulele mărilor, din pieptul milioanei de oameni asupriți în așa-zisele țări creștine, vaietul omenirii se ridică până la Dumnezeu. Și strigătul acesta nu va rămâne mult timp fără răspuns. Dumnezeu va curăți pământul de stricăciunea morală de pe el, și nu printr-un potop ca-n zilele lui Noe, ci printr-un potop de foc care nu va putea fi stins prin nici o născocire omenească.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 179.

Minunea lui Isus la nuntă

6. Isus a transformat apa în vin la o nuntă a credincioșilor. Câte vase erau acolo, ce capacitate aveau și pentru ce erau folosite în mod normal? Ioan 2:6-9; Evrei 9:22; 1 Ioan 1:7.

.....

.....

„Darul lui Hristos la nuntă era un simbol. Apa reprezenta botezul în moartea Lui, vinul arăta sângele Lui care avea să se verse pentru păcatele lumii. Apa cu care au fost umplute vasele era adusă de mâini omenesti, dar numai cuvântul lui Hristos a fost în stare să-i dea putere dătătoare de viață. Tot astfel stau lucrurile cu ceremoniile care țintesc către moartea Mântuitorului. Numai prin puterea lui Hristos, care lucrează prin credință, ele ajung să hrănească sufletul.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 148.

7. Ce va primi cel care disprețuiește sângele Mielului? Care este invitația lui Isus către urmașii Săi credincioși? Enumerați binecuvântările care vin din a-L urma. Evrei 10:29; Ioan 6:56; Efeseni 4:13,14; Fapte 4:20.

.....

.....

Pentru studiu suplimentar

„Cum pot fi ei atât de orbiți de Satana, încât să-L dezonoreze pe Dumnezeu în față și să-și întineze sufletul, păcătuiind cu bună știință? Apostolul spune: “Noi am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni”. Oare cum vor intra în Sion acești păcătoși — să-i numesc ipocriți? În ce fel suntem noi o priveliște pentru lume, îngeri și oameni? Întrebați-vă singuri: Oare, prin faptele mele imorale, care degradează corpul și corup sufletul, nu cumva eu abuzez de lumină, de privilegiile și de harul pe care mi le-a dat Dumnezeu? Nu cumva, în timp ce pretind că îl cunosc pe Dumnezeu, eu Îl scot din gândurile mele și Îl înlocuiesc cu un idol? Nu cumva, prin exemplul meu, îi determin pe alții să privească păcatul cu ușurătate? Sunt eu o priveliște de slăbiciune morală pentru lume? Sunt eu o priveliște pentru lume, prin faptele mele indecente și prin întinarea morală a trupului meu? ... „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului

și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu. (2 Corinteni 7:1).” - *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei*, p. 447.

* * *

7 Sabatul din 12 August 2023

DOI DATORNICI

„Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt, cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?” Simon I-a răspuns: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.” Isus i-a zis: „Drept ai judecat.” Luca 7:41-43.

„Iertarea acordată de acest împărat reprezintă iertarea divină a tuturor păcatelor. Domnul Hristos este reprezentat prin împăratul, care, plin de milă, a iertat datoria robului său. Păcătosul se află sub condamnarea Legii călcate. El nu se poate mântui singur și, pentru acest motiv, Domnul Hristos a venit în această lume, îmbrăcând divinitatea Sa cu haina naturii noastre omenești, și și-a dat viața Sa, El, cel drept, pentru cel nedrept. El S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre și, fiecărui suflet, El îi oferă, fără bani, sângele Lui aducător de iertare.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 242.

Divinul comparat cu natura căzută

1. Ce atribute ale împărăției lui Dumnezeu fac parte din natura Sa? Cum i-a descris pilda pe cei doi datornici? Exodul 34:6; Luca 13:6-9; 1 Ioan 4: 8.

.....
.....

„Domnul Isus a spus: “Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!” N-a existat vreodată un timp în care să fie mai mare nevoie de manifestarea milei decât astăzi. Săracii, nenorociții, suferinzii, cei întristați și cei gata să piară sunt peste tot în jurul nostru.” –*Lucrarea de binefacere*, p. 15.

2. Ce altă pildă a arătat marea milă a Domnului? Păcatul este o datorie pe care nici o ființă umană nu o poate plăti sau curăța. Ce tind oamenii să facă atunci când se confruntă cu acest fapt? Matei 18:23-27.

.....

.....

„El n-avea cu ce plăti datoria; conform obiceiului, împăratul a poruncit să fie vândut, cu tot ceea ce avea, ca să plătească datoria. Dar, îngrozit, omul se aruncă la picioarele lui și-l imploră spunându-i: “Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot. Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 243.

3. Dacă astăzi zece mii de talanți echivalează cu 100 de milioane de euro, iar datornicul a spus că îi va plăti înapoi, Ce întrebări din Psalmi și scrierile lui Mica ne fac să tremurăm de enormitatea unei astfel de datorii? Psalmul 116:12; Mica 6:6,7; Psalmul 49:8.

.....

.....

„El urma să vină ca unul din familia omenească și să stea înaintea cerului și a pământului ca un om. El a trebuit să vină pentru a lua locul omului, pentru a fi garantul omului și a plăti datoria pe care o aveau cei păcătoși. El urma să trăiască o viață curată pe pământ și să arate că Satana a mințit, când a declarat că familia omenească îi aparține pentru totdeauna și că Dumnezeu nu poate să-i ia pe oameni din mâinile lui.” -*Solii alese*, vol. 3, p. 127:

4. Ce trebuia plătit pentru a achita contul păcătosului? Ce a demonstrat jertfa divină omenirii? Romani 6:23; 1 Petru 1:19,20; Romani 5: 8.

.....

.....

„Iertarea acordată de acest împărat reprezintă iertarea divină a tuturor păcatelor. Domnul Hristos este reprezentat prin împăratul, care, plin de milă, a iertat datoria robului său. Păcătosul se află sub condamnarea Legii călcate. El nu se poate mântui singur și, pentru

acest motiv, Domnul Hristos a venit în această lume, îmbrăcând divinitatea Sa cu haina naturii noastre omenești, și și-a dat viața Sa, El, cel drept, pentru cel nedrept. El S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre și, fiecărui suflet, El îi oferă, fără bani, sângele Lui aducător de iertare. “La Domnul este îndurare, și la El este belșug de răscumpărare.” Psalm 130:7.” –*Parabolele Domnului Hristos*, 244.

Sentimente contrastante

5. Ce parte din Rugăciunea Domnului este adesea uitată? Cum demonstrează acțiunile cuiva ce îi lipsește? Faceți o listă și comentați-o. Matei 6:12; 18:28-30.

.....

.....

„Iată motivul în baza căruia noi ar trebui să exercităm milă față de cei păcătoși, ca și noi. “Dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.” 1 Ioan 4:11. “Fără plată ați primit, fără plată să dați.” Matei 10:8.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 245.

6. Ce gânduri aduce convertirea unui păcătos? Cum au exprimat apostolul Pavel și patriarhul Avraam atitudinea care îi place lui Dumnezeu? 2 Corinteni 1:3,4; Geneza 18:25,32.

.....

.....

„Dar marea învățătură a parabolei se află în contrastul dintre mila lui Dumnezeu și inima împietrită și nemiloasă a omului; în faptul că mila plină de iertare a lui Dumnezeu trebuie să fie o măsură și pentru noi. “Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?”” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 251.

Predicarea prin fapte

7. Cum acționează credinciosul pocăit? Ce se vede în acțiunile și mărturia lui? Matei 5:16; 24:14; 1 Petru 2:12.

.....

.....

„Viața noastră să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Noi trebuie să-L cunoaștem pe Domnul Hristos în mod personal. Numai așa

putem să-L reprezentăm corect în lume. Rugăciunea noastră neîncetată să fie: "Doamne, învață-mă cum să fac lucrurile pe care le-ar fi făcut Domnul Isus, dacă ar fi fost în locul meu". Oriunde ne-am afla, trebuie să facem ca, prin faptele bune, lumina noastră să strălucească până departe spre slava lui Dumnezeu. Acesta este scopul cel mai mare și mai important al vieții noastre." –*Slujitorii Evangheliei*, p. 373.

Pentru studiu suplimentar

„Dar învățătura din această parabolă n-ar trebui să fie greșit aplicată. Iertarea lui Dumnezeu manifestată față de noi nu ne scutește nicidecum de datoria noastră de a-L asculta. Tot astfel, spiritul de iertare manifestat față de aproapele nostru nu scutește de cerințele unei drepte îndatoriri. În rugăciunea pe care Domnul Hristos a învățat pe ucenici s-o rostească, El spunea: "și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri." (Matei 6:12). Prin aceasta El nu înțelegea faptul că, în vederea iertării păcatelor noastre, noi nu trebuie să cerem de la datornicii noștri ceea ce în mod drept aceștia ne sunt datori. Dar dacă ei nu pot plăti, chiar dacă acesta este rezultatul unei neînțelepte administrări, ei nu trebuie aruncați în închisoare, chinuiți, sau chiar tratați în mod aspru; parabola aceasta nu ne învață să încurajăm indolența. Cuvântul lui Dumnezeu declară că, dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce. 2 Tesaloniceni 3:10. Dumnezeu nu cere celor care muncesc din greu să susțină pe alții în lenevia lor. Irosirea timpului și lipsa eforturilor, iată ceea ce face ca mulți să ajungă în sărăcie și lipsuri. Dacă aceste scăderi nu vor fi corectate de acei care se complac în ele, atunci tot ceea ce s-ar putea face pentru ei, ar fi ca atunci când ai pus o comoară într-un sac rupt, care este numai găuri. Există totuși și o sărăcie, fără ca cel în cauză să fie vinovat, și noi trebuie să avem milă și împreună simțire față de aceștia care sunt mai puțin favorizați. Noi ar trebui să tratăm pe alții, exact așa cum noi înșine, în împrejurări asemănătoare, am dori să fim tratați. ” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 247.

* * *

OMUL CEL PUTERNIC

„Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa.” (Matei 12:29)

„Oricare ar fi păcatul, dacă sufletul se pocăiește și crede, vina este spălată prin sângele lui Hristos; dar acela care leapădă lucrarea Duhului Sfânt se așază într-o situație în care pocăința și credința sunt cu neputință. Numai prin Duhul Sfânt lucrează Dumnezeu în inimă; când leapădă în mod deliberat Duhul lui Dumnezeu și declară că El este de la Satana, oamenii taie legătura prin care Dumnezeu poate să comunice cu ei. Când, în cele din urmă, Duhul Sfânt este respins, Dumnezeu nu mai poate face nimic.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 321.

Două puteri în conflict

1. Ce a întrebat Isus în această parabolă? Despre cine ne amintește această întrebare din cartea Judecătorilor - pe care Filistenii au vrut să-l lege pentru a putea stăpâni asupra israeliților? Matei 12:29; Judecători 16:11; Matei 26:41.

.....

.....

„De trei ori avusese Samson dovada palpabilă că filistenii erau învoșiți cu amanta lui să-l distrugă; dar de câte ori uneltirea ei eșua, ea spunea că a fost o glumă, iar el alunga orbește teama.

„În fiecare zi Dalila insista cu cererea ei, până când “sufletul său s-a umplut de o neliniște de moarte”; dar, cu toate acestea, o putere ciudată îl ținea legat de ea. Biruit în cele din urmă, Samson i-a destăinuit taina: “Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pântecul maicii mele. Dacă aș fi ras, puterea m-ar părăsi, și aș fi ca oricare alt om.”” –*Patriarhi și Profeți*, pp. 565, 566.

2. Ce minune a lui Hristos i-a făcut pe farisei să pună la îndoială sursa puterii Sale? Ce a fost profețit în Geneza despre Cel pe care

nici oamenii, nici demonii nu L-au putut controla, motiv pentru care a biruit moartea? Matei 12:22,24; Geneza 3:15.

.....

.....

„Așa a fost cu acești lideri evrei. „Așa a fost și cu acești conducători ai iudeilor. Ei erau convinși că Hristos era ajutat de o putere dumnezeiască, dar, pentru a se împotrivi adevărului, ei puneau lucrarea Duhului Sfânt pe seama lui Satana. Făcând lucrul acesta, ei alegeau în mod deliberat amăgirea, se predau lui Satana și de aici încolo erau stăpâniți de puterea lui....

„Fariseii, cărora le vorbise Isus și le dăduse această avertizare, nu credeau nici ei personal acuzația pe care o aduceau împotriva Lui. Nu era nici unul dintre acești oameni de seamă care să nu se fi simțit atras de Mântuitorul. Ei auziseră glasul Duhului vorbind în inima lor și dovedind că Isus este Unsul lui Israel, îndemnându-i să se declare și ei ucenici ai Lui. În lumina prezenței Sale, ei își dăduseră seama că sunt lipsiți de sfințenie și doriseră neprihănirea pe care nu o puteau realiza. Dar, după ce L-au lepădat, ar fi fost prea umilitor să-L primească pe Isus ca Mesia. O dată ce au pus piciorul pe cărarea necredinței, erau prea mândri ca să-și mărturisească rătăcirea. Iar pentru a evita recunoașterea adevărului, au încercat cu o violență disperată să combată învățătura Mântuitorului. Dovada puterii și a harului Său i-a umplut de mânie. Nu puteau să-L împiedice pe Mântuitorul să facă minuni, nici nu puteau aduce la tăcere învățătura Lui; dar au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-L prezenta greșit și a răstălmăci cuvintele Lui. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu îi urmărea cu puterea Lui convingătoare, iar ei trebuiau să ridice multe obstacole pentru a se împotrivi puterii Lui. Duhul Sfânt, cea mai eficientă forță care poate să lucreze cu inima omenească, lupta cu ei, dar ei nu voiau să se supună. ” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 322.

3. La începutul timpului pe pământ, cine au ajuns puternici? Ce a scris Psalmistul despre acești oameni, care erau puternici în răutate? Geneza 10:8-12; Psalmul 73:2-9.

.....

.....

Împărăția întunericului comparată cu Împărăția lui Dumnezeu

4. Ce a spus Isus despre împărăția răului? Cum i-a amenințat aceasta întotdeauna pe credincioșii credincioși? Matei 12:25,26; Fapte 23:6-9.

.....

.....

„O delegație de farisei se unise cu reprezentanții saducheilor bogați și semeți, partid al preoților, al necredincioșilor și al aristocrației neamului. Cele două partide fuseseră într-o vrăjmășie grozavă. Saducheii căutau să câștige prin lingușiri favoarea puterii cârmuitoare, pentru a-și menține poziția și autoritatea. Pe de altă parte, fariseii cultivau ura poporului împotriva romanilor, așteptând cu nerăbdare timpul când puteau să scuture jugul cuceritorilor. Dar fariseii și saducheii s-au unit acum împotriva lui Hristos. Cei care se aseamănă se adună și răul, oriunde ar exista, se unește cu răul pentru nimicirea binelui.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 405.

Satana și Împărăția Sa au fost înfrânți

5. Ce putere divină ține piept celor puternici și îi eliberează pe cei înrobiți? Ce va face Hristos, uns de puterea Duhului Sfânt, cu inițiatorul răzvrătirii cu o mie de ani înainte de a-l distruge pe el și pe urmașii săi? Matei 12:28; Marcu 1:34; Apocalipsa 20:1,2.

.....

.....

„Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească. Ființa care s-a predat lui Hristos devine fortăreața Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită și vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu poate fi biruit de asalturile lui Satana. Dar, dacă nu ne supunem stăpânirii lui Hristos, vom fi stăpâniți de cel rău.” –*Idem*, p. 324.

Triumful celor credincioși

6. Ce atitudine vrea Hristos să aibă copiii Săi pentru a fi biruitori? Ce armă este dată celor credincioși pentru a învinge

răul? Ioan 16:33; Iacov 4:7; 1 Ioan 5:4.

.....

.....

„Numai când suntem legați strâns de Dumnezeu putem rezista efectelor nesfînțite ale iubirii de sine, ale îngăduinței de sine și tendinței spre păcat. Noi putem părăsi multe obiceiuri rele și, pentru câțva timp, putem da la o parte tovărășia lui Satana; dar, fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră față de El, în fiecare clipă putem fi biruiți. Fără o cunoaștere personală a lui Hristos și o comuniune continuă cu El, suntem supuși bunului plac al lui Satana și până la urmă vom împlini pretențiile lui.” –*Idem*.

7. Despre ce slăbiciuni a avertizat Domnul poporul Său și cum pot fi biruite aceste lucruri? Ce va rezulta dacă cineva ignoră avertizarea Sa? Matei 22:29; Efeseni 6:10,11.

.....

.....

„Nu Dumnezeu este acela care orbește ochii oamenilor sau care le împietrește inima. El le trimite lumină pentru a-și îndepărta greșelile și a-i conduce pe cărări sigure; dar, prin lepădarea acestei lumini, ochii au ajuns să orbească și inima să se împietrească. De multe ori, lucrul acesta se întâmplă încetul cu încetul și aproape pe nesimțite. . Lumina vine în suflet prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin servii Săi sau prin lucrarea directă a Duhului Său. Dar când o rază de lumină este neluată în seamă, sensibilitatea spirituală scade, iar o altă descoperire a luminii este înțeleasă și mai greu. Și astfel întunericul se tot întinde, până când noaptea cuprinde tot sufletul.” *Hristos Lumina Lumii*, 322

Pentru studiu suplimentar

„În mod inevitabil, noi trebuie să fim sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri care se luptă pentru supremația lumii. Nu este necesar să alegem de bunăvoie să servim împărăției întunericului, pentru ca să ajungem sub stăpânirea ei. N-avem decât să neglijăm să ne aliem cu împărăția luminii. Dacă nu conlucrăm cu puterile cerești, Satana va lua în stăpânire inima și va face din ea locuința lui. Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credință în neprihănirea Lui.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 324.

Vă rugăm citiți Raportul Misionar din Surinam de la pagina 42

9 Sabatul din 26 August 2023

SĂMÂNȚA DE MUȘTAR

„Se aseamănă cu un grăunte de muștar, care, când este semănat în pământ, este cea mai mică dintre toate semințele de pe pământ, dar, după ce a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate zarzavaturile și face ramuri mari, așa că păsările cerului își pot face cuiburi la umbra lui.” Marcu 4:31,32.

„Embrionul din sămânță crește datorită acțiunii principiului vieții pus acolo de Dumnezeu. Dezvoltarea lui nu depinde de nici o putere omenească. Tot așa este și cu Împărăția Domnului Hristos. Ea este o creațiune nouă. Principiile dezvoltării ei sunt diametral opuse cu acelea care conduc împărățiile acestei lumi.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 77.

Semănarea cu rezultate minunate

1. Ce caracterizează Împărăția lui Dumnezeu? Deși este foarte mică, ce are sămânța pentru a crește? Matei 13:31,32; Luca 13:19.

.....
.....

„În timp ce Domnul Hristos rostea această parabolă, copăceii de muștar puteau fi văzuți ici și colo, înălțându-se deasupra ierbii și grâului, legănându-și în aer ramurile lor ușoare. Păsărelele zburau din creangă în creangă și ciripitul lor se auzea din frunzișul bogat al muștarilor. Și totuși, sămânța din care a răsărit această gigantă plantă, era printre cele mai mici dintre toate semințele. La început a răsărit numai un lăstar fraged, dar de o mare vitalitate, și el a crescut și s-a dezvoltat, până când a ajuns la mărimea la care se găsea.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 77.

2. Conform parabolei, cum este muștarul o binecuvântare pentru tot ceea ce îl înconjoară? Cum a spus Psalmistul despre acest

lucru în legătură cu umbra protectoare a Celui Preaînalt? Marcu 4:32; Psalmul 91:1,4,7.

.....

.....

„Și în această generație de pe urmă, parabola seminței de muștar trebuie să ajungă la o împlinire deosebită și triumfală. Sămânța cea mică va deveni un copac. Ultima solie de avertizare și har trebuie să ajungă la orice neam, seminție, limbă și norod. Apocalipsa 14:6,14. “Ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.” Faptele Apostolilor 15:14; “Și pământul va fi luminat de slava Sa”. Apocalipsa 18:1.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 79.

3. Asemenea lui Ierubaal, care a fost disprețuit, la cine a căutat poporul sprijin și protecție? Judecători 9:16,17; Ieremia 16:11; Judecători 9:15.

.....

.....

„După moartea lui Ghedeon, “copiii lui Israel nu și-au adus aminte de Domnul, Dumnezeul lor, care-i izbăvise din mâna tuturor vrăjmașilor care-i înconjurau. Și n-au ținut la casa lui Ierubaal, a lui Ghedeon, după tot binele pe care-l făcuse el lui Israel”. Uitând ce îi datora lui Ghedeon, judecătorul și salvatorul său, poporul l-a luat pe fiul nelegitim al lui Ghedeon, pe Abimelec, și l-a făcut împărat; pentru a-și menține puterea, el i-a ucis pe toți copiii legitimi ai lui Ghedeon, în afară de unul. Atunci când părăsesc temerea de Dumnezeu, oamenii renunță curând și la onoare și cinste.” –*Patriarhi și profeți*, p. 556.

Sămânța de muștar și roada Duhului

4. Cu ce roadă a Duhului se compară sămânța de muștar și cum germinează în inimă? Ce se va întâmpla cu ea la timpul din urmă? Luca 17:6; Romani 10:17; Luca 18:8.

.....

.....

„Cârmuirile pământești se folosesc de forța fizică; ele își mențin stăpânirea prin războaie; dar întemeietorul împărăției celei noi este Prințul Păcii. Duhul Sfânt înfățișează împărățiile pământești prin

simbolul unor fiare sălbatice de pradă; dar Domnul Hristos este “Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” Ioan 1:29. În planul Său de guvernare nu există folosirea forței brute pentru forțarea conștiinței. Iudeii așteptau ca împărăția lui Dumnezeu să fie stabilită în același fel ca împărățiile lumii. Pentru a promova dreptatea, ei făceau apel la mijloace externe.” –*Parabolele Domnului Hristos*, 77.

5. Ce sfat le este dat celor care trăiesc la sfârșitul perioadei Laodiceene? Pe măsură ce credința și dragostea devenind mai rare decât aurul, prin ce proces va trece Dumnezeu pe poporul Său din timpul sfârșitului? Apocalipsa 3:18,17; 1 Petru 1:6,7.

.....

.....

„O, ce aş putea spune pentru a deschide ochii orbiți, pentru a ilumina înțelegerea spirituală? Păcatul trebuie să fie crucificat. O completă schimbare morală trebuie să fie lucrată de Duhul Sfânt. Noi trebuie să avem iubirea lui Dumnezeu, cu o credință vie și statornică. Acesta este aurul curățit prin foc. Îl putem obține numai de la Domnul Hristos. Fiecare cercetător sincer și zelos va deveni un părtaș al naturii divine. Sufletul său va fi plin de o puternică dorință de a cunoaște plinătatea acelei iubiri, care întrece orice cunoștință; ...” - (*5T, p. 105*).

Valoarea copacilor este în roadele lor

6. De ce este necesară răbdarea în special la sfârșitul timpului? Cu ce are legătură această roadă? Evrei 10:36; Iacov 5:7,8; Apocalipsa 14:12.

.....

.....

„Aceasta este o solie distinctă și despărțitoare — o solie care nu trebuie să dea sunete neclare. Ea trebuie să-i îndepărteze pe oameni de la puțurile crăpate care nu au apă și să-i ducă la Izvorul nesecat al apelor vieții.” - (*7T, p. 150*).

7. În cine se va manifesta roada Duhului? Unde l-a văzut Isus pe Zacheu și de ce era acolo? Apocalipsa 2:7; Luca 19:4,5,9.

.....

.....

„Aceia care trăiesc lucrarea adevăratei pocăințe în inimile lor vor da pe față roadele Duhului în viața lor. O, dacă cei care au atât de puțină viață spirituală și-ar da seama că viața veșnică poate fi acordată numai celor care ajung părtași de natură dumnezeiască, și scapă de stricăciunea care este în lume prin poftă!” - (9T, p. 155).

Pentru studiu suplimentar

„Tot la fel este și cu Împărăția Domnului Hristos; la început ea apare ca fiind umilă și lipsită de importanță. Comparată cu împărățiile lumii, ea se înfățișează a fi cea mai mică dintre toate. Conducătorii de atunci ai lumii își băteau joc de cuvintele Domnului Hristos, când El declara că este un împărat. Și totuși în puternicele adevăruri încredințate urmașilor Săi, împărăția Evangheliei are în sine viața divină. Și cu ce repeziciune a crescut, cât de mult s-a întins influența ei! Când Domnul Hristos a rostit această parabolă nu erau decât țărani galileeni care reprezentau noua împărăție.

Sărăcia lor și numărul lor mic au fost prezentate mereu și mereu ca motive pentru care oamenii n-ar trebui să se alăture acestor pescari simpli, care urmau lui Isus. Dar sămânța de muștar trebuia să crească și să-și întindă ramurile sale peste lumea întreagă.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 77.

* * *

Vă rugăm citiți **Raportul Misionar din Surinam**
de la pagina următoare

* * *

RAPORTUL MISIONAR DIN SURINAM

A se citi în Sabatul din 26 August 2023

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi adunată în Sabatul din 2 Septembrie 2023

Biserica din Surinam salută frații din întreaga lume cu invitația divină din Apocalipsa 22:17: *Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!”* Și cine aude să zică: *„Vino!”* Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!”

Surinam, cunoscut anterior ca Guyana olandeză și parte a Olandei până în 1975, când și-a câștigat independența, este o țară din America de Sud. Ea se învecinează cu Oceanul Atlantic la nord, cu Guyana Franceză la est, cu Guyana la vest și cu Brazilia la sud.

Capitala este Paramaribo, iar teritoriul său acoperă 163.820 kilometri pătrați (101.793 mile pătrate). Populația este de aproximativ 800.000; și, deși este cea mai mică și mai puțin populată țară din America de Sud, cuprinde o mare varietate de naționalități, culturi, limbi și dialecte, în timp ce limba sa oficială este olandeza, ceea ce reprezintă o mare provocare pentru evanghelizare.

Țara este formată din comunități catolice, hinduse, musulmane și protestante. Datorită unui număr mare de grupuri etnice, nu există o religie majoritară sau dominantă. Conform celor mai recente date, 48,4% din populație aparține credinței creștine, inclusiv catolici și grupuri protestante precum Moravii, evanghelicii, Metodistii și luteranii, printre altele. Hindușii sunt 22,3 la sută, iar musulmanii 13,9 la sută, în timp ce restul de 15,4 la sută sunt compuse din oameni care susțin religiile indigene și cei care spun că nu aparțin niciunei credințe religioase.

Îndeplinind misiunea dată de Domnul Isus Hristos de a predica Evanghelia fiecărei națiuni, triburi, popoare și limbi și având încredere în promisiunea Sa că va fi cu poporul Său până la sfârșitul lumii, mesajul mișcării de reformațiune a ajuns pentru prima dată în Surinam prin sora Johana M. Vlijter, care se odihnește în mormânt până la înviere, și fratele Ernest Huur, care locuiește în prezent în Olanda și este un membru activ al Bisericii. Ulterior și oficial, activitatea mișcării de reformațiune a început în 1999, când fratele Gabriel Porras, din Columbia, a sosit în țară ca primul misionar trimis

de Conferința Generală în cadrul Programului misiunilor străine. În 2000, biserica a fost înregistrată pentru prima dată sub numele de „Stichting Internationale Zending Van Zevende Dags Adventisten Reformatiebeweging, Suriname Veld.”

De atunci, Evanghelia a fost proclamată prin colportaj, vizite și studii biblice în case, programe speciale pentru copii și studii biblice prezentate altor confesiuni religioase care au acordat bisericii posibilitatea de a împărtăși solia. Așa a apărut un grup de oameni interesați care au început să țină Sabatul, rezultând botezul unora dintre ei și făcând posibilă organizarea unui grup.

În 2007, fratele Boris Acevedo a venit din Venezuela împreună cu familia sa, lucrarea a continuat să avanseze, iar noii credincioși au fost botezați și adăugați la biserică. În 2009, a fost achiziționată o proprietate și a început construcția unei biserici și a locuințelor pentru misionari cu sprijinul Conferinței Generale și al Câmpului Olandez.

În 2014, fratele Edison Henriquez a sosit cu soția și copiii săi din Venezuela; au continuat să lucreze împreună cu cei șase membri ai Bisericii. Totuși, așa cum este scris în Apocalipsa 12:17: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” Spiritul profetic spune că prosperitatea contribuie la intrarea în biserică a multora care doar profesează religia. În 2015 și 2016, biserica a suferit o rebeliune; cinci dintre cei șase membri care au format grupul Bisericii și-au arătat adevăratele interese; și din moment ce numele lor erau în actele oficiale ale Bisericii, ceea ce le-a dat autoritate asupra proprietăților, au preluat și le-au transferat Bisericii Adventiste nominale. Un singur membru a rămas credincios și a fost o perioadă foarte dificilă pentru biserică, pentru misionar și familia sa. A fost înaintat un proces în fața instanțelor de stat pentru a obține dreptate, în timp ce cei răsculați și Biserica Adventistă au atacat continuu, deoarece scopul lor era ca mișcarea reformistă să înceteze să mai existe aici, în Surinam. A fost foarte greu de trecut prin astfel de lucruri, de a rezista răscoalei și a depăși pierderea proprietății; cu toate acestea, în martie 2021, prin decizie judecătorească, prima înregistrare a bisericii a fost recuperată și răsculații au fost șterși din înregistrări.

Situația descrisă mai sus a făcut necesară înaintarea și solicitarea unei noi înregistrări în 2018 cu ajutorul prezbiterului George Gowie din

Jamaica, sub numele de „Societatea Misionară și de Sănătate Internațională.” Acest lucru a permis Organizației să continue să lucreze legal în țară și să protejeze donațiile și bunurile care au fost achiziționate ulterior.

În decembrie 2019, prin ordin judecătoresc, vechea proprietate a fost confiscată; dar, în mod miraculos, Dumnezeu a oferit o nouă facilitate cu locuințe și o capelă într-o locație foarte bună. Deși era închiriată, ea oferea facilități și oportunități mai bune pentru predicarea Evangheliei. Dumnezeu a întărit credința credincioșilor, lucrarea misionară a continuat, iar suflete noi au auzit și au îmbrățișat solia cu bucurie și s-au alăturat Bisericii prin botez. Acum există atât o biserică organizată, cât și un câmp organizat. Astăzi putem spune fraților din întreaga lume că în Surinam există o familie spirituală.

Cu colaborarea noilor membri și sprijinul Diviziunii nord-americe/Caribe, a fost obținută o nouă bucată de pământ în capitala țării și este necesară și urgentă construirea unei biserici și a unei facilități de locuințe. De aceea, prin acest raport ne adresăm tuturor fraților noștri din întreaga lume pentru a vă cere sprijinul în daruri generoase. Donațiile voastre de bunăvoie vor fi folosite pentru construirea casei de cult. Domnul să vă binecuvânteze și să vă înmulțească generozitatea. Isus se întoarce curând. El ne cere să-I dedicăm tot ceea ce ne-a dat. Domnul a făcut lucruri mari și va face mult mai multe pe măsură ce ne încredem în El și facem voia Lui. În ultimele rânduri ale acestui raport, ne exprimăm recunoștința față de frații de la Conferința Generală pentru încurajarea lor continuă, față de frații Diviziunii America de Nord/Caraibe și față de toți cei care se roagă pentru lucrarea din această țară. Cerem, din nou, rugăciunile și sprijinul vostru.

Fie ca Domnul să ne ajute să continuăm cu misiunea pe care ne-a dat-o de a fi lumina lumii și o reflectare vie a lui Isus. Toată onoarea și slava să fie a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Amin!

– *Fratele Edison Henriquez Moreno*
Președintele Câmpului Surinam –

* * *

Colecta specială a Școlii de Sabat va fi pentru Surinam

Darul tău să reflecte credința în marea bunătate a lui Dumnezeu!

10 Sabatul din 2 Septembrie 2023

COMOARA ASCUNSĂ

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește o ascunde și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.” Matei 13: 44.

„În vechime, se obișnuia ca oamenii să-și ascundă comorile în pământ. Hoțiile și tâlhăriile erau foarte frecvente. Și ori de câte ori avea loc o schimbare a stăpânirii, cei care aveau mari averi erau în situația de a fi supuși la mari impozite. Pe lângă aceasta, țara se afla în primejdia de a fi invadată de armate prădătoare. Ca urmare, cei bogați căutau să-și păstreze averile ascunzându-le, iar pământul era considerat ca fiind un loc sigur pentru păstrarea lor. Dar deseori se întâmpla să uite locul unde au ascuns averea; se putea ca proprietarul să moară, sau închisoarea sau exilul să separe pe proprietar de comoara sa, și bogăția, ce l-a costat atâta trudă ca să o păstreze, să fie lăsată gășitorului care avea șansa să dea peste ea În vremea Domnului Hristos, nu era ceva neobișnuit să descoperi într-un ogor părăsit monede vechi și podoabe de aur și de argint.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 103.*

În căutarea comorilor ascunse

1. Cine a fost cel dintâi în invitația către neamuri de a primi comori fizice și spirituale? Cine a venit să împărtășească aceste lucruri minunate căutătorilor adevărului? Isaia 44:28; 45:1-3; Apocalipsa 3:18; Coloseni 2:3.

.....

.....

„În Sfintele Scripturi, stau ascunse de ochii cercetătorului superficial mii de perle ale adevărului. Mina adevărului nu se epuizează niciodată. Cu cât studiați Scripturile mai mult cu inimi umile, cu atât mai mare va fi interesul vostru și cu atât mai mult veți simți nevoia să exclamați împreună cu Pavel: “O, adâncul bogăției, înțelepciunii

și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” Romani 11:33.” - (5T, p. 266).

2. Ce a făcut Isus cu bogățiile Sale? Ce a fost dispus să facă pentru a salva păcătoșii pierduți? 2 Corinteni 8:9; Isaia 43:3,4; Exodul 19:5; 1 Petru 1:18,19.

.....

.....

„Faptul petrecut la Betleem este un subiect inepuizabil. . În el este ascuns “adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu.” (Romani 11:33.) Admirăm sacrificiul Mântuitorului, care a schimbat tronul cerului cu staulul și tovărășia îngerilor sfinți cu vitele din grajd. Îngâmfarea omenească și mulțumirea de sine se simt mustrate în prezența Sa. Dar acesta n-a fost decât începutul iubirii Sale minunate. . Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului chiar și atunci când Adam se afla în Eden, nevinovat. Dar Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El și-a asumat consecințele acțiunii legii eredității. Care erau consecințele acestea, se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea o pildă de o viață fără păcat.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 48.

3. Ce chemare din partea lui Dumnezeu a vestit Ioan Botezătorul? Care este scopul Domnului pentru copiii Săi credincioși? Matei 3:1,2; Coloseni 1:13; Apocalipsa 5:10.

.....

.....

„Astfel, Planul de Mântuire este în mod clar expus înaintea noastră, încât fiecare suflet poate vedea pașii pe care trebuie să-i facă în lucrarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței în Domnul Isus Hristos, pentru a putea fi mântuit în modul în care a rânduit Dumnezeu.” –*Calea către Hristos*, p. 107.

4. Unde a găsit omul din parabola lui Isus comoara ascunsă? Matei 13:44; Isaia 33:6; Deuteronomul 29:29.

.....
.....

„Un om a închiriat un teren ca să-l cultive și, pe când ara cu boii, fierul plugului scoase din pământ o comoară ascunsă. Descoperind această comoară, omul își dă seama de faptul că o avere este la îndemâna sa. Punând aurul la loc, acolo unde a fost ascuns, s-a întors acasă și a vândut tot ce avea, pentru a cumpăra ogorul în care se afla comoara. Familia sa și vecinii săi considerau toate acestea ca fapte de om nebun. Privind ogorul, ei nu vedeau nici o valoare în acel pământ părăsit. Dar omul știa ce face; și când a avut în mână actul de proprietate asupra terenului, l-a răscolit peste tot ca să găsească comoara pe care o pusese la loc sigur.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 103.

Nevoile căutătorului de comori

5. Ce dorință a avut omul din parabolă când a descoperit comoara? Ce cuprinde comoara divină? Proverbe 23:23; 2 Timotei 3:15-17.

.....
.....

„Biblia desfășoară adevărul cu o simplitate și o adaptare perfectă la nevoile și aspirațiile inimii omenești încât a uimit și a umplut de admirație cele mai cultivate minți, făcând în același timp în stare chiar și pe cei mai umili și neînvățați să înțeleagă calea mântuirii.” – *Calea către Hristos*, p. 107.

6. După cum una dintre caracteristicile nobileții este bogăția – dobândirea de comori – ce comoară biblică valoroasă este accesibilă tuturor celor care o caută și o găsesc? Ce a făcut omul din parabolă pentru a dobândi comoara ascunsă? Fapte 17:11; Luca 10:21; Filipeni 3: 8.

.....
.....

„Și totuși, aceste adevăruri, expuse așa de simplu, se ocupă de subiecte atât de înalte și mult cuprinzătoare și atât de cu totul peste posibilitățile noastre de înțelegere încât le acceptăm numai pentru că Dumnezeu le-a spus. Astfel, Planul de Mântuire este în mod clar

expus înaintea noastră, încât fiecare suflet poate vedea pașii pe care trebuie să-i facă în lucrarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței în Domnul Isus Hristos, pentru a putea fi mântuit în modul în care a rânduit Dumnezeu. Totuși, dincolo de aceste adevăruri atât de ușor de înțeles, se află tainele care ascund slava Sa: taine care întrec puterea de cercetare a minții omenești, dar care inspiră cercetătorului respect și credință. Cu cât acesta cercetează mai mult Sfânta Scriptură, cu atât mai profundă este convingerea lui că acesta este Cuvântul Viului Dumnezeu, iar rațiunea umană se pleacă în fața maiestății revelației divine.” –*Calea către Hristos*, p. 107.

Comori în sanctuar

7. Ce comori făceau parte din sanctuar și ce daruri i-au oferit înțelepții Pruncului Isus? Cât de valoroase sunt comorile oferite lui Dumnezeu în închinare? Matei 2:11; Exodul 30:1,3,7; Apocalipsa 8:3.

.....

.....

„Aici profetului i s-a permis să privească în prima despărțitură a sanctuarului din cer; și a văzut acolo "cele șapte lămpi de foc" și "altarul de aur" reprezentat de sfeșnicul de aur și altarul tămâierii din Sanctuarul de pe pământ. Din nou, „Templul lui Dumnezeu a fost deschis” (Apocalipsa 11:19), și el a privit prin vâlul interior în Sfânta Sfințelor. Aici a văzut 'chivotul legământului Său' (Apocalipsa 11:19), reprezentat de lada sacră construită de Moise care conține Legea lui Dumnezeu.” –*Christ in His Sanctuary*, p. 54.

Pentru studiu suplimentar

„Această parabolă ilustrează valoarea comorii cerești și efortul ce ar trebui depus pentru a o dobândi. Cel ce a găsit comoara în țarină, a fost gata să se despartă de tot ceea ce avea, gata să depună o muncă neobosită, numai să poată intra în stăpânirea bogățiilor ascunse. Tot așa, cel ce găsește comoara cerească nu va considera nici un efort prea greu și nici un sacrificiu prea mare, pentru a câștiga comoara adevărului.

„În parabolă, țarina în care este ascunsă comoara simboliza Sfânta Scriptură. Comoara este Evanghelia. Nici chiar pământul nu este așa

de brăzdat cu vine de aur și așa plin de lucruri prețioase, cum este Cuvântul lui Dumnezeu.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 104.

* * *

Colecta specială a Școlii de Sabat va fi pentru Surinam
Darul tău să reflecte credința în marea bunătate a lui Dumnezeu!

* * *

11 Sabatul din 9 Septembrie 2023

PERLA DE MARE PREȚ

“Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără.” Matei 13:45,46.

„Biserica vedea cum noii convertiți alergau la ea cu grămada, din toate părțile. Cei apostaziați se pocăiau. Păcătoșii se uneau cu creștinii pentru a căuta mărgăritarul de mare preț. Aceia care fuseseră cei mai aprigi împotriviți ai Evangheliei deveneau apărătorii ei..... Unica ambiție a credincioșilor era de a da pe față asemănarea cu Hristos în caracter și de a lucra pentru extinderea împărăției Lui.” – *8T, p. 19.*

Isus este perla de Mare Preț

1. Fiecare perlă se formează ca reacție la un iritant care intră între mantaua și cochilia stridiei. Cum l-a prezentat apostolul Pavel pe Isus Hristos și scopul pentru care a luat natura umană asupra Sa? Ca perlă de Mare Preț, cum poate cineva să primească natura lui Isus în Împărăția lui Dumnezeu? 2 Corinteni 5:21; Evrei 2:14; Isaia 9:6.

.....

.....

„Domnul Hristos însuși este Mărgăritarul de mare preț. În El se află toată slava Tatălui și expresia chipului persoanei Sale. În El se află toată slava Tatălui și expresia chipului persoanei Sale. Slava

atributelor lui Dumnezeu este exprimată în caracterul Său. Fiecare pagină a Sfintelor Scripturi strălucește la lumina Sa. Neprihănirea Domnului Hristos, asemenea unei perle curate, albe, nu are nici un defect, nici o pată. Lucrarea nici unui om nu poate îmbunătăți marele și prețiosul dar al lui Dumnezeu.” *Parabolele Domnului Hristos*, 115

2. Cum îl va primi căutătorul adevărului pe Isus Hristos? Cu ce natură combinată S-a ridicat la cer la sfârșitul slujirii Sale pământești? Matei 1:23; Evrei 1:3; 1 Corinteni 1:30.

.....

.....

„El este desăvârșit. În Domnul Hristos sunt “ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.” Coloseni 2, 3. Căci “El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.” 1 Corinteni 1, 30. Tot ceea ce poate satisface nevoile și dorințele sufletului omenesc, pentru lumea aceasta și pentru cea viitoare, se găsește în Isus Hristos. Mântuitorul nostru este Mărgăritarul de un așa de mare preț încât, în comparație cu El, toate celelalte lucruri pot fi socotite ca nimic.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 115.

3. Conform parabolei, pentru cine este Isus Hristos perla de Mare Preț? Ce este deosebit la comercianți? Matei 13:45; Fapte 8:27-31.

.....

.....

„Dar nu toți au fost indiferenți față de darul cerului. Negustorul din parabolă reprezintă pe cei care doresc în mod sincer adevărul. În diferite neamuri au existat oameni zeloși și înțelepți care au căutat în literatura, știința și religia lumii păgâne ceea ce ei puteau primi ca fiind o comoară pentru sufletele lor. Printre iudei se aflau aceia care căutau ceea ce le lipsea. Nemulțumiți cu o religie formală, ei tânjeau după o religie spirituală și înălțătoare. Ucenicii pe care i-a ales Domnul Hristos aparțineau acestei clase de pe urmă, iar Corneliu și eunucul etiopian, clasei dintâi. Ei doreau și se rugau pentru a primi lumina din cer; și atunci, când Domnul Hristos le-a fost descoperit, ei L-au primit cu bucurie.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 116.

4. Ce a făcut negustorul din parabolă? De ce a spus Hristos că comoara trebuie protejată, referindu-se la necredincioși și la lipsa de respect față de perla de Mare Preț? Matei 13:46; Daniel 12:10; Matei 7:6.

.....

.....

„În parabolă, mărgăritarul nu este prezentat ca un dar. Negustorul l-a cumpărat cu prețul a tot ceea ce avea el. Mulți se întrebă cu privire la înțelesul acestor pilde, deoarece, în Sfânta Scriptură, Domnul Hristos este prezentat ca fiind un dar. În adevăr, El este un dar, dar numai pentru aceia care se predau fără rezervă Lui, corp, suflet și spirit. Noi trebuie să ne predăm pe noi înșine lui Hristos și să trăim o viață de ascultare de bună voie, de toate poruncile Sale! Tot ceea ce suntem, toate talentele și calitățile pe care le avem, sunt ale lui Dumnezeu, ca să fie consacrate în slujba Sa. Când ne predăm astfel cu totul lui, Domnul Hristos, cu toate comorile cerului, se identifică cu noi. Obținem astfel mărgăritarul de mare preț.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 116.

Sentimentele negustorului

5. Cum s-a simțit Hristos când omenirea a căzut în adâncul păcatului? Cum prețuiește creștinul perla de Mare Preț? Luca 19:9,10; Ioan 4:25; Psalmul 73:25.

.....

.....

„Parabola negustorului care caută mărgăritare de mare preț are o dublă însemnătate; ea se aplică nu numai celor păcătoși căutând Împărăția Cerurilor, ci și Domnului Hristos care își caută moștenirea pierdută. Domnul Hristos, Negustorul ceresc care caută mărgăritarul de mare preț, vede în omenirea pierdută în păcat mărgăritarul de preț. În omul mânjit și ruinat de păcat, El a văzut posibilitatea mântuirii... El a adunat toate bogățiile Universului și le-a adus aici, jos, pentru a cumpăra mărgăritarul. Iar Domnul Hristos găsimdu-l, l-a așezat în coroana Sa. “Căci ei sunt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa.” Zaharia 9:16. “Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, îmi vor fi o comoară, deosebită.” Maleahi 3:17.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 118.

Lucrând pentru mântuire

6. Cum lucrează Dumnezeu în sufletul omenesc? Ce vrea El ca omul să facă pentru formarea caracterului său și în ce scop? Filipeni 2:13; Romani 12:1,2; 1 Tesaloniceni 5:23.

.....

.....

„Noi trebuie să ne predăm pe noi înșine lui Hristos și să trăim o viață de ascultare de bună voie, de toate poruncile Sale! Tot ceea ce suntem, toate talentele și calitățile pe care le avem, sunt ale lui Dumnezeu, ca să fie consacrate în slujba Sa. Când ne predăm astfel cu totul lui, Domnul Hristos, cu toate comorile cerului, se identifică cu noi. Obținem astfel mărgăritarul de mare preț.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 116.

7. Asemenea perlei de Mare Preț ce are propria ei strălucire, ce vrea Domnul de la copiii Săi credincioși? Din ce material sunt făcute porțile pe care Hristos le va deschide celor răscumpărați pentru a intra în Noul Ierusalim? Filipeni 2:14,15; Apocalipsa 22:14; 21:21.

.....

.....

„În fața mulțimii răscumpărate este Cetatea Sfântă. Isus deschide larg porțile de mărgăritar și popoarele care au păzit adevărul intră prin ele. Acolo privesc Paradisul lui Dumnezeu, căminul lui Adam, în puritatea lui. Apoi glasul Acela, mai bogat decât orice muzică ce a atins vreodată o ureche muritoare, se aude zicând: “Lupta voastră s-a sfârșit”. “Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.”” –*Tragedia veacurilor*, p. 646.

Pentru studiu suplimentar

„Noi trebuie să căutăm Mărgăritarul de mare preț, dar nu în târgurile lumii sau pe căi lumești. Prețul ce ni se cere să-l plătim nu constă în aur sau argint, pentru că de fapt aurul și argintul aparțin lui Dumnezeu. Trebuie să abandonăm ideea că avantajele temporare sau spirituale vor putea să câștige mântuirea pentru noi. Dumnezeu cere ascultarea noastră de bună voie. El ne cere să părăsim păcatele

noastre. Domnul Hristos declară: “Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Apocalipsa 3:21.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 117.

* * *

12 Sabatul din 16 Septembrie 2023

CASA DE PE STÂNCĂ

„Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” 1 Petru 2:4-5.

„Pe această Stâncă vie pot clădi atât iudeii, cât și neamurile. Aceasta este singura temelie pe care putem clădi în siguranță. Ea este destul de cuprinzătoare pentru toți și destul de tare pentru a susține greutatea și povara lumii întregi. Și, prin legătura lui Hristos, Piatra vie, toți cei care clădesc pe această temelie devin pietre vii. Mulți sunt ciopliți, lustruiți, înfrumusețați prin propriile eforturi; dar nu pot să devină “pietre vii”, deoarece nu sunt în legătură cu Hristos. Fără legătura aceasta, nici un om nu poate fi mântuit. Fără viața lui Hristos în noi, nu putem rezista furtunii de ispite.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 599.

Construită pe stâncă

1. Ce invitație adresează această parabolă tuturor? Ce casă vrea cerul să construiască el? Matei 7:24,25.

.....
.....

„Siguranța noastră veșnică depinde de așezarea clădirii pe temelia cea sigură. Astăzi, mulți oameni clădesc pe temelii care n-au fost probate. Când cade ploaia, când bate furtuna și se revarsă apele, casa lor se prăbușește, pentru că nu este întemeiată pe Stâncă veșnică, pe Piatra din capul unghiului, Isus Hristos.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 599.

2. De ce este necesar să construim o casă care să poată rezista încercării? Cine vrea să facă parte din familia credincioasă a lui Dumnezeu? Proverbe 31:16,21; Luca 19:5; 24:29.

.....

.....

„Părinți, învățători și discipoli, nu uitați că zidiți pentru veșnicie. Vedeți dacă temelgia e sigură; apoi construiți cu fermitate, cu efort continuu, dar în dragoste și blândețe. Astfel, clădirea voastră va sta neclintită nu numai atunci când vin furtunile ispitei, dar și atunci când revărsarea coplesitoare a mâniei lui Dumnezeu va acoperi lumea.” – *Sfaturi pentru Părinți, Educatori și Elevi, p. 63.*

Construirea unei case puternice – caracterul pentru veșnicie

3. Dacă cineva vrea ca Oaspetele divin să stea cu el, ce va face și ce casă va construi? Cine vrea să ajute la clădirea aceasta? Psalmul 15:2-5; 127:1,2.

.....

.....

„Părinții adventiști de ziua a șaptea ar trebui să fie pe deplin conștienți de responsabilitățile lor, ca făuritori de caractere. Dumnezeu le pune înainte privilegiul de a-I sluji cauza prin pregătirea și consacrarea copiilor lor. El dorește să vadă recrutată din căminele noastre o mare armată de tineri care, datorită influențelor sfinte de acasă, și-au supus Lui inimile și sunt hotărâți să-I acorde cea mai înaltă slujire a vieții lor. Formați și orientați de educația sfântă din cămin, de influența altarului de dimineață și seară, de exemplul concret al părinților care-L iubesc pe Dumnezeu și se tem de El, ei au învățat să se supună lui Dumnezeu ca Învățător al lor și sunt gata să-I ofere o slujire benevolă, ca fii și fiice loiale. Tinerii de acest fel sunt pregătiți să reprezinte lumii puterea și harul lui Hristos.” – *Sfaturi pentru Părinți, Educatori și Elevi, p. 131.*

4. Ce va rezulta dacă cineva nu va ține seama de cuvintele Maestrului? Cine a înțeles aceste cuvinte și a biruit în furtunile vieții? Matei 7:26,27; Geneza 49:22-24.

.....

.....

„Voi, care vă puneți nădejdea în voi înșivă, clădiți pe nisip. Dar încă nu este prea târziu ca să scăpați de ruina care vă amenință. Înainte de a izbucni furtuna, alergați la temelia cea sigură. “De aceea așa vorbește Domnul Dumnezeu: ‘Iată pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatra din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi.’” (Isaia 28:16.) “Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți, toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul.” “Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor, Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.” Isaia 45:22; 41:10.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 152.*

Nevoia de protecție

5. Despre ce furtuni i-a avertizat Isus pe ascultătorii Săi și cum se aplică avertismentele copiilor lui Dumnezeu astăzi? Ce drept are Creatorul asupra creației Sale? Ioan 16:33; Iov 17:3; Deuteronomul 32:18.

.....

.....

„Marile principii ale Legii, izvorâte din însăși natura lui Dumnezeu, sunt cuprinse în cuvintele Domnului Hristos de pe Munte. Oricine clădește pe ele, clădește pe Hristos, Stânca veacurilor. Primind Cuvântul, Îl primim pe Hristos. Și numai aceia care primesc astfel cuvintele Sale, clădesc pe El. “Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este în Isus Hristos.” 1 Corinteni 3:11.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 148.*

Nevoia de har - acțiunile lui Dumnezeu și ale oamenilor

6. Ce face Dumnezeu pentru a salva omul? Ce ar trebui să facă, fără greș, cel care are nevoie de harul Său? 1 Petru 2:6-8.

.....

.....

„Nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4:12.) Hristos, Cuvântul, descoperirea lui Dumnezeu - manifestarea caracterului Său, a Legii Sale, a iubirii Sale, a vieții Sale - este singura temelie pe care putem clădi un caracter durabil.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 148.*

7. Conform acestei parabole, ce face un om nebun? Numai pe cine este sigur a construi caracterul? Deuteronomul 32:37; Matei 16:18; 1 Corinteni 10:1-4.

.....

.....

"Ideile lor despre Hristos și planul mântuirii sunt vagi, triste și confuze. Dacă, asemenea lui David, ei l-ar fi așezat pe Domnul înaintea lor,... picioarele lor ar fi fost pe o stâncă solidă. Privește-L pe Isus răstignit pentru tine. Iată-L întristat de păcatele tale; și când te rogi, pocăiește-te și dorește cu sinceritate să-L vezi ca pe Răscumpărătorul tău iertător de păcat, gata să te binecuvânteze și să audă recunoașterea ta față de El. Stai aproape de El." – *Înalta noastră chemare*, p. 30.

Pentru studiu suplimentar

„Oamenii pierd cunoștința despre caracterul Său. El a fost înțeles greșit și interpretat în mod greșit... Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătații, a milei și a adevărului Său... Aceia care așteaptă venirea Mirelui trebuie să spună poporului: “Iată Dumnezeuul vostru”. Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În propria lor viață și în propriul lor caracter, ei trebuie să descopere ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei. „Lumina Soarelui Neprihănirii trebuie să strălucească prin fapte bune — prin cuvinte ale adevărului și fapte de sfințenie.” – *Pildele Domnului Hristos*, pp. 415,416.

* * *

CEI DOI FII

„Ce credeți? Un om avea doi feciori. S-a dus la cel dintâi și i-a zis: ‘Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!’ ‘Nu vreau’, i-a răspuns el. În urmă, i-a părut rău și s-a dus. S-a dus și la celălalt și i-a spus tot așa. Și fiul acesta a răspuns: ‘Mă duc, doamne!’ Și nu s-a dus.”
Matei 21:28-30.

„În această parabolă, tatăl reprezintă pe Dumnezeu, via reprezintă biserica. Prin cei doi fii sunt reprezentate cele două clase de oameni. Fiul care a refuzat să asculte porunca, spunând: “Nu vreau”, reprezintă pe aceia care trăiesc în fățișă neascultare de Dumnezeu, care nu au pretenții de sfințenie și care refuză în mod deschis să poarte jugul unor restricții și al ascultării pe care Legea lui Dumnezeu le cere. Dar mulți dintre aceștia s-au pocăit ulterior și au ascultat de chemarea lui Dumnezeu. Dar când Evanghelia a ajuns la ei, cuprinsă în solia lui Ioan Botezătorul: “Pocățiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape”, ei s-au pocăit și și-au mărturisit păcatele. Matei 3:2.”
–*Parabolele Domnului Hristos*, p. 275.

Înțelegerea caracterelor fiilor

1. În parabola lui Isus, pe cine reprezentau cei doi fii în ceea ce privește comportamentul și ascultarea? Despre cine este o aducere aminte răspunsul celui de-al doilea fiu? Exodul 19: 8.

.....

.....

„Preoții și mai marii lui Israel și-au petrecut viața în ceremonii religioase pe care ei le considerau ca fiind prea sfinte ca să fie legate de ocupațiile de fiecare zi. De aceea viața lor se presupunea că este în totul o viață religioasă. Dar ei îndeplineau ceremoniile lor numai ca să fie văzuți de oameni, ca lumea să-i considere ca niște oameni sfinți și consacrați. În timp ce mărturiseau că ascultă, ei refuzau să dea ascultare de Dumnezeu. Ei nu erau împlinatori ai adevărului pe care ei mărturiseau că îi învață pe alții.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 278.

2. În mod similar, care copii au răspuns asemănător pildei la porunca lui Dumnezeu? Ce i-a făcut deosebit de diferiți unul de celălalt? Geneza 4:1,2,5,8.

.....

.....

„Cain l-a urât și l-a ucis pe fratele său nu pentru că Abel săvârșise vreo faptă rea, ci “pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite”. (1 Ioan 3:12.) La fel, în toate veacurile, cei răi i-au urât pe cei care erau mai buni ca ei. Viața de ascultare și de credință neșovăielnică a lui Abel era o continuă muștrare pentru Cain. “Oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele”. (Ioan 3:20.) Cu cât este mai strălucitoare lumina cerească, reflectată de caracterul servilor credincioși ai lui Dumnezeu, cu atât mai clar se văd păcatele celor netemători de Dumnezeu și cu atât mai hotărâte vor fi străduințele lor de a-i nimici pe aceia care le tulbură pacea.” –*Patriarhi și profeți*, p. 74.

3. Ce i-a caracterizat pe primii doi fii ai lui Avraam? Spre deosebire de fiii lui Adam, care au avut aceiași doi părinți, ce i-a făcut diferiți pe fiii lui Avraam? Geneza 21:3,9,10-13.

.....

.....

„Despărțit de tatăl său și amărât de certurile și nemulțumirile unui cămin lipsit de iubire și temere de Dumnezeu, Ismael a fost împins să aleagă viața sălbatică și prădalnică de șef de trib în pustie, “mâna lui fiind împotriva tuturor oamenilor și mâna tuturor oamenilor fiind împotriva lui”. (Geneza 16, 12.) Spre sfârșitul vieții sale el s-a pocăit de căile lui rele și s-a întors la Dumnezeul tatălui său, dar amprenta pe care a pus-o asupra caracterului urmașilor săi a rămas. Neamul puternic care a coborât din el a fost un popor turbulent, păgân, care a constituit întotdeauna o îngrijorare și o durere pentru urmașii lui Isaac.” –*Patriarhi și profeți*, p. 174.

4. Dacă Ismael a dat naștere națiunilor arabe, cine au fost descendenții lui Isaac? Geneza 25:27; 32:28; 49:28.

.....

.....

„Fiii lui Iacov nu erau toți drepti. Ei au fost influențați într-o oarecare măsură de idolatrie.” –*Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 125.

„...[Iacob] a cules și o a doua recoltă, prin aceea că relele din propriul caracter au prins rădăcini și au adus roade în fiii lui; aceasta fiind o imagine cât se poate de fidelă cu pedepsele ce caracterizează viața omenească.” - *Educație*, p. 147.

Sentimente amestecate

5. La ce munți au fost conduse cele douăsprezece triburi ale lui Israel când au intrat în Canaan? Pe care dintre cei doi munți au stat semințiile care au descins din fiii celor două concubine ale lui Iacov? Care dintre fii și-a pierdut dreptul de întâi născut dar a stat pe acel munte? Deuteronomul 11:29; 27:12,13; Geneza 35:22.

.....

.....

6. În pilda lui Isus, pe cine reprezentau cei doi fii? Cum s-a împlinit profeția că cel mai în vârstă îl va sluji pe cel mai tânăr în această parabolă? Matei 21:29,30,32; 8:11,12; Romani 11:20,24.

.....

.....

„În mulțimea din fața Domnului Hristos se aflau cărturari și Farisei, preoți și mai mari ai norodului, și după ce a rostit parabola celor doi fii, Domnul Hristos a adresat ascultătorilor Săi întrebarea: “Care din amândoi a făcut voia tatălui său?” Uitând de ei, Fariseii au răspuns: “Cel dintâi.” Ei au spus acest lucru fără să-și dea seama că în acest fel ei își pronunțau singuri condamnarea. Apoi a căzut de pe buzele lui Hristos denunțarea: adevărat vă spun că vameșii și curvele merg în Împărăția lui Dumnezeu înaintea voastră. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii, și nu l-ați crezut. Dar vameșii și desfrânatele l-au crezut, și, măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți.” Matei 21:31-32.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 276.

Împlinirea voinței divine

7. Asemenea lui Cain, ce au făcut descendenții fiului neascultător în cele din urmă cu Mesia când a venit în via Sa? Matei 7:21; Ioan 8:39,40.

.....

.....

„Dumnezeul cel veșnic a trasat o linie de demarcație între cel sfânt și cel păcătos, între cel pocăit și cel ce nu este convertit. Cele două categorii nu se amestecă între ele, asemenea culorilor curcubeului, ci sunt la fel de diferite ca miezul zilei de miezul nopții. Oamenii lui Dumnezeu nu pot intra în siguranță în asocieri strânse cu cei care cunosc adevărul, dar nu-l practică. Vorbind despre anumite fapte ale fiilor săi, pe care el le-a privit cu groază, patriarhul Iacov a exclamat: “Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor”. (Geneza 49:6.) El simțea că onoarea Lui ar fi compromisă dacă s-ar asocia cu cei păcătoși în faptele lor. El a tras un semnal de alarmă, avertizându-ne să evităm legăturile greșite și cu atât mai mult unirea cu răul. Prin apostolul Pavel, Spiritul Sfânt dă același avertisment: și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întinericului, ba încă mai degrabă osândiți-le. (Efeseni 5:11)” – *Solii pentru Tineret, p. 390.*

Pentru studiu suplimentar

„Copiii lui Adam prezintă exemplul cel mai timpuriu cu privire la două căi diferite pe care au început să meargă oamenii în raport cu cerințele lui Dumnezeu. Abel L-a văzut pe Hristos simbolizat în jertfele ceremoniale. Cain a fost necredincios cu privire la necesitatea jertfelor. El a refuzat să-L vadă pe Hristos simbolizat de mielul înjunghiat, iar sângele animalelor nu i se părea a avea nicio virtute. Evanghelia i-a fost predicată lui Cain la fel cum i-a fost predicată fratelui său, dar pentru el n-a fost o mireasmă de la viață spre viață, ci de la moarte spre moarte, pentru că nu a vrut să-L recunoască în sângele mielului de jertfă pe Isus Hristos, ca fiind singura cale pentru mântuirea omului.” - *Solii alese, vol. 1, p. 231.*

* * *

14 Sabatul din 30 Septembrie 2023

OSPĂȚUL NUNȚII

“Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” Apocalipsa 3:20.

„Vameșii și desfrânatele erau neștiutori, dar acești oameni învățați cunoșteau calea adevărului. Totuși ei au refuzat să meargă pe calea care duce la Paradisul lui Dumnezeu. Adevărul care ar fi trebuit să fie pentru ei un miros de viață spre viață, a devenit un miros de moarte spre moarte. Păcătoșii învederați, care erau dezgustați de ei înșiși, au primit botezul din mâinile lui Ioan, dar acești învățători erau ipocriți. Inimile lor încăpățânate erau obstacole în calea primirii de către ei, a adevărului. Ei s-au opus lucrării convingătoare a Duhului lui Dumnezeu. Ei au refuzat să asculte de poruncile lui Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 277.

Invitația la cină

1. Când un anumit om a pregătit o cină mare, cum au răspuns oaspeții săi invitați? Cu ce perioadă religioasă era aceasta similară și ce principii spirituale erau vizibile? Luca 14:16-20; Apocalipsa 3:16,17; Matei 22:14.

.....

.....

„Omului îi este interzis să dea oricui altcuiva locul cel dintâi în simțămintele sale sau în slujirea sa. Tot ce cultivăm și tindem să slăbească iubirea noastră față de Dumnezeu sau să ia locul slujirii ce-I datorăm devine pentru noi un zeu.” – *Patriarhi și profeți*, p. 305.

2. Care a fost reacția binefăcătorului la grosolănia invitaților și cui a extins apoi invitația? Cine a dat exemplul acestui principiu în lucrarea Sa de căutare și salvare a celor pierduți? Luca 14:21-23; Matei 9:35,36.

.....

.....

„În parabolă, cel care a dat ospățul, auzind cum s-a răspuns la invitația sa, “s-a mâniat și a zis robului său: ‘Du-te degrabă în piețele

și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi’.” „Stăpânul s-a întors de la aceia care au disprețuit bunătatea lui și a invitat o clasă de oameni care nu erau sături, care nu aveau case și pământuri. El a invitat pe aceia care erau săraci și flămânzi și care aveau să prețuiască bunurile oferite. “Vameșii și desfrânații”, spunea Domnul Hristos, “merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu”. Matei 21:31. Oricât ar fi de ticăloase acele specimene omenești, pe care oamenii le disprețuiesc și se îndepărtează de ele, nu sunt nici prea neînsemnate și nici prea decăzute ca să nu fie luate în seamă și iubite de Dumnezeu. Domnul Hristos dorește mult ca ființele omenești împovărate de griji, istovite și oprimate, să vină la El. Hristos dorește nespuse de mult să le dea lumina, bucuria, și pacea care nu pot fi găsite în altă parte. Păcătoșii cei mai decăzuți, formează obiectul profundei Lui îndurări și a iubirii Sale pline de căldură. El trimite Duhul Său cel Sfânt care să mijlocească pe lângă ei cu blândețe, căutând să-i atragă la Sine.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 225.

3. La ce concluzie a ajuns stăpânul cinei față de disprețul oaspeților săi față de el și a invitației sale? Ce a spus Isus despre cei care au disprețuit marea invitație, precum și despre cei care au participat la evenimentul minunat imediat ce au fost chemați? Luca 14:24; Matei 8:11,12.

.....

.....

„De fiecare dată când refuzăm a asculta solia harului, ne întărim în necredința noastră. De fiecare dată când nu suntem dispuși a deschide ușa inimii Domnului Hristos, devenim mai puțin și tot mai puțin binevoitori de a asculta de vocea Lui care ne vorbește. În acest fel ne scădem șansa de a răspunde pozitiv la ultimul apel al harului. Să nu se scrie și despre noi așa cum s-a scris despre vechiul Israel: “Efraim s-a lipit de idoli, lăsați-l în pace.” Osea 4:17. Domnul Hristos să nu ajungă să plângă din cauza noastră așa cum a plâns asupra Ierusalimului, spunând: “De câte ori am vrut să strâng pe fii tăi, așa cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie.” Luca 13:34,35” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 237.

Ultima Cină

4. Ce a vrut Isus să sărbătorească împreună cu ucenicii Săi? Cu ce întrebare au fost trimiși doi dintre cei mai apropiați ucenici ai Săi la un evreu credincios care se pregătea pentru Paște? De ce nu a fost înregistrat numele bărbatului? Luca 22:7-11; Apocalipsa 3:20.

.....
.....

“Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată, și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” Apocalipsa 3:20; Ioan 6:35. „După cum avem nevoie de hrană, pentru susținerea puterii noastre corporale, tot așa avem nevoie de Hristos, pâinea din ceruri, pentru a ne susține viața spirituală și a ne da putere să facem faptele lui Dumnezeu. După cum corpul primește continuu mâncarea care susține viața și vigoarea, tot așa și sufletul trebuie să comunice continuu cu Hristos, supunându-se Lui și depinzând în totul de El.” – *Cugetări de pe Muntele Ferișirilor, pag. 18, 19.*

5. Ce știa Isus că nu înțelegeau ucenicii? Cum le-a spus că va fi ultima Lui cină? Ioan 13:1,2,7; Matei 26:29.

.....
.....

„Hristos știa că sosise timpul ca El să plece din lumea aceasta, să meargă la Tatăl. Și, fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. Umbra crucii se lăsa deja peste El, iar inima Îi era chinată de durere. Știa că va fi părăsit în ceasul în care va fi trădat. Știa că va fi omorât prin cel mai umilitor mijloc la care erau supuși criminalii. Cunoștea nerecunoștința și cruzimea acelor pe care venise să-i salveze. Cunoștea cât de mare era sacrificiul pe care trebuia să-l facă și pentru câți acesta va fi în zadar. Știind tot ce urma să se întâmple, fără îndoială, ar fi putut să fie apăsător de gândul propriei umilințe și suferințe.” – *Hristos Lumina Lumii, p. 643.*

Centrul închinării

6. Încă din timpul patriarhilor și a ieșirii din Egipt, ce sărbătoare a fost centrul închinării lui Israel. Cum l-a prezentat Ioan Botezătorul pe Mielul lui Dumnezeu? Chiar dacă au mâncat

mielul pascal an de an, cine L-a respins pe Isus și jertfa Sa pe cruce în favoarea păcătoșilor? Isaia 53:6,7; Ioan 1:29; Ioan 1:10,11.

.....

.....

7. De ce a fost instituită comemorarea Paștelui și ce binecuvântări au primit participanții prin împărtășirea ei? În lumina pildei marii cine, care a fost semnificația Sfintei Cine a Domnului, pe care a introdus-o pentru a comemora jertfa Sa în împlinirea serviciului de Paște? 1 Corinteni 11:23,24; 10:16,17; 11:27-30.

.....

.....

„Nimeni nu trebuie să se retragă de la împărtășire pentru că persoane nevrednice sunt de față. Se cere de la fiecare ucenic să participe în mod public și să mărturisească în felul acesta că primește pe Hristos ca Mântuitor personal. Tocmai în aceste întocmiri ale Sale, Hristos Se întâlnește cu poporul Său și îi dă puteri prin prezența Sa. Se poate ca mâini și inimi întinate să servească Cina, totuși Hristos servește pe copiii Săi. Toți cei care vin cu credință legată de El vor fi foarte mult binecuvântați. Toți cei care neglijează aceste ocazii de privilegii dumnezeiești vor pierde. Despre ei se poate spune foarte bine: “Voi nu sunteți cu toții curați.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 656.

Pentru studiu suplimentar

„Împărțind cu ucenicii pâinea și vinul, Hristos S-a obligat să fie Răscumpărător. El le-a încredințat Noul Legământ, prin care toți cei care Îl primesc devin copii ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos. Prin acest legământ, primesc orice binecuvântare pe care cerul o poate da pentru viața aceasta și pentru cea viitoare. Acest act al legământului trebuie să fie ratificat cu sângele lui Hristos. Iar aducerea la îndeplinire a actului sfânt trebuia să le amintească ucenicilor jertfa Sa nemărginită, adusă pentru fiecare ca o parte din marele întreg al neamului omenesc decăzut.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 656.

* * *

15 Sabatul din 7 Octombrie 2023

PAIUL ȘI BÂRNA

„De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?” Matei 7:3.

Abia când simți că ți-ai putea jertfi demnitatea ta proprie, ba chiar viața ta, spre a-l salva pe un frate rătăcit, abia atunci ai scos bârna din propriul tău ochi și ești în stare să-l ajuți pe fratele tău. Atunci vei putea să te apropii de el și să-i miști inima. Niciodată n-a fost cineva întors din calea sa greșită prin muștrări și reproșuri; dar, în felul acesta, mulți au fost îndepărtați de Hristos și și-au închis inimile în fața convingerii. Un spirit de iubire, o purtare amabilă și atrăgătoare poate să-i salveze pe cei rătăciți și să acopere o mulțime de păcate.”
- *Cugetări de pe Muntele Ferișirilor, pag. 128.*

Judecarea altora

1. Care a fost rezultatul fatal al păcatului și ce slăbiciune a apărut imediat la prima pereche? Ce i-a împiedicat să vadă realitatea? Isaia 59:2; Geneza 3:12; Matei 7:1,2.

.....

.....

„Iubirea, recunoștința și credincioșia față de Creator, toate erau subordonate iubirii lui pentru Eva. Ea era o parte din el și nu putea suporta gândul despărțirii. Nu putea pricepe că aceeași Putere Infinită, care din pulberea pământului i-a creat o ființă vie, frumoasă, și, din iubire pentru el, i-a dat un tovarăș, putea să-i dea altul în loc. De aceea, el s-a hotărât să împărtășească soarta ei; dacă ea trebuia să moară, și el avea să moară împreună cu ea. În definitiv, gândea el, nu cumva erau adevărate cuvintele șarpelui cel înțelept? Eva era în ochii lui tot așa de frumoasă și nevinovată ca și înainte de acest act de neascultare. Ea manifesta o mai mare iubire pentru el decât până atunci. Nici un semn al morții nu a apărut în ființa ei și el se hotărî repede să înfrunte consecințele. A luat fructul și l-a mâncat repede.”
–*Patriarhi și profeți, p. 56.*

2. Ce bârne blochează vederea unei persoane? Enumerați-le și spuneți de ce sunt atât de periculoase. Iacov 4:4; 1 Ioan 2:15-17; Luca 16:13.

.....

.....

„Aceste lucruri au fost însă pierdute prin neascultare. Prin păcat, asemănarea cu divinul a fost mânjită — aproape că a fost ștersă cu desăvârșire. Puterile fizice ale omului au slăbit, capacitățile sale mintale au scăzut, viziunea sa spirituală s-a încetșosat. Omul devenise supus morții. Cu toate acestea, rasa umană nu a fost lăsată pradă deznădejdiei. Planul de mântuire fusese rânduit prin acea iubire și îndurare înfinită și a fost îngăduită o viață de punere la probă. Refacerea în om a chipului Creatorului său, readucerea sa la perfecțiunea în care fusese creat, sprijinirea dezvoltării trupului, minții și sufletului, astfel încât să poată fi împlinit scopul divin avut în vedere la crearea lui, - iată care avea să fie lucrarea de răscumpărare. Acesta este obiectul educației, marele obiectiv al vieții.” - *Educație, p. 15.*

3. Potrivit lui Isus, ce ucenic avea o bârna care îl făcea vulnerabil la atacurile marelui vrăjmaș? De ce este important să îndepărtezi bârna care blochează propria vedere înainte de a încerca să îndepărtezi un pai care pare să fie în ochiul altei persoane? Luca 22:31-34; 6:42.

.....

.....

„Descoperirea lui Hristos în propriul tău caracter va avea o putere transformatoare asupra tuturor acelorora cu care vii în contact. Fie ca Hristos să Se manifeste zilnic în tine și El va descoperi prin tine energia creatoare a Cuvântului Său - o influență blândă, convingătoare și totodată puternică, pentru a crea din nou alte suflete după frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 128.*

Restaurarea vieților

4. Ce abilitate a avut Isus pentru a putea răscumpăra rasa

păcătoasă și cum Și-a îndeplinit misiunea? La ce Îl cheamă pe păcătosul pocăit? Luca 19:10; Ioan 8:3-11.

.....

.....

5. Ce a dat Dumnezeu pentru ca poporul Său să aibă o viziune spirituală clară pentru a putea construi biserica Sa? Cine altcineva a simțit nevoia Mântuitorului de a îndepărta bârnele și paietele, astfel încât păcătoșii să poată vedea? Exodul 31:18; 1 Ioan 3:4; 1 Timotei 1:15.

.....

.....

„În timpul lungilor ore cât Saul rămăsese singur cu Dumnezeu, el și-a amintit multe din pasajele Bibliei cu privire la prima venire a lui Hristos. A extras profețiile cu multă grijă și cu o memorie ascuțită de convingerea care pusese stăpânire pe mintea sa. Cugetând asupra înțelesului acestor profeții, Saul era uimit de orbirea și înțelegerea sa de mai înainte, cum și de orbirea iudeilor în general, care duseseră la lepădarea lui Isus, ca Mesia Cel făgăduit. Acum, toate i se păreau clare minții sale iluminate. El știa că prejudecata și necredința sa de mai înainte i-au întunecat priceperea spirituală și i-au împiedicat să vadă în Isus din Nazaret pe Mesia Cel profetizat.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 119.

Ce să faci și ce să nu faci

6. Ce greșală ar trebui să aibă toată lumea grijă să nu facă? Ce întrebări a pus Isus în parabolă cu privire la lucrarea care trebuie făcută atât pentru cei din jurul nostru, cât și pentru noi înșine? Luca 18:11; Matei 7:3-5; Galateni 6:3-5.

.....

.....

„Mântuitorul i-a zis: “Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul Singur: Dumnezeu”, v. 18. Pe ce bază Mă numești bun? Dumnezeu singur este bun! Dacă Mă recunoști că sunt bun, atunci trebuie să Mă primești ca Fiul și reprezentantul Său.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 390.

7. Potrivit apostolului Pavel, ce ar trebui să facă cineva pentru a nu fi o piatră de poticnire pentru sufletele care pornesc pe calea creștină? Ce ar trebui să facă toți cei care înțeleg și trăiesc în lumina cerului? Galateni 6:1; Romani 14:1; 15:1,3.

.....

.....

„Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine.” (Romani 15:1). Nici o ființă care crede în Hristos, deși credința sa ar putea să fie slabă și pașii săi să se clatine ca ai unui copilăș, nu ar trebui să fie puțin apreciată. Prin tot ce ne dă un avantaj asupra altora - fie educație și talent, noblețe de caracter, instruire creștină, experiență religioasă - suntem datori față de cei mai puțin privilegiați; pe cât ne stă în putință, să îi ajutăm și să îi servim. Dacă suntem tari, să înălțăm brațul celor slabi.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 440.

Pentru studiu suplimentar

„Tot așa și urmașii Domnului Hristos trebuie să răspândească lumină, în întunericul lumii. Prin Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină, de îndată ce devine o puterea transformatoare în viața aceluia ce l-a primit. Sădind în inimile lor principiile Cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă atunci în oameni atributele lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale - caracterul Său - trebuie să strălucească în urmașii Săi. În acest fel ei trebuie să slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea spre casa Mirelui, spre cetatea lui Dumnezeu, la ospățul nunții Mielului.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 414.

* * *

16 Sabatul din 14 Octombrie 2023

FARISEUL ȘI VAMEȘUL

„Doi oameni s-au suit la Templu să se roage;
unul era fariseu și altul, vameș. Fariseul stătea în picioare
și a început să se roage în sine astfel: ‘Dumnezeule,
Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni,
hrăpăreți, nedrepti, preacurvari,
sau chiar ca vameșul acesta.’”
Luca 18:10,11.

„De ce sunt atât de mulți care cred că poziția de răspundere este cea care înalță pe om? De ce devin atât de satisfăcuți cu ei înșiși, când în realitate sunt atât de dependenți de sacrificiul expiator? De ce există o lipsă atât de mare de bunăvoință, o atât de mică lucrare din inimii? Răspunsul este pentru că cei care sunt mulțumiți de starea lor nu au căzut pe Stâncă pentru a fi zdrobiți de ea. De aceea este așa puțină încredere în Dumnezeu, așa puțină seriozitate și pocăință sinceră și o lipsă atât de mare de rugăciuni fierbinți? Fiecare instructor să se întrebe: “Am primit eu Duhul Sfânt, de când am hotărât să merg pe această cale? L-am primit pe Hristos ca fiind Salvatorul meu personal?” Răspundeți la aceste întrebări cu toată seriozitatea.” - *Sfaturi pentru Școala de Sabat, p. 111.*

Pericole pe calea creștină

1. Unde duce păcatul? Doar cum este posibil să găsești drumul înapoi la Tatăl? Isaia 53:6; Proverbe 14:12; Romani 2:17-21.

.....

.....

„Mântuitorul vorbea, de asemenea, Fariseilor. El n-a pierdut speranța că ei vor ajunge să înțeleagă puterea cuvintelor Sale. Mulți au fost profund convinși; și ascultând adevărul sub călăuzirea Duhului Sfânt, nu puțini aveau să fie aceia care urmau să creadă în Domnul Hristos.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 369.*

2. Ce parabolă a spus Isus celor care se încred în ei înșiși? Ce a vrut să spună cu: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră

nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”? Luca 18:9,10; Matei 5:20; Romani 2:21-24.

.....

.....

„Iudeii aproape că pierduseră din vedere adevărul cu privire la harul nemeritat al lui Dumnezeu. Rabinii învățau că harul sau favoarea lui Dumnezeu trebuie să fie câștigată. Ei sperau ca prin propriile lor fapte să dobândească răsplata neprihănirii. Astfel, întreaga lor închinare era stimulată de spiritul de lăcomie al celor năimiți. Nici chiar ucenicii Domnului Hristos nu se eliberaseră cu totul de acest spirit, iar Mântuitorul căuta fiecare ocazie ca să le arate greșeala lor. Chiar înainte de a rosti parabola lucrătorilor viei, s-a întâmplat un lucru care l-a deschis calea pentru a prezenta principiile cele adevărate, cele drepte.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 390.

3. Cum au fost prezentați cei doi bărbați diferiți în parabolă? Care a fost neprihănit și de ce? Luca 18:10-14.

.....

.....

„Observați că fariseul, care era cuprins de simțământul propriei neprihăniri, nu se afla într-o poziție care să exprime umilința și respectul față de Dumnezeu, ci stătea în picioare, în mulțumire de sine trufașă, vorbindu-I Domnului despre toate faptele lui bune. „Fariseul stătea în picioare și a început să se roage în sine” (Luca 18:11), iar rugăciunea lui nu a ajuns mai sus decât se afla el însuși. „Vameșul stătea departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!» Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit, decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit, și oricine se smerește va fi înălțat” (Luca 18:13,14).” - *Solii alese*, vol. 2, p. 313.

4. Ce scoteau în evidență și în ce credeau Fariseii? De unde vin faptele bune? Romani 4:2; Fapte 23:8; Evrei 6:1-3.

.....

.....

„Prin faptele lor bune, urmașii lui Hristos trebuie să aducă slavă nu lor înșiși, ci Aceluia prin al Căru har și putere au făcut toate acestea. Orice faptă bună este adusă la îndeplinire numai prin Spiritul Sfânt, și Spiritul este dat pentru proslăvirea Celui ce l-a dat, nu pentru a celui ce l-a primit. Când lumina lui Hristos strălucește în suflet, gura va fi plină de laudă și mulțumire față de Dumnezeu. Rugăciunile voastre, împlinirea datoriei, bunătatea voastră, tăgăduirea de sine nu vor alcătui niciodată tema gândurilor sau conversațiilor voastre. Isus va fi mărit, eul va fi ascuns, și Hristos Se va arăta ca totul în toate.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 80.*

Sentimente care duc la mântuire

5. Ce sentimente a dat pe față vameșul? Care trebuie să fie și spiritul credinciosului convertit? Mica 6:6-8; Psalmul 51:17.

.....

.....

„O religie a formelor niciodată nu poate să conducă sufletele la Hristos; căci este o religie lipsită de iubire, lipsită de Hristos. Postul și rugăciunea care vin dintr-un spirit doritor de a se îndreptăți sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru rugăciune, șirul ceremoniilor religioase, umilința exterioară, sacrificiile impunătoare arată că acela care face astfel de lucruri se consideră neprihănit și având drept la cer; dar totul este o amăgire. Faptele noastre nu pot să plătească niciodată mântuirea.” –*Hristos Lumina Lumii, p. 280.*

O nouă creație prin acțiunea divină

6. La fel ca vameșul, ce ar trebui să facă creștinul? Ce ar trebui să-și amintească? Matei 11:28; Efeseni 4:22-24; Romani 8:13,14.

.....

.....

„Religia înseamnă a împlini cuvintele lui Hristos nu pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu, ci din cauză că, deși cu totul nevrednici, am primit darul iubirii Sale. Hristos întemeiază mântuirea omului nu pe simpla mărturisire, ci pe credința care se dovedește prin faptele de neprihănire. Ce se așteaptă din partea urmașilor lui Hristos este să și facă, nu numai să zică. Caracterul se formează prin acțiune. “Căci toți

cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:14.) Nu sunt fii ai lui Dumnezeu aceia ale căror inimi sunt atinse de Spiritul lui Dumnezeu, nici aceia care se predau când și când puterii Sale, ci aceia care sunt călăuziți de El.” - *Cugetări de pe Muntele Ferișirilor, pag. 149.*

7. Ce face Cel Veșnic pentru păcătosul pocăit? Unde călăuzește iubirea divină sufletul care tânjește după mântuire? Isaia 57:15; Romani 2:4; Fapte 2:47.

.....

.....

„Cât de trist este faptul că mulți din poporul nostru par să își pună o încredere nelimitată în oamenii care prezintă teorii ce tind să deșradăcineze experiențele noastre din trecut și să înlăture vechile pietre de hotar! Aceia care pot să fie conduși așa de ușor de un spirit fals arată că au urmat o căpetenie greșită pentru un timp - atât de mult timp, încât nu sesizează faptul că se îndepărtează de la credință sau că nu clădesc pe temelia cea adevărată. Trebuie să-i îndemnăm pe toți să-și pună ochelarii spirituali, să aibă ochii unși cu alifia cerească pentru a vedea cu claritate și pentru a discerne adevărații stâlpi ai credinței. Apoi vor ști că „temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” (2 Timotei 2:19). Avem nevoie să reînviem vechile dovezi ale credinței date sfinților o dată pentru totdeauna.” *Solii alese, vol. 2, 25*

Pentru studiu suplimentar

„Atribuirea neprihănirii lui Hristos vine prin credința care aduce îndreptățirea, iar aceasta este îndreptățirea pe care apostolul Pavel o apără atât de stăruitor: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu fără Lege - despre ea mărturisesc Legea și prorocii, și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit

mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu... Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” Romani 3:20-31.” - *Solii alese, vol. 1, p. 397.*

* * *

17 Sabatul din 21 Octombrie 2023

VIERII NECREDINCIOȘI

*„Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?”
Matei 21:40.*

„Chiar și mlădițele cu rod pot să prezinte prea mult frunziș și să apară ceea ce în realitate nu sunt. Urmașii lui Hristos pot face vreo lucrare pentru Domnul lor și totuși să nu facă nici jumătate din ceea ce puteau face. Atunci El îi curăță, pentru că în viața lor apar deșertăciunea lumească, satisfacerea plăcerilor și mândria. Gospodarii taie surplusul de cârcei ai viței care se agață de gunoiul pământului, făcând-o astfel și mai roditoare. Aceste cauze care împiedică trebuie îndepărtate și ce a crescut prea mult trebuie tăiat ca să facă loc razelor vindecătoare ale Soarelui Îndreptățirii.” –*4T, p. 354.*

Scopul lui Dumnezeu pentru poporul Său

1. Ce parabolă a spus Isus care a descoperit dorința lui Dumnezeu pentru poporul Său? Cui aparținea vița de vie și care era scopul gardului din jurul ei? Matei 21:33; Isaia 5:7; Deuteronomul 5:29.

.....
.....

„În parabolă, gospodarul Îl înfățișa pe Dumnezeu, via reprezenta națiunea iudeilor, iar gardul era legea divină, care îi apăra. Turnul era un simbol al templului. Stăpânul viei făcuse toate cele necesare pentru înmulțirea rodului viei. “Ce-aș mai fi putut face viei mele”, zice el, “și nu i-am făcut?” (Isaia 5:4.) Astfel era reprezentată grija neobosită a lui Dumnezeu pentru Israel. Și după cum vierii trebuiau

să înapoieze stăpânului partea cuvenită din roadele viei, tot așa și poporul lui Dumnezeu trebuia să-L onoreze printr-o viețuire corespunzătoare cu privilegiile lor sfinte.” *Hristos Lumina Lumii*, 596.

2. De ce a fost plantată via? Ce rol avea turnul în vie? Isaia 16:10; Mica 4:6-8; Isaia 56:7.

.....
.....

„A fost scopul lui Dumnezeu acela, ca prin națiunea iudaică, să împartă tuturor oamenilor bogate binecuvântări. Prin poporul Israel, trebuia să fie pregătită calea pentru difuzarea luminii Sale, lumii întregi. Națiunile pământului, datorită practicării unor obiceiuri corupte, au pierdut cunoașterea de Dumnezeu. Și totuși, Dumnezeu în mila Sa nu i-a nimicit. El și-a propus să le ofere ocazia de a-L cunoaște prin Biserica Sa. El a stabilit ca principiile descoperite prin poporul Său, să fie mijloacele prin care să se restaureze în om, chipul moral al lui Dumnezeu.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 286.

3. Ce a făcut Israel cu via - învățăturile spirituale? Cine au fost trimiși să aducă roadele viei și ce le-au făcut vierii? Isaia 1:22; Ieremia 7:23,24; Matei 21:34-36.

.....
.....

„Dar, după cum vierii i-au omorât pe robii trimiși de stăpân ca să ceară roadele, iudeii i-au ucis pe profeții trimiși de Dumnezeu ca să-i cheme la pocăință. Toți trimișii, unul după altul, au fost omorâți.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 596.

4. În cele din urmă, pe cine a trimis Tatăl și cum l-au primit vierii? Prin urmare, ce pedeapsă vor primi? Matei 21:37-41.

.....
.....

„Ei au hotărât să nu primească pe Isus din Nazaret ca pe Mesia; au respins Lumina lumii și de aici înainte, viața lor a fost de un întuneric asemănător întunericului miezului nopții. Nenorocirea ce a fost prevestită a venit asupra națiunii iudaice. Pasiunile lor dezlănțuite, necontrolate, au adus ruina lor. În furia lor oarbă, ei s-au distrus unii

pe alții. Mândria lor încăpățânată și rebelă, a adus asupra lor mânia cuceritorilor romani. Ierusalimul a fost nimicit, templul a fost transformat în ruine și locul a fost arat ca un ogor. Copiii lui Iuda au pierit de cele mai teribile forme deucidere. Milioane au fost vânduți ca sclavi în țările păgâne.

„Ca popor, iudeii au dat greș în a aduce la îndeplinire planurile lui Dumnezeu și, de aceea, via a fost luată de la ei. Privilegiile de care ei au abuzat, lucrarea pe care ei n-au prețuit-o, au fost încredințate altora.” –*Parabolele Domnului Hristos*, pp. 295, 296.

Simțămintele lui Mesia pentru poporul Său

5. Cum S-a manifestat Fiul lui Dumnezeu când a văzut viitorul Israelului? De ce liderii evrei nu au înțeles concluzia teribilă a parabolei? Matei 23:37,38; 21:43-45.

.....

.....

„Poporul iudeu a cultivat ideea că ei erau favorizații, aleșii cerului de aceea totdeauna ei trebuia să fie onorați ca fiind biserica lui Dumnezeu. Ei declarau că sunt fiii lui Avraam și așa de sigură li se părea temelia prosperității lor, încât au sfidat atât pământul cât și cerul, când acesta stătea în calea drepturilor lor. Trăind o viață de necredincioșie, ei se pregăteau pentru condamnarea cerului și despărțirea de Dumnezeu.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 294.

Clădind pentru eternitate

6. Cum se numeau noile plante din vie? Ce erau dispuși să facă urmașii credincioși ai lui Isus? Fapte 11:25,26; Filipeni 1:29; Matei 5:16.

.....

.....

„Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te fâli ... Ele au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință. Nu te îngâmfa, ci teme-te! Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine.” *Romani 11:17-21.*”

7. Care a fost planul Tatălui pentru Fiul Său? La rândul său, ce urma să facă Fiul pentru urmașii Săi credincioși? Matei 21:42, prima parte; Apocalipsa 5:6,10.

.....
.....

„Apoi am văzut niște scaune de domnie și cum Isus și sfinții răscumpărați s-au așezat pe ele; și sfinții au domnit ca împărați și preoți ai lui Dumnezeu. Hristos, împreună cu poporul Său, i-a judecat pe morții cei răi, comparând faptele lor cu cartea statutară, Cuvântul lui Dumnezeu, și hotărând fiecare caz după faptele făcute în trup. Ei au hotărât apoi pentru cei răi cât trebuie să sufere - după faptele lor; și lucrul acesta a fost scris în dreptul numelor lor în cartea morții. Satana și îngerii lui au fost, de asemenea, judecați de Isus și de sfinți. Pedepsa lui Satana urma să fie cu mult mai mare decât a aceloră pe care-i amăgise. Suferințele lui aveau să le depășească într-o măsură atât de mare pe ale acestora din urmă, încât să nu suporte nici o comparație. După ce toți aceia pe care-i amăgise vor fi pierit, el urma să trăiască încă și să pătimească mult mai mult.” –*Experiențe și Viziuni*, p. 290.

Pentru studiu suplimentar

„Când poporul Israel a intrat în Canaan, ei n-au adus la îndeplinire planul lui Dumnezeu de a lua în stăpânire toată țara. După ce au făcut o cucerire parțială, ei s-au așezat ca să se bucure de roadele victoriilor lor. În necredința și iubirea lor de comoditate, ei s-au stabilit în locurile pe care le-au cucerit, în loc de a merge înainte și a ocupa noi teritorii, în acest fel ei au început să se depărteze de Dumnezeu. Dând greș în a duce mai departe planurile Sale, a devenit imposibil pentru El să împlinească față de ei făgăduința binecuvântării. Nu face oare biserica de astăzi același lucru? Având înaintea lor lumea întreagă care are nevoie de Evanghelie, cei ce mărturisesc a fi creștini se stabilesc acolo unde se pot bucura de privilegiile Evangheliei. Ei nu simt nevoia de a intra în noi teritorii, ducând solia mântuirii în locuri noi. Ei refuză a aduce la îndeplinire mandatul dat de Domnul Hristos: “Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Marcu 16:15. Sunt oare ei mai puțin vinovați de cum a fost biserica iudaică?” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 303.

Vă rugăm citiți *Raportul Misionar din Spania de la pagina 82.*

18 Sabatul din 28 Octombrie 2023

BUNUL SAMARITEAN

El a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Luca 10:27.

„Nu este posibil ca inima în care Hristos rămâne să fie lipsită de iubire. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu deoarece El ne-a iubit mai întâi, trebuie să-i iubim pe toți cei pentru care a murit Hristos. Nu putem intra în contact cu divinitatea fără a intra în contact cu omenirea; Căci în Cel ce se așază pe tronul universului se combină divinitatea și omenirea. Conectați cu Hristos, suntem în legătură cu semenii noștri prin legăturile de aur ale lanțului iubirii. Atunci mila și compasiunea lui Hristos se va manifesta în viața noastră. Atunci, nu vom aștepta ca cei în nevoie și cei nefericiți să fie aduși la noi. Nu va mai fi nevoie — atunci — să fim îndemnați, rugați ca să simțim cu necazurile altora. Pentru noi, va fi atunci tot așa de natural să slujim celor în nevoie și suferinzi, cum a fost pentru Domnul Hristos să meargă din loc în loc făcând bine.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 384.

Adevărata bogăție

1. Ce sentimente generează Creatorul în inima omului? Care este natura Lui? Psalmul 73:25-27; Ioan 3:16,17; 1 Ioan 4:8-10.

.....

.....

„Când eul este ascuns, contopit în și cu Hristos, atunci iubirea va izvorî în mod spontan. Desăvârșirea caracterului creștin se obține când impulsul de a ajuta și a binecuvânta pe alții pornește în mod constant dinăuntru — atunci când lumina strălucitoare a soarelui divin umple inima și se descoperă pe fețele noastre.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 384.

2. Ce întrebare simplă i-a pus un învățător al legii lui Isus? După ce I-a răspuns, ce contra-întrebare a pus bărbatul? Luca 10:25-29.

.....
.....
„Între Iudei, întrebarea: “Cine este aproapele meu?” dădea loc la discuții nesfârșite. Ei nu aveau nici o îndoială cu privire la păgâni și la samariteni. Aceștia erau străini și vrăjmași. Dar unde ar fi trebuit să se tragă linia de deosebire între oamenii din propria lor națiune și între diferitele clase sociale? Pe cine ar fi trebuit să privească preotul, rabinul și bătrânul comunității, ca fiind aproapele său? Ei și-au petrecut viața într-un șir nesfârșit de ceremonii pentru a se curăți. Ei învățau că contactul cu mulțimea neștiutoare și nepăsătoare ar însemna pângărirea lor, fapt ce ar cere un efort istovitor pentru înlăturarea ei. Trebuia oare să considere pe cei “necurați” ca fiind aproapele lor?” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 376.

3. Cum a prezentat Pavel, un fost fariseu, înțelesul iubirii față de aproapele, așa cum reiese de pe a doua tablă a Celor Zece Porunci? Cum se vede dragostea în acțiune? Romani 13:8-10; Matei 22:37-40; 1 Ioan 4:20.

.....
.....

„În chivot se afla vasul de aur cu mană, toiagul care înmugurise al lui Aaron și tablele de piatră care erau închise ca o carte. Isus le-a deschis și am văzut cele Zece Porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu. Pe o tablă erau scrise patru, iar pe cealaltă șase.” – *Experiențe și Viziuni*, p. 32.

4. Conform celei de-a cincea porunci, cine sunt cei mai apropiați "frați" pentru toată lumea? Totuși, cum au interpretat conducătorii evrei această poruncă? Cum erau rezolvate jignirile și greutățile apărute între vecini? Efeseni 6:2,3; Matei 15:4-6; Exodul 21:35.

.....
.....

„La această întrebare, Domnul Hristos a răspuns prin parabola Samariteanului milos. El a arătat că aproapele nostru nu este numai unul din biserica din care facem noi parte, sau de credința pe care o avem. Aceasta n-are nici o legătură cu rasa, culoarea, sau deosebirea

de clasă. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Aproapele nostru este fiecare suflet care este rănit și zdrobit de vrăjmaș. Orice om, ca făptură a lui Dumnezeu, este aproapele nostru.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 376.

Sentimente contradictorii

5. În parabolă, care două tipuri de persoane, din cea mai înaltă profesie au dat greș în a arăta dragostea față de aproapele lor? Dar cine și-a asumat responsabilitatea de a satisface nevoile omului grav rănit? Luca 10:30-33.

.....

.....

„Mergând de la Ierusalim la Ierihon, călătorul a trebuit să treacă printr-o parte a pustiului Iudeii. Drumul trecea printr-un defileu sălbatic și stâncos, care era plin de hoți, și în care aveau loc adesea scene de violență. În acest loc a fost atacat călătorul, fiind jefuit de tot ceea ce avea de valoare și lăsat aproape mort la marginea drumului. Pe când se afla acolo, un preot a trecut prin acel loc; el a văzut pe omul acela zăcând acolo rănit și zdrobit, tăvălit în propriul său sânge; dar l-a lăsat acolo fără să-i dea vreun ajutor. El “a trecut înainte pe alături”. Apoi a apărut un Levit. Curios să știe ce s-a întâmplat, el s-a oprit și a privit la suferind. El era conștient de ceea ce trebuia să facă, dar aceasta nu era o datorie plăcută. Ar fi dorit mai bine să nu fi venit pe acel drum, ca să nu fi văzut pe cel rănit. A căutat deci să se convingă pe sine că de fapt, cazul acela nu-l privea, așa că “a trecut înainte pe alături.”” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 379.

Iubindu-i pe cei în nevoie

6. Ce a făcut Samariteanul pentru aproapele său? Ce l-a întrebat Isus pe învățătorul legii după ce a terminat de spus parabola? Luca 10:34-37.

.....

.....

„Rostind această învățătură, Domnul Hristos a prezentat principiile Legii într-un mod direct, plin de putere, arătând ascultătorilor Săi faptul că ei au neglijat a aduce la îndeplinire aceste principii. Cuvintele Sale au fost așa de categorice și potrivite, încât ascultătorii

n-au mai putut spune nimic. În cele spuse de Domnul Hristos, învățătorul Legii n-a mai găsit nimic, ce ar fi putut fi criticat. Prejudecățile sale cu privire la Hristos au fost înlăturate. Dar el n-a putut birui în mod suficient antipatia sa națională, pentru a recunoaște pe nume meritul samariteanului. Când Domnul Hristos a întrebat: “Care dintre acești trei se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” el a răspuns. “Cel ce și-a făcut milă de el.””
–*Parabolele Domnului Hristos*, p. 380.

7. Cine este cel mai mare exemplu de Bun Samaritean? La ce sunt chemați toți creștinii adevărați? Matei 9:35,36; 1 Ioan 2:6; Matei 25:32, 34-40.

.....
.....

„Mulți vor lăsa pe un frate sau pe un vecin de-al lor, ca în împrejurări potrivnice, să se lupte singur, neajutat. Pentru că ei mărturiseau a fi creștini, cel în cauză își putea închipui că în egoismul lor rece, ei reprezentau pe Hristos. Pentru că așa numiții slujitori ai lui Dumnezeu nu conlucrează cu El, iubirea lui Dumnezeu, care ar trebui să se reverse în valuri de la ei, este în mare măsură oprită a mai ajunge la semenii lor. Și astfel, mulțimea laudelor și a mulțumirilor inimilor omenești și de pe buzele oamenilor, sunt împiedicate a se îndrepta spre Dumnezeu. El este astfel jefuit de slava ce se datorează numelui Său Cel Sfânt. El este jefuit de cei pentru care a murit Domnul Hristos, de cei pe care dorește atât de mult să-i ducă în împărăția Sa, spre a locui în prezența Sa, de-a lungul veacurilor nesfârșite.” –
Parabolele Domnului Hristos, p. 383.

Pentru studiu suplimentar

„Sunt unii care gândesc că este ceva înjositor pentru demnitatea lor să se îngrijească de omenirea suferindă. Mulți privesc cu indiferență și cu dispreț la aceia care au lăsat în ruină templul sufletului lor. Alții, neglijează pe cei săraci din alte motive. Ei lucrează, după credința lor pentru cauza lui Dumnezeu, căutând să facă unele lucrări mari și de valoare. Ei cred că fac o mare lucrare, și de aceea nu se pot opri spre a lua în seamă nevoile celor săraci și necăjiți. Pentru promovarea presupusei lor mari lucrări, ei pot ajunge până acolo încât să

asuprească pe cei săraci. Ei îi pot așeza pe aceștia în împrejurări grele, care să-i încerce greu, să-i deposedeze de drepturile lor, sau să nu țină seama de nevoile lor. Și totuși, să creadă că toate acestea sunt justificate, pentru că, gândesc ei — le fac pentru înaintarea cauzei lui Hristos.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 382.

Vă rugăm citiți

Raportul Misionar din Spania

de la pagina următoare

RAPORTUL MISIONAR DIN SPANIA

De citit în Sabatul din 28 octombrie 2023

*Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi adunată în
Sabatul din 4 noiembrie 2023*

Salutări în numele lui Isus Hristos!

„Nădăjduiesc să vă văd în treacăt, când mă voi duce în Spania...” (Romani 15:24) În dorința sa de a răspândi Evanghelia până la limitele lumii civilizate din zilele sale, apostolul Pavel a împărtășit dorința de a vizita Spania, o dorință confirmată când a spus: „După ce-mi voi împlini dar însărcinarea aceasta și le voi încredința aceste daruri, voi pleca în Spania și voi trece pe la voi.” Romani 15:28. La acea vreme, Spania experimenta "statusul geniului", deoarece unii dintre cei mai mari oameni ai Imperiului Roman erau spanioli, inclusiv Lucano, poetul epic; Marcial, maestrul epigramelor; Quintilian, maestrul oratoriei; și, mai presus de toate, Seneca filozoful Stoic, care a fost tutorele și mai târziu prim-ministrul lui Nero, împăratul Roman.

Viziunea misionară a lui Pavel era largă, pentru că și-a imaginat noi și extinse domenii de slujbă și și-a făcut toate călătoriile și planurile cu dorința arzătoare de a întări credința creștină. Din acest motiv, el a vrut să călătorească în Spania pentru a "ridica steagul crucii.”

Textele extracanonice confirmă faptul că Pavel și-a îndeplinit dorința de a călători în Spania și de a predica. În timpul trezirii Reformei Protestante din Spania (secolul 16)– dorința era: "să reînvie simplitatea și puritatea spiritului antic al înaintașilor noștri și al Bisericii primare;” să reînvie Evanghelia propovăduită de Pavel. Dar păstrarea steagului crucii necesita sacrificii, deoarece erau mulți credincioși spanioli care au fost arși pe rug în timpul Inchiziției spaniole. Bărbații și femeile au perseverat în predicarea libertății Evangheliei și în distribuirea pliantelor, pamfletelor și Bibliilor în principalele porturi ale Mediteranei, în trecătorile Pirineilor și în orașe ca Sevilla, Valladolid, Castilla, Logroño, Navarra, Toledo, Tarragona, Valencia, Zaragoza și multe altele.

Mulți din Spania care au fost strâns legați de Reforma Protestantă din secolul al XVI-lea și-au sacrificat viața și au murit ca martiri, dar nu și-au vărsat sângele în zadar. Ei au adus lui Dumnezeu jertfe de un

miros plăcut. Ei au lăsat în urmă o mărturie în favoarea adevărului care nu a fost complet pierdută.

Steagul spiritual care a fost ridicat în Spania încă mai există, pentru că suntem inspirați de mărturia neclintită a celor care l-au apărut. Dar încă nu am ridicat un monument fizic. Scrierile inspirate spun: "în multe domenii s-a făcut foarte puțin pentru a înălța monumente pentru Dumnezeu. Acest lucru este greșit." *Scrisoarea 128, 1902.*

Avraam avea obiceiul de a construi un altar pentru a aduce jertfe lui Dumnezeu oriunde își ridica cortul. „Când își muta cortul, altarul rămânea acolo. În anii următori, unii dintre canaanii nomazi au primit învățături de la Avraam; și ori de câte ori unul dintre aceștia ajungea la altarul acela, știa cine fusese acolo înaintea lui; când își așeza cortul, el repara altarul și se închina acolo viului Dumnezeu.” —*Patriarhi și Profeți, p. 127.*

Noi, frații și surorile Câmpului Spaniol, nu putem da la o parte responsabilitatea noastră. "Trebuie ridicate biserici simple și îngrijite care să dea mărturie despre adevărurile importante pe care le susținem." —*Manuscript Releases, vol. 13, p. 405.* Astfel, am început construcția unei biserici în Parets del Valles, Barcelona, pe proprietatea pe care este sediul Câmpului Spaniol, care are în prezent o încăpere mică în care se pot închina aproximativ 15 persoane. La acel moment, a fost pregătită cu mare grijă; dar acum nu mai satisface nevoile actuale și nici nu reflectă ceea ce ar trebui să fie Biserica lui Dumnezeu. Construcția unei biserici este imperativă pentru Câmpul Spaniol, deoarece va permite desfășurarea serviciilor de laudă și extinderea lucrării.

Pentru a face posibil acest proiect provocator, ținem cont de sfatul inspirat care spune: „Singurele mijloace pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru înaintarea cauzei Sale sunt acelea de a binecuvânta pe oameni cu avere, cu bunuri.... În schimb, El dorește ca bărbații și femeile să-și arate recunoștința, dându-I lui Dumnezeu înapoi o parte, în zecimi și daruri, daruri de mulțumire, daruri de bunăvoie,...” — (*5T, p. 150*).

„Dărnicia evreilor la construirea cortului și la ridicarea templului ilustrează un spirit de bunăvoință care n-a fost egalat de creștini la nici o dată mai târzie....

Poporul lui avea bunuri puține și nici o perspectivă de viitor pentru a le spori; dar în fața lor se afla o țintă — să construiască un cort pentru

Dumnezeu. Domnul a vorbit și ei trebuia să asculte de glasul Lui. Ei n-au reținut nimic. Toți au dat cu o mână binevoitoare, nu numai o oarecare cantitate din avutul lor, ci o mare parte din bunurile lor. Le-au devotat Domnului cu bucurie și din toată inima, și, făcând așa, El a fost mulțumit.” –4T, pp. 77,78.

Iubiți frați și surori în Domnul, vă rugăm în numele lui Isus să aduceți jertfele voastre cele mai generoase pentru construirea acestei case de închinare. Spiritul dăruirii evreilor la construirea cortului să se reflecte în fiecare dar, pentru că „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat.” Proverbe 11:24. Vă mulțumim sincer pentru generozitatea dvs. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Fratele Wesley Alves Gomes
Președintele Câmpului Spaniol

* * *

Colecta specială a Școlii de Sabat va fi pentru Spania
Darul tău să reflecte credința în marea bunătate a lui Dumnezeu!

19 Sabatul din 4 Noiembrie 2023

FIUL RISIPITOR

„El a mai zis: „Un om avea doi fii. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: ‘Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine.’ Și tatăl le-a împărțit averea.” *Luca 15:11,12.*

„Tânărul nu considera că are vreo obligație față de tatăl său și nu i-a arătat vreo mulțumire; și totuși el a pretins drepturile ce-i reveneau din averea tatălui său, în calitatea sa de fiu. Moștenirea ce i se cuvenea la moartea tatălui său, el dorea s-o primească atunci, imediat. El era înclinat numai spre bucuriile prezente și nu se îngrijea deloc de viitor.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 199.

1. De când au existat fii și fiice risipitoare? Ce rele vede Dumnezeu înmulțindu-se pe pământ? Eclesiastul 7:29; Isaia 1:2,3; Ieremia 2:13.

.....
.....

„Ce tablou al situației celui păcătos avem aici! Deși înconjurat de binecuvântările iubirii Sale, nu este nimic pe care păcătosul, pornit pe panta îngăduinței de sine și a satisfacerii plăcerilor păcătoase, să dorească mai mult, ca despărțirea de Dumnezeu. Asemenea fiului nerecunoscător, el pretinde lucrurile cele bune ale lui Dumnezeu ca fiind, de drept, ale lui. El le ia, ca și când lucrul acesta ar fi ceva cu totul normal, fără să mulțumească pentru ele și fără să facă în schimb vreun serviciu din dragoste. Ca și Cain, care a ieșit din fața lui Dumnezeu și a plecat să-și caute un cămin, după cum fiul pierdut s-a dus “într-o țară îndepărtată”, tot astfel cei păcătoși caută fericirea în uitarea de Dumnezeu.” *Romani 1:28. –Parabolele Domnului Hristos, pagina 200.*

2. Ce a risipit fratele mai mic? Ce a făcut în timp ce era departe de tatăl său? Luca 15:11-13.

.....
.....
„Obținând partea sa, el a mers într-o “țară îndepărtată”, departe de căminul tatălui său. Având bani din belșug și libertatea de a face cu ei ceea ce dorea, el se felicita pentru faptul că de acum dorința inimii sale putea fi împlinită. Nu mai era nimeni acum care să zică “nu face cutare lucru, căci aceasta îți va cauza”; sau, “fă cutare lucru, pentru că este bine și drept”. Tovărășiile rele l-au ajutat să se afunde tot mai profund în păcat și astfel el și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 199.

3. Care a fost rezultatul faptelor fiului risipitor? Ce face Satana credinciosului care își părăsește Tatăl Ceresc? Luca 15:14-16; 2 Petru 2:18,19; Proverbe 1:10.

.....
.....

„Fiul acesta mai tânăr considera ca o povară obositoare rânduielele din casa tatălui său. El considera că libertatea îi este restrânsă. Iubirea tatălui său și grija sa pentru el au fost interpretate greșit și el s-a hotărât să urmeze calea dictată de propriile sale porniri.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 198.

”Si-a venit în fire”

4. Văzând contrastul uriaș dintre a avea și a nu avea, ce gând i-a venit în minte fiului risipitor din parabolă? Care a fost reacția tatălui său când și-a văzut fiul apropiindu-se de casă? Luca 15:17-24.

.....
.....

„Iubirea lui Dumnezeu urmărește încă pe cel care a ales să se despartă de El și Domnul pune în mișcare toate mijloacele pentru a-l readuce în casa părintească. Fiul risipitor, în starea lui nenorocită, mizeră, “și-a venit în fire”. Puterea amăgitoare pe care Satana a exercitat-o asupra lui a fost frântă. El și-a dat seama că suferințele sale au fost rezultatul propriei sale nebunii și a spus: “Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu”. Luca 15:17-18. Așa nenorocit cum

era, fiul risipitor a găsit totuși puterea de a nădăjdui în convingerea că tatăl său îl iubește. Această iubire a fost ceea ce l-a atras spre casă. Tot astfel, certitudinea iubirii lui Dumnezeu este aceea care constrânge pe păcătos să se întoarcă la Dumnezeu.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 202.

Sentimentele fratelui mai mare

5. Cum a reacționat fratele mai mare la întoarcerea fratelui său? Ce trebuie să știe și să înțeleagă creștinii? Luca 15:25-28; Galateni 6:1,3; Iacov 5:20.

.....

.....

„Până aici, în parabola Mântuitorului nu există nici o notă discordantă care să strice armonia scenei de bucurie; dar acum, în acest punct, Domnul Hristos introduce un nou element. Când fiul risipitor a sosit acasă, fiul cel mai mare “era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: Fratele tău a venit înapoi, și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine. El s-a întărâtat de mânie, și nu voia să intre în casă”. Luca 15:25-28. Acest frate mai mare n-a împărtășit, împreună cu tatăl său, neliniștea și grija pentru cel pierdut. De aceea, el nu a împărtășit nici bucuria tatălui atunci când cel rătăcit s-a întors. Atmosfera de veselie n-a trezit bucuria în inima sa. El ceru unui rob explicații cu privire la motivul serbării, iar răspunsul primit îi ațâța gelozia. El nu va intra în casă ca să spună bun venit fratelui său pierdut. Favoarea arătată fiului risipitor el o considera ca o insultă ce i se aducea.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 207.

6. Ce vină a găsit fratele mai mare la încântarea tatălui pentru întoarcerea fratelui său? Ce a simțit și a pretins cu privire la propria sa viață și acțiuni? Ce a spus Hristos despre tradițiile evreiești, contrare dragostei care vine din inimă? Luca 15:29-32; Matei 15:8.

.....

.....

„Când tatăl său ieși afară ca să vorbească cu el, mândria și răutatea firii sale s-au dat pe față. El înfățișă viața trăită de el în casa tatălui

său, ca pe o nesfârșită muncă fără plată, și apoi, în mod disprețuitor, prezenta, prin contrast, favoarea făcută fiului care tocmai se întorsese. El a ținut să facă clar faptul că munca sa a fost mai degrabă munca unui rob, decât a unui fiu. Deși ar fi trebuit să găsească o bucurie continuă în prezența tatălui său, mintea lui s-a oprit numai la profitul rezultat din viața sa prevăzătoare. Cuvintele lui subliniază faptul că pentru motivul acesta el renunțase la plăcerile păcatului. Acum, dacă fratele său avea să se împărtășească din darurile tatălui, fiul cel mai mare considera că prin aceasta i se face o nedreptate chiar lui. Îl pizmuește pe fratele său, pentru favoarea ce i s-a acordat. El arată în mod clar că, dacă ar fi fost în locul tatălui său, el n-ar fi primit pe fiul risipitor. El nu-l recunoaște nici chiar ca frate, ci despre el spune rece: “Acest fiu al tău.”” –*Parabolele Domnului Hristos*, 207.

Construirea de poduri spre mântuire

7. Ce clase de oameni reprezintă cei doi frați din parabolă? Ce poruncă a dat Isus primilor Săi ucenici, precum și Adventiștilor credincioși la sfârșitul timpului? Luca 15:32; Matei 10:5-7; Isaia 58:1,12.

.....

.....

„Prin fiul cel mare erau reprezentați iudeii nepocăiți din zilele Domnului Hristos și, de asemenea, Fariseii din toate timpurile, care privesc cu dispreț la aceia pe care ei îi socotesc vameși și păcătoși. Pentru faptul că ei înșiși n-au căzut în patimile cele mai josnice, ei sunt plini de îndreptățire de sine. Domnul Hristos a întâmpinat pe acești chițibușari pe terenul lor. Asemenea fiului cel mai mare din parabolă, ei s-au bucurat de privilegiile deosebite din partea lui Dumnezeu. Deși ei pretindeau că sunt fiii ai casei lui Dumnezeu, aveau însă spiritul slujitorilor plătiți, năimiți. Ei lucrau, dar nu din dragoste, ci în nădejdea că vor primi o răsplată, în ochii lor, Dumnezeu era stăpân sever. Ei vedeau pe Domnul Hristos invitând pe vameși și pe păcătoși să primească, în dar, darul Duhului Său — dar pe care rabinii sperau să-l primească numai prin eforturi mari și penitențe — și pentru aceasta s-au simțit jigniți. Întoarcerea fiului risipitor, care umplea inima tatălui cu bucurie, nu făcea decât să le trezească gelozia.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 209.

Pentru studiu suplimentar

„Aceasta este lucrarea pe care a ales-o Dumnezeu: „Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău.” Isaia 58:6-7. Dacă te recunoști ca păcătos, mântuit numai datorită iubirii Tatălui nostru ceresc, atunci trebuie să ai milă pentru alții, care suferă în păcat. Atunci, mizeria și pocăința nu le vei întâmpina cu gelozie și muștrare. Când gheața egoismului se topește în inima noastră, atunci vom fi în armonie cu Dumnezeu și vom împărtăși cu El bucuria salvării celui pierdut.” – *Parabolele Domnului Hristos, p. 210.*

* * *

Colecta specială a Școlii de Sabat va fi pentru Spania

Darul tău să reflecte credința în marea bunătate a lui Dumnezeu!

* * *

OAIA PIERDUTĂ

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” Luca 19:10.

„În vastul Univers pe care-l cârmuiește Dumnezeu, lumea noastră nu este decât un atom și totuși, această mică lume căzută în păcat - această oaie pierdută - este mult mai prețioasă înaintea lui Dumnezeu decât sunt cele nouăzeci și nouă care n-au părăsit staulul. Domnul Hristos, Conducătorul iubit din curțile cerești, a coborât din poziția Sa înaltă, a pus la o parte slava pe care El o avea la Tatăl, pentru a salva o lume pierdută. Pentru aceasta, El a părăsit lumile necăzute de sus, pe cele nouăzeci și nouă care-L iubesc, și a venit pe acest pământ, ca să fie “străpuns pentru păcatele noastre,” și “zdrobit pentru fărădelegile noastre.” Isaia 53:5. Dumnezeu S-a dat pe Sine - în Fiul Său - pentru ca să poată avea bucuria de a primi înapoi oaia care a fost pierdută.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 190.*

Salvarea oii pierdute

1. Cum s-a pierdut oaia? Cum prinde marele adversar ființele umane în capcană, astfel încât să fie distruse pentru veșnicie? Isaia 53:6; Apocalipsa 12:9; Geneza 3:4-6.

.....

.....

„Stăpânirea lui Dumnezeu nu îi cuprindea numai pe locuitorii cerului, ci și toate lumile pe care El le-a creat; și Lucifer a ajuns la concluzia că, dacă ar putea atrage pe îngerii cerului alături de el în răzvrătire, atunci va putea avea de partea sa toate lumile. El a prezentat cu multă măiestrie poziția sa în această problemă, folosind denaturarea și minciuna pentru a-și atinge ținta. Puterea sa de a înșela era foarte mare. Ascunzându-se sub mantia minciunii, el a reușit să obțină un avantaj. Toate acțiunile sale erau așa de mult învăluite în mister, încât a fost foarte dificil pentru îngeri să descifreze adevărata natură a lucrării sale. Până când nu s-a dezvoltat pe deplin, nu era posibil ca răul să apară în adevărata lui înfățișare; nemulțumirea lui nu putea fi văzută ca răzvrătire. Chiar și îngerii loiali lui Dumnezeu

nu puteau discerne pe deplin caracterul său sau să vadă unde ducea lucrarea lui.” –*Patriarhi și profeți*, p. 41.

2. Ce s-a întâmplat când omul l-a crezut pe Satana în loc de Dumnezeu? De ce a venit Isus la singura lume pierdută? Romani 1:25; Isaia 5:20; 1 Timotei 4:1,2.

.....

.....

„Dar în parabola cu oaia pierdută, Domnul Hristos învață că mântuirea nu vine datorită faptului că noi căutăm pe Dumnezeu, ci datorită faptului că El ne caută. „Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebni.” (Romani 3:11-12) Noi nu ne pocăim pentru ca Dumnezeu să ne poată iubi, ci El își manifestă iubirea Sa față de noi pentru ca noi să ne pocăim.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 189.

3. În ce locuri înalte și periculoase s-a rătăcit oaia? Cât de departe s-a răspândit idolatria? Ezechiel 34:6; Deuteronomul 12:2; Isaia 44:16,17,19.

.....

.....

„Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui.” (2 Cronici 16:9) În toate națiunile, limbile și neamurile, El vede bărbați și femei care se roagă pentru lumină și cunoștință. Sufletele lor sunt nesaturate; multă vreme s-au hrănit cu cenușă. Isaia 44:20. Vrajmașul oricărei neprihăniri i-a rătăcit, iar ei bâjbâie ca niște orbi. Dar sunt cinstiți în inimă și doresc să descopere o cale mai bună. Cu toate că se găsesc în adâncimile păgânismului, fără o cunoaștere a legii scrise a lui Dumnezeu și a Fiului Său Isus, au descoperit pe nenumărate căi lucrarea unei puteri divine asupra minții și a caracterului.” – *Profeți și Regi*, p. 376.

4. Ce împărat a chemat Dumnezeu pentru a reforma serviciile religioase pe care oamenii le practicau? Cât de departe s-a extins idolatria? 2 Împărați 18:1,3,4; Ezechiel 8:3,6,9,10,12,14,16.

.....

.....

Sentimentele adevăraților păstori

5. Văzând aceste lucruri oribile, ce au descris Ezechiel și Matei ca fiind marea dorință și căutare a iubirii lui Dumnezeu față de cei pierduți? Ce spirit similar se va da pe față acum în slujirea Bisericii credincioase a lui Dumnezeu? Ezechiel 34:11; Matei 9:35,36; Proverbe 27:23.

.....

.....

„Cu ce neobosită iubire a lucrat Domnul Hristos pentru Israel în timpul de har ce li s-a mai adăugat. Pe cruce El S-a rugat. “Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Luca 23:34. După înălțarea Sa la cer, Evanghelia a fost propovăduită mai întâi în Ierusalim. Acolo a fost revărsat Duhul Sfânt. Acolo, prima comunitate evanghelică a dat pe față puterea Mântuitorului înviat. Acolo Ștefan s-a arătat în fața lui, “ca o față de înger” (Faptele Apostolilor 6:15), a dat mărturia sa și și-a depus viața.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 218.

Slujirea lui Hristos pentru biserica Sa

6. Ce a spus Isus despre eforturile Sale de a găsi oaia pierdută? Care a fost misiunea principală a primilor Săi ucenici în ciuda persecuției constante a vrăjmașului? Luca 15:3,4; Matei 10:5,6; 1 Petru 5:8.

.....

.....

„Câmpia întinsă de la răsărit de Iordan oferea pășuni abundente pentru turmele de oi și prin văile înguste, cum și pe dealurile acoperite de păduri, rătăceau multe oi pierdute, care trebuiau să fie căutate și aduse înapoi la staul, prin grija iubitoare a păstorului. Printre cei care se îngărmădeau în jurul Domnului Hristos erau și păstori, cum și oameni care investiseră bani în turme de oi și în cirezi de vite, și toți aceștia puteau înțelege foarte bine ilustrația Sa. “Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până o găsește?” Luca 15:4.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 186.

7. În afară de poporul evreu, pe cine altcineva a văzut Isus ca fiind pierdut? Cât de mare este bucuria păstorului în a găsi și

salva o oaie pierdută? Ioan 10:16; Luca 15:5-7.

„Aceste suflete, pe care voi le disprețuiți, spunea Domnul Hristos, sunt proprietatea lui Dumnezeu. Prin creațiune și prin răscumpărare, ei sunt ai Lui, și ei sunt de mare valoare înaintea Sa. După cum păstorul își iubește oile sale și nu se poate odihni dacă lipsește cumva una, tot astfel, într-un mod infinit mai mare, Domnul Dumnezeu iubește fiecare suflet, rățacit, înstrăinat, pierdut. Oamenii pot să respingă chemările dragostei Sale, ei pot să se îndepărteze, să se înstrăineze de El, ei pot să-și aleagă chiar și un alt stăpân; totuși ei sunt ai lui Dumnezeu și El dorește nespus să recâștige pe cei ce sunt ai Lui. El spune: “Cum își cercetează un păstor turma, când este în mijlocul oilor sale împrăștiate, așa îmi voi cerceta Eu oile și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și de negură.” Ezechiel 34:12.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 187.

Pentru studiu suplimentar

„Câtă ușurare sufletească simte el când în depărtare aude strigătul slab al oii pierdute. Orientându-se după zbieretel ei, el se cațără pe stâncile colțuroase, merge până la marginea prăpastiei, cu riscul propriei sale vieți. Astfel, el caută mereu, în timp ce strigătul, din ce în ce mai slab, îi spune că oaia sa nu este departe de moarte. În cele din urmă, efortul său este răsplătit; oaia pierdută este regăsită. Găsind-o, el n-o ceartă pentru că i-a pricinuit atâta necaz. El n-o mână cu biciul spre staul. El nici nu încearcă s-o mâne spre casă. În bucuria sa, el ia creatura ce tremură pe umerii săi; dacă este lovită și rănită, o ia în brațele sale, strângând-o strâns la sânul său, pentru ca din căldura propriei sale inimi să-i poată da viață. Cu mulțumirea că cercetarea, căutarea lui n-a fost zadarnică, el o poartă pe drumul întoarcerii spre staul.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 188.

* * *

MONEDA PIERDUTĂ

„De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei,
pentru că ești prețuit și te iubesc,
dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta.” *Isaia 43:4.*

„Banul, deși zace ascuns printre praf și gunoi, el este totuși o bucată de argint. Posesorul lui îl caută, pentru că este de valoare. Tot la fel, fiecare suflet, deși degradat de păcat, înaintea lui Dumnezeu este socotit ca fiind de preț. După cum moneda poartă imaginea și inscripția puterii domnitoare, tot așa omul la crearea lui purta imaginea și inscripția lui Dumnezeu; și deși acum inscripția este stricată și întunecată datorită influenței păcatului, totuși urmele acestei inscripții rămân în fiecare suflet. Dumnezeu dorește să recâștige fiecare suflet și să repună asupra lui chipul Său în neprihănire și sfințenie.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 194.

Calea spre pierzare

1. Deși prima ființă umană a fost făcută după chipul lui Dumnezeu ca o coroană a creației, ce s-a întâmplat cu ea? Cum a descris profetul Isaia starea teribilă a omenirii? Psalmul 8:4-6; Romani 5:12; Isaia 64:6.

.....

.....

„Aceasta este adevărata lucrare misionară în cămin, și ea este tot așa de folositoare pentru cei care o fac, ca și pentru cei în folosul cărora este făcută. Prin interesul nostru credincios față de cei din cercul familiei lui Dumnezeu, cu care, dacă vor rămâne credincioși față de Domnul Hristos, vom trăi în veacurile nesfârșite. Noi trebuie să dăm pe față același interes față de frații și surorile noastre în Hristos, pe care ca membrii ai aceleiași familii, îl arătăm unul față de altul.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 196.

2. De ce i-au disprețuit Fariseii pe vameși? Cine a făcut posibil ca vameșii risipitori să se întoarcă la Tatăl Etern? 2 Petru 2:20,22; Luca 18:11; 19:5,9.

.....
.....
„Vameșii făcuseră o înțelegere între ei, ca să-i poată înșela pe oameni, și se sprijineau unul pe altul în aceste practici frauduloase. Prin silnicia lor, nu făceau altceva decât să exercite un obicei care ajunsese universal. Chiar preoții și rabinii, care îi disprețuiau, erau vinovați de faptul că se îmbogățeau prin fapte necinstite, făcute sub masca unei chemări sfinte. Dar, îndată ce s-a predat influenței Duhului Sfânt, Zacheu a lepădat orice deprindere necinstită.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 555.

3. Cum se simte oaia pierdută? Ce face Isus, Păstorul cel Bun, când găsește oaia care s-a îndepărtat de turma Sa? Ezechiel 34:6,11; Romani 3:23; Efeseni 2:1,2.

.....
.....

„Oaia pierdută știe, își dă seama că s-a pierdut. Ea a părăsit pe păstor, a părăsit turma și nu poate singură să se întoarcă la staul. Ea reprezintă pe aceia care-și dau seama că sunt despărțiți de Dumnezeu și care sunt acoperiți de un nor de greutăți, zdrobiți de această povară și supuși unor ispite teribile.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 193.

4. De ce în parabola monedei pierdute, femeia și nu gospodarul, caută moneda? Dacă moneda a fost primită ca zestre, cum s-ar compara aceasta cu darul dat Bisericii? Luca 15:8; Efeseni 5:23; Geneza 30:20.

.....
.....

„De obicei, zestrea femeii măritate consta din bani, pe care aceasta îi păstra cu multă grijă, ca pe cele mai de preț lucruri ale ei, și pe care la rându-i le dădea ca zestre fiicelor ei. Pierderea unei monezi era privită ca o mare nenorocire, și găsirea ei era prilej de mare bucurie, la care luau parte și vecinele din jur.

„Drahma pierdută reprezintă pe aceia care sunt pierduți în greșelile și păcatele lor, dar care n-au simțământul stării lor. Ei s-au înstrăinat de Dumnezeu, dar ei nu-și dau seama de aceasta. Sufletele lor sunt în primejdie, dar ei sunt inconștienți și nepăsători. „În această parabolă,

Domnul Hristos ne spune că și aceia care sunt indiferenți față de cerințele lui Dumnezeu formează totuși obiectul iubirii Sale pline de milă. Aceștia trebuie căutați, căci ei trebuie să fie aduși înapoi la Dumnezeu.

„Oaia a rătăcit departe de staul; ea s-a pierdut în pustie sau în munți. Moneda de argint a fost pierdută însă în casă. Ea era aproape și, totuși, nu putea fi regăsită decât printr-o cercetare sârguincioasă.” – *Parabolele Domnului Hristos, pp. 193, 194.*

Ocrotire și mântuire

5. Ce atmosferă pătrunde într-o casă în care copiii sunt în pericol? Când a rămas singură fără soțul ei, ce minune s-a făcut pentru familia unuia dintre fiii profeților când soția și copiii ei au respectat cu atenție instrucțiunile profetului Elisei în vreme de nevoie? Ce simboliza uleiul? 2 Împărați 4:1,5-7.

.....

.....

"Acesta este harul lui Dumnezeu, aceasta este dragostea cu care ne-a iubit, chiar și atunci când am fost morți în fărădelegi și păcate, dușmani în mințile noastre prin fapte rele, slujind poftelor diferite și plăcerilor, sclavii poftelor și pasiunilor înjositoare, servii păcatului și ai lui Satana. Ce adâncime a dragostei se manifestă în Hristos, când devine Ispășire pentru păcatele noastre. Prin slujirea Sfântului Duh suflețele sunt conduse să găsească iertarea păcatelor." – *Lift Him Up, p. 297.*

Eliminarea obstacolelor care duc la pierzare

6. Din ce sclavie îl eliberează uleiul spiritual pe păcătosul pocăit? Pentru a găsi moneda pierdută, ce a făcut femeia? Ioan 16:7,8; Romani 6:18; Luca 15:8.

.....

.....

„Femeia din parabolă cercetează cu atenție, pentru a găsi moneda pierdută. Ea aprinde o candelă și mătură casa. Ea înlătură tot ceea ce ar putea s-o împiedice în căutarea ei. Deși numai un singur leu s-a pierdut, ea nu va înceta eforturile ei, până când moneda nu avea să fie găsită. Tot așa și în familie, dacă un membru al ei s-a înstrăinat de

Dumnezeu, trebuie folosite orice mijloace pentru recâștigarea lui. În ceea ce-i privește pe toți ceilalți, aceștia să-și facă o cercetare de sine sinceră și serioasă. Să se cerceteze toate practicile vieții. Să se vadă dacă nu cumva s-au făcut unele greșeli, unele erori în conducerea familiei prin care sufletul respectiv s-a învățat în necredință.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 194.

7. Ce gunoi ar trebui să fie măturat din fiecare biserică și casă? Ce ar trebui să facă femeia sau Biserica când se găsește moneda pierdută? Iacov 3:3,5,6; Psalmul 119:9; Luca 15:9,10.

.....

.....

„Mulți dintre cei care ascultă predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, când ajung acasă fac din el subiect de critică. Ei se apucă să judece predica, așa cum ar judeca o expunere literară sau un discurs politic. Ei vorbesc în mod batjocoritor sau disprețuitor despre solia, care ar trebui să fie privită ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu adresat lor. Caracterul, motivele și acțiunile slujitorului lui Dumnezeu și comportamentul fraților lor, membrii ai comunității formează adesea subiectul discuțiilor lor. Ei rostesc judecăți aspre și nu încetează cu bârfelile și clevetirile, și aceasta în auzul celor neconvertiți. Nu arareori, aceste lucruri sunt rostite de părinți în auzul propriilor lor copii. În felul acesta se nimicește respectul față de slujitorii lui Dumnezeu și stima pentru solia lor. Și mulți, sunt astfel învățați să privească în mod ușuratic chiar Cuvântul lui Dumnezeu.

„Astfel, în căminele preținșilor creștini mulți tineri sunt educați spre a fi lipsiți de credință. Și părinții se mai întreabă de ce oare copiii lor manifestă atât de puțin interes față de Evanghelie și de ce sunt așa de gata să se îndoiască de adevărul biblic. Ei se miră de faptul că este așa de greu a ajunge la inima lor și a fi influențați de morală și credință.” – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 45,46.

Pentru studiu suplimentar

„Dacă în familie se află un copil care este inconștient de starea lui păcătoasă, părinții n-ar trebui să aibă odihnă. Să se aprindă lumina. Cercetați Cuvântul lui Dumnezeu, și în lumina lui să se cerceteze în mod sincer totul în cămin, să se vadă de ce este pierdut acest copil. Părinții să-și cerceteze inimile lor, să-și examineze obiceiurile și

practicile lor. Copiii sunt moștenirea lui Dumnezeu, și noi suntem răspunzători față de El pentru felul în care administrăm proprietatea Lui.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 194.

* * *

22 Sabatul din 25 Noiembrie 2023

LUCRĂTORII DIN VIE

„Fiindcă Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar care a ieșit dis-de-dimineată să-și tocmească lucrători la vie.” Matei 20:1.

„Dar întrebarea lui Petru, “ce răsplată vom avea?” a dat la iveală un spirit care, dacă nu era îndreptat, schimbat, ar fi făcut pe ucenici neîn stare a fi urmași ai Domnului Hristos; căci era spiritul unui simbriaș. În timp ce ei fuseseră atrași de iubirea lui Hristos, ucenicii nu erau cu totul eliberați de fariseism. Ei încă nutreau gândul că meritau o răsplată în raport cu munca lor. Ei nutreau un spirit de înălțare și mulțumire de sine, și se comparau între ei. Când unul dintre ei dădea greș în vreo problemă, ceilalți nutreau gânduri de superioritate față de el.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 396.

Recoltă mare și lucrători puțini

1. În pilda lucrătorilor, la ce oră din zi a chemat gospodarul oamenii să lucreze în via lui? Ce importanță a avut întrebarea pe care a pus-o la ceasul al unsprezecelea: "De ce stați aici toată ziua degeaba?" Matei 9:37,38; 20:1-3, 5-7; 2 Timotei 4:2.

.....

.....

„Pentru ca ucenicii să nu piardă din vedere principiile Evangheliei, Domnul Hristos le-a spus o parabolă, ilustrând modul în care se poartă Dumnezeu cu slujitorii Săi cum și spiritul în care Domnul Hristos dorește ca ei să lucreze pentru El. “Împărăția cerurilor”, a spus El, “se aseamănă cu un gospodar, care a ieșit dis de dimineată să-și tocmească lucrători la vie”. Matei 20:1. Era obiceiul, ca cei care voiau să se angajeze la lucru, să aștepte în piață și acolo, cei care aveau nevoie, veneau ca să tocmească slujitori. Omul din parabolă este înfățișat ca ieșind la diferite ore din zi ca să angajeze muncitori.

Aceia care au fost angajați în primele ore ale zilei, s-au înțeles ca să lucreze pentru o anumită sumă de bani, cei care au fost angajați mai târziu, au lăsat la voia Stăpânului care i-a angajat, stabilirea plății ce li se cuvenea.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 396.

2. De ce cei care au fost angajați cei dintâi nu au înțeles harul care a fost acordat celor care au fost angajați la urmă? Aplicând acest lucru spiritual, fiecare elev al Școlii de Sabat să se întrebe cum se comportă: ca muncitorii care au fost angajați primii sau ca cei care au început să lucreze ultimii. Matei 20:3-5,8; Romani 4:3,4.

.....

.....

„În parabolă, primii muncitori au fost de acord să lucreze pentru o sumă asupra căreia s-au înțeles, și la terminarea zilei ei au primit suma stabilită și nimic mai mult. Cei care au fost angajați mai târziu s-au încrezut în făgăduința Stăpânului că vor “primi ce va fi fost cu dreptul”. Ei au dovedit încrederea lor în el, prin aceea că n-au întreat nimic cu privire la plata lor. Ei s-au încrezut în dreptatea și în echitatea lui... Ei au fost răsplățiți, nu în funcție de cantitatea muncii lor, ci în funcție de generozitatea sa....

„Tot la fel stau lucrurile și cu păcătosul care, conștient fiind de nevrednicia sa, a mers în ceasul al unsprezecelea în via Stăpânului. Timpul său de lucru pare a fi așa de scurt, încât el simte că nu merită plata primită; dar este plin de bucurie pentru faptul că totuși Dumnezeu l-a primit. El lucrează cu un spirit umil și plin de încredere, plin de mulțumire pentru privilegiul de a fi conlucrător împreună cu Domnul Hristos. Și Dumnezeu dorește foarte mult să onoreze un astfel de spirit.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 397.

Sentimente amestecate

3. Ce au crezut muncitorii de dimineață despre aceasta și ce au spus? Ce sfat divin s-a aplicat în timpul lui Isus și este aplicabil și astăzi? Matei 20:10-12; Filipeni 2:14.

.....

.....

„Primii lucrători din parabolă reprezintă pe aceia care, datorită

serviciilor aduse de ei, au pretenția să fie preferați altora. Ei își încep lucrul într-un spirit de mulțumire de sine, fără să aducă cu ei un spirit de sacrificiu și lepădare de sine. Unii ca aceștia poate că au declarat că toată viața lor au slujit lui Dumnezeu, poate că au fost cei dintâi în îndurarea greutăților, a lipsurilor, a încercărilor și de aceea ei gândesc că sunt îndreptățiți la o răsplată mai mare. Ei se gândesc mai mult la răsplată decât la privilegiul de a fi slujitori ai Domnului Hristos. După părerea lor, munca și sacrificiile făcute îi îndreptățesc să primească onoruri mai mari decât ale altora și datorită faptului că această pretenție a lor nu este recunoscută, ei se simt jigniți. Dacă ei ar fi adus în lucrarea lor un spirit iubitor, plin de încredere, atunci ei ar fi fost totdeauna primii; dar caracterul lor gâlcevitor și cârtitor nu este asemenea caracterului Domnului Hristos, și dovedește faptul că nu sunt vrednici de încredere. Ei dau pe față dorința lor de înălțare, de neîncredere în Dumnezeu, dau pe față gelozia lor, cum și un spirit invidios față de frații lor. Bunătatea și generozitatea Domnului nu sunt pentru ei decât o ocazie de murmurare. Astfel, ei arată că nu există nici o legătură între sufletele lor și Dumnezeu. Ei nu cunosc bucuria conlucrării cu Maestrul divin.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 399.

4. Ce a recunoscut gospodarul, iar cei care au fost angajați cei dintâi nu au văzut? Spre deosebire de primii, cum au reacționat cei din urmă la ceea ce au primit? Matei 20:9; Romani 11:5,6.

.....

.....

„Nu cantitatea de muncă depusă, sau rezultatele ei vizibile, ci spiritul în care este adusă la îndeplinire lucrarea, această valoarează înaintea lui Dumnezeu. Aceia care au venit în vie la orele unsprezece, au fost foarte mulțumitori pentru ocazia de a lucra. Inimile lor erau pline de recunoștință față de acela care i-a primit să lucreze; și când la terminarea zilei stăpânul le-a plătit, pentru o zi întregă de lucru, ei au fost foarte surprinși. Ei au știut că nu meritau o astfel de plată. Expresia bunătații ce se putea vedea pe fața celui ce i-a angajat, i-a umplut de bucurie. Ei n-au uitat niciodată bunătatea Stăpânului viei, sau generoasa răsplată pe care au primit-o.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 397.

Principiile Divine comparate cu tendințele umane

5. În lucrarea misionară, ce dorește Dumnezeu de la poporul Său? Ce ne-a învățat parabola cu privire la principiul iubirii pe care Dumnezeu îl exercită? Matei 19:16,17; 20:15. Romani 4:2.

.....

.....

„Orice laudă cu privire la meritele noastre, este nelalocul ei. „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu”, zice Domnul.” (Ieremia 9:23-24) „Răsplata nu se dă după faptele noastre, ca nimeni să nu se îngâmfe; ci ea ne este dată numai prin har.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 401.

6. De ce au fost chemați toți muncitorii să lucreze în via Domnului? La sfârșitul timpului, cum va răsplăti Domnul atât semănătorii, cât și secerătorii? Ioan 4:36; Marcu 10:29-31; 20:16.

.....

.....

„Iudeii au fost cei chemați la început în via Domnului, și pentru aceasta ei au ajuns mândri și plini de îndreptățire de sine. Anii cei lungi ai slujirii lor, ei îi privesc ca dându-le dreptul să primească o mai mare răsplată decât ceilalți. Nimic nu-i irita mai mult decât să audă că neamurile aveau să fie admise având privilegiile egale cu ale lor, în lucrările lui Dumnezeu.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 400.

7. Ce femeie s-a întors de la tradițiile iudaismului la principiile adevăratului creștinism, cerându-i lui Isus firimituri din cer? De ce gospodarul din parabolă a ieșit în momente diferite și în locuri diferite pentru a aduna recolta? Matei 15:25-27; Luca 13:29,30.

.....

.....

„Isus voia să dezvăluie tainele adânci ale adevărului, care fuseseră ascunse timp de veacuri, și anume ca neamurile să fie împreună-

moștenitoare cu iudeii și să ia parte “la aceeași făgăduință în Hristos, prin Evanghelie.” (Efeseni 3:6.) Ucenicii înțelegeau greu acest adevăr și Învățătorul divin le-a dat învățătură peste învățătură. Răsplătind credința sutașului din Capernaum și predicând Evanghelia locuitorilor din Sihar, El dăduse și mai înainte dovadă că nu împărtășește intoleranța iudeilor. Dar samaritenii aveau oarecare cunoștință despre Dumnezeu, iar sutașul făcuse bine lui Israel. Acum Isus i-a pus pe ucenici în legătură cu o păgână, pe care o socoteau ca neavând vreun motiv în plus față de alții din neamul ei să aștepte un bine de la El. Domnul voia să dea o pildă de felul cum trebuie să fie tratate asemenea persoane. Ucenicii se gândeau că El împărțise prea ușor darurile harului Său. El voia să le arate că iubirea Sa nu trebuie să fie mărginită la o anumită rasă sau națiune.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 402.

Pentru studiu suplimentar

„Domnul Hristos a avertizat pe ucenici, primii care au fost chemați să-I urmeze, ca să nu se lase stăpâniți de un asemenea rău. El a văzut că slăbiciunea, blestemul bisericii, va fi un spirit de îndreptățire de sine. Oamenii aveau să creadă că ei pot face ceva pentru a obține un loc în Împărăția Cerului. Ei își imaginează faptul că numai atunci când au făcut oricare progrese, atunci, Domnul va veni să-i ajute. În acest fel, avea să fie pusă o mai multă încredere în om și mai puțină în Domnul Hristos. Mulți dintre cei ce urmau să facă un progres oarecare aveau să se umfle de mândrie și să se gândească despre ei că sunt superiori celorlalți. Acestora le face plăcere să fie lăudați și devin geloși, dacă nu sunt considerați ca fiind cei mai importanți. Împotriva acestei primejdii, Domnul Hristos a căutat să avertizeze pe ucenicii Săi.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 400.

* * *

CELE ZECE FECIOARE

„Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui.” „Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit.” Matei 25:1,5.

„În multe părți ale Orientului nunțile au loc seara. Mirele merge să-și întâlnească mireasa la casa ei, și s-o conducă apoi la casa lui. La lumina torțelor, alaiul de nuntă pleacă de la casa tatălui ei, la casa mirelui, unde se dă un ospăț pentru cei invitați. În scena la care privea Domnul Hristos, oaspeții așteptau apariția alaiului miresei cu intenția de a se alătura nuntașilor.

În așteptare, în apropierea casei mirelui, se aflau zece fecioare îmbrăcate în alb. Fiecare avea cu sine o lampă aprinsă și un mic vas cu untdelemn. Toate așteptau cu nerăbdare venirea mirelui. Dar el zăbovea. Oră după oră trecea, iar cei ce așteptau au obosit și au adormit. Dar la miezul nopții se auzi strigarea: “Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare.” Matei 25:6. Cei ce dormeau s-au trezit, sărind deodată în picioare. Ei au văzut alaiul apropiindu-se, luminat fiind de lumina făcliilor, în sunetul vesel al muzicii. Ei au auzit vocea mirelui și pe aceea a miresei. Cele zece fecioare și-au luat lămpile și au început să le pregătească în grabă, ca să meargă împreună cu ceilalți. Dar cinci dintre ele au neglijat să umple vasele lor cu untdelemn. Ele nu s-au așteptat să întârzie așa de mult, și nu s-au pregătit în caz de nevoie.” –*Parabolele Domnului Hristos*, pp. 405.

Simbolizat printr-o femeie

1. Ce simbol din Scripturi reprezintă Biserica? Ce înseamnă ca o femeie să fie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap? Efeseni 5:23,25; Apocalipsa 12:1,5.

.....

.....

„Întunericul necunoașterii lui Dumnezeu a cuprins lumea. Oamenii pierd cunoștința despre caracterul Său. El a fost înțeles greșit și interpretat în mod greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la

Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare prin puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întinericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătații, a milei și a adevărului Său.” –*Idem*, p. 415.

2. Ce biserici profetice a prezentat apostolul Ioan în cartea Apocalipsei? Cum se aplică ceea ce a scris împăratul în Cântarea Cântărilor Bisericii lui Dumnezeu de astăzi? Isaia 4:1; Apocalipsa 1:4,11; Cântarea Cântărilor 6:8,9.

.....

.....

„În noaptea istoriei acestui pământ, cele zece fecioare așteaptă. Toate mărturisesc a fi creștine. Toate au o chemare, un nume, o candelă și toate susțin că sunt în slujba lui Dumnezeu. În speranță toate așteaptă apariția Domnului Hristos. Dar cinci din ele nu sunt pregătite. Aceste cinci fecioare vor fi luate prin surprindere, și îngrozite vor rămâne în afara sălii de ospăț.

„În ziua judecății finale, mulți vor cere să fie primiți în Împărăția Domnului Hristos spunând: “Noi am mâncat și am băut în fața Ta și în ulițele noastre ai învățat pe norod”. “Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Dar răspunsul va fi: “Vă spun că nu știu de unde sunteți, depărtați-vă de la Mine”. Luca 13: 26; Matei 7:22; Luca 13:27.” *Parabolele Domnului Hristos*, 412.

Biserica simbolizată de fecioarele înțelepte și cele nechibzuite

3. Ce aveau în comun cele zece fecioare? Enumerați greșelile făcute de cele cinci fecioare nechibzuite, așa cum sunt prezentate în parabolă. Matei 25:1,5,2-4.

.....

.....

„Cei reprezentați prin fecioarele nechibzuite, nu sunt ipocriți. Ei au considerație față de adevăr, l-au apărât și l-au susținut. Unii ca aceștia se simt atrași către cei care cred adevărul, dar nu s-au supus cu totul lucrării Duhului Sfânt. Ei n-au căzut pe Stânca, Isus Hristos, și n-au lăsat ca firea lor cea veche să fie sfârâmată. Această clasă de credincioși sunt înfățișați de asemenea prin auzitorii reprezentați prin pământul stâncos. Ei primesc foarte repede Cuvântul dar dau greș în

asimilarea principiilor lui. Influența Cuvântului nu este durabilă. Duhul lucrează asupra inimii omului, în măsura în care acesta dorește și consimte ca Duhul să sădească în el o natură nouă, dar cei reprezentați prin fecioarele neînțelepte au fost mulțumiți cu o lucrare superficială. Ei nu cunosc pe Dumnezeu. N-au studiat caracterul Lui, n-au avut comuniunea cu El, deci ei nu cunosc, nu știu cum să se încreadă în El, cum să privească la El și să trăiască. Slujirea lor înaintea lui Dumnezeu degenerază în formalism.” –*Idem*, p. 411.

4. Când s-a anunțat venirea mirelui? În ce stare erau fecioarele înainte de a veni el? Matei 25:5-7; Luca 18:8.

.....

.....

„Caracterul se dă pe față în timp de criză. Când vocea plină de seriozitate proclamă în miez de noapte: “Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare” și fecioarele adormite s-au trezit din somnolența lor, atunci s-a văzut cine s-a pregătit pentru acest eveniment. Ambele părți au fost luate prin surprindere, numai că o parte era pregătită pentru această împrejurare critică, iar cealaltă parte a fost surprinsă nepregătită. Tot astfel și astăzi, o nenorocire neobișnuită și neașteptată, care duce sufletul față în față cu moartea, va arăta dacă există o reală credință în făgăduințele lui Dumnezeu. Astfel, se va dovedi dacă sufletul este sau nu susținut de harul lui Dumnezeu. Încercarea finală vine la încheierea timpului de har, când va fi prea târziu ca să se mai satisfacă nevoile sufletești.” –*Idem*, p. 412.

Bunăvoința Bisericii triumfătoare

5. De ce este uleiul Duhului atât de important pentru biserică în faza sa finală? Care va fi rezultatul vestirii Evangheliei? Efeseni 5:13-15; Cântarea Cântărilor 6:10; Matei 24:14.

.....

.....

„Tot așa și urmașii Domnului Hristos trebuie să răspândească lumină, în întunericul lumii. Prin Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină, de îndată ce devine o puterea transformatoare în viața aceluia ce l-a primit. Sădind în inimile lor principiile Cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă atunci în oameni

atributele lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale, caracterul Său, trebuie să strălucească în urmașii Săi. În acest fel ei trebuie să slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea spre casa Mirelui, spre cetatea lui Dumnezeu, la ospățul nunții Mielului.” –*Idem*, p. 414.

Soarta determinată de acțiunile anterioare

6. Conform parabolei, ce nu poate fi împărtășit? Care trei lucruri enumerate în *Parabolele Domnului Hristos* nu pot fi împrumutate? Matei 25:8,9; Filipeni 1:29.

.....

.....

„Aceasta este clasa de credincioși care în timp de primejdie vor striga: “Pace și siguranță”. Ei își leagă inimile lor în siguranță și nici nu se gândesc la vreun pericol. Dar când se trezesc din somnolența lor, ei încep să-și dea seama de sărăcia lor, și roagă pe alții să le dea ceea ce le lipsește, dar în cele spirituale, nimeni nu poate suplini scăderile altuia. Harul lui Dumnezeu a fost oferit în dar fiecărui suflet. Solia Evangheliei a fost vestită, a fost făcută să se audă spunând: “Celui ce îi este sete, să vină, cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” Apocalipsa 22:17. Caracterul nu este transferabil. Nimeni nu poate crede pentru altul. Nimeni nu poate primi Duhul pentru altul, Nimeni nu poate da altuia caracterul care este rodul lucrării Duhului. Chiar dacă Noe, Daniel și Iov ar fi fost în ea, așa cum trăiesc eu, spune Domnul Dumnezeu, ei nu vor izbăvi nici pe fiu, nici pe fiică; ei nu vor izbăvi decât sufletele lor prin neprihănirea lor. Ezechiel 14:20.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 414.

7. Ce va determina dacă cineva primește mântuirea sau condamnarea pentru veșnicie? Prin urmare, ce este îndemnat să facă fiecare ascultător? Matei 25:10-13.

.....

.....

„Căci iată,” spune Scriptura, “întunericul acopere pământul și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine.” Isaia 60:2.

„Întunericul necunoașterii lui Dumnezeu a cuprins lumea. Oamenii pierd cunoștința despre caracterul Său. El a fost înțeles greșit și

interpretat în mod greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare prin puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătații, a milei și a adevărului Său.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 415.

Pentru studiu suplimentar

„În darul cel mare și nemăsurat al Duhului Sfânt, se cuprind toate resursele cerului. Nu din cauza vreunei restricții din partea lui Dumnezeu, se face ca bogățiile harului Său nu se revarsă peste oamenii acestui pământ. Dacă toți ar fi dispuși să primească, atunci, toți ar fi plini de Duhul Sfânt.

„Este privilegiul oricărui suflet acela de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să poată transmite lumii bogățiile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos așa de mult, decât de a avea instrumente care să reprezinte lumii caracterul și spiritul Său. Nu este nimic de care lumea să aibă așa de mare nevoie, ca manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Cerul întreg așteaptă canale prin care untdelemnul cel sfânt să poată fi turnat ca să fie o bucurie și o binecuvântare pentru inimile omenești.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 419.

* * *

TALANȚII, PARTEA 1

„Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat.” Matei 25:14,15.

„Lipsa Duhului Sfânt este aceea care face ca lucrarea Evangheliei să fie atât de lipsită de putere. Cineva poate să aibă învățătură, talente, elocvență și orice alt dar natural sau dobândit; dar fără prezența Duhului lui Dumnezeu, nici o inimă nu va fi atinsă, și nici un păcătos nu va fi câștigat la Hristos. Pe de altă parte, dacă ei sunt legați de Hristos și dacă darurile Duhului Sfânt le sunt date, atunci, cei mai săraci și cei mai neștiutori dintre ucenicii Săi, vor avea o putere care va câștiga inimile. Dumnezeu îi face canale prin care să se reverse cele mai înalte influențe asupra Universului.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 328.

Chemati ca administratori

1. Cine oferă fiecărei persoane daruri și talente pentru a fi folosite în administrare? Ce a spus apostolul Pavel că trebuie făcut cu cele mai bune daruri? Matei 25:14,15. 1 Corinteni 12:4,30,31.

.....

.....

„Mai înainte de a părăsi pe ucenicii Săi, Domnul Hristos “a suflat peste ei și le-a zis: ‘Luați Duh Sfânt’”. Ioan 20:22. De asemenea, El a zis: “Iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu”. Luca 24:49. Dar darul Duhului Sfânt n-a fost primit în plinătatea lui decât numai după înălțarea Domnului la cer. Revărsarea Duhului Sfânt n-a avut loc decât atunci când ucenicii, prin credință și rugăciune, s-au predat pe deplin lucrării Sale. Atunci, într-un mod deosebit, bunurile cerului au fost încredințate urmașilor Domnului Hristos. “De aceea este zis: ‘S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor’”. Efeseni 4:8,7. “Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește.” 1 Corinteni 12:11. Darurile

sunt deja ale noastre, în Hristos Isus, dar luarea lor în stăpânire depinde de primirea - de către noi-a Duhului Sfânt.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 327.*

2. În sistemul de greutate ebraic din Vechiul Testament, un talent este egal cu 34 de kilograme de argint. Cum devine darul harului lui Dumnezeu un talent? Cât de diverse erau darurile din parabolă și în realitate? Apocalipsa 16:21; Efeseni 2:8; Matei 25:15.

.....

.....

„Darurile speciale ale Duhului Sfânt nu sunt singurii talanți despre care ne vorbește parabola. Ea include, de asemenea, toate darurile și toată destoinicia, fie înnăscută sau dobândită, naturală sau spirituală. Toate trebuie folosite în serviciul Domnului Hristos. Devenind ucenicii Săi, noi trebuie să ne predăm Lui cu tot ceea ce suntem și avem. Aceste daruri, El ni le dă înapoi curățite și înnobilate, spre a fi folosite spre slava Sa și spre binecuvântarea semenilor noștri.” – *Parabolele Domnului Hristos, p. 328.*

3. Conform cuvintelor de viață ale Maestrului din Sfintele Scripturi, ce daruri speciale ale Duhului devin talente? Cum pot fi transformate capacitățile mentale ale cuiva într-un talent? Romani 12:2; 1 Corinteni 2:16.

.....

.....

„Dumnezeu cere instruirea facultăților noastre mintale. El a plănuțit ca slujitorii Săi să aibă o inteligență mai mare și un discernământ mai clar, decât cei din lume; de aceea el este neplăcut impresionat de către aceia care sunt prea neglijenți, sau prea indolenți spre a deveni lucrători eficienți și bine instruiți. Dumnezeu ne cere să-L iubim cu toată inima noastră, din tot sufletul nostru și cu toată puterea noastră, dar și cu toată capacitatea noastră intelectuală. Faptul acesta așază asupra noastră obligația dezvoltării minții noastre, până la deplina ei capacitate, pentru ca să putem cunoaște și iubi pe Creatorul nostru, cu toată puterea minții noastre.

„Pus sub controlul Duhului Sfânt, intelectul nostru, cu cât va fi mai temeinic cultivat, cu atât va fi mai cu succes folosit în slujba lui

Dumnezeu. Cel needucat, dar care se consacră lui Dumnezeu și dorește mult să fie de folos pentru binecuvântarea altora, poate fi și este binecuvântat de Dumnezeu în slujirea Sa. Dar aceia care, cu același spirit de consacrare, au însă și avantajul unei educații temeinice, aceștia pot face o mult mai mare și mai întinsă lucrare pentru Hristos. Ei stau pe un teren superior.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 333.*

4. De ce este atât de importantă vorbirea–al doilea dar special? Cum se transformă într-un talent? Matei 12:37; Iacov 3:9,10.

.....

.....

„Puterea vorbirii este un talent ce ar trebui să fie cultivat cu multă înțelepciune. Dintre toate darurile pe care le-am primit din partea lui Dumnezeu, nici unul nu este capabil a fi o mai mare binecuvântare ca acesta. Cu vocea, noi convingem sau influențăm; cu ea, noi înălțăm rugăciunile noastre și lăudăm pe Dumnezeu; și tot cu ea, noi vorbim și altora despre iubirea Răscumpărătorului nostru. Cât de important este, deci, ca ea să fie astfel educată, încât să fie cât mai folositoare spre bine.

„Cultivarea și buna folosire a vocii sunt neglijate foarte mult, chiar de către persoane inteligente și cu o activitate creștină. Sunt mulți aceia care citesc, sau vorbesc așa de încet, sau așa de repede, încât nu pot fi bine înțeleși. Unii se exprimă greu și neclar. Alții vorbesc pe un ton înalt, țipător, care zgârie și care supără pe ascultători. Textele, cântările, rapoartele și alte materiale prezentate în adunările publice sunt adesea astfel citite, încât nu sunt înțelese, iar uneori prezentate în așa fel, încât puterea și efectul lor sunt nimicite.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 335.*

Binecuvântări de la Hristos

5. Al treilea dar special este influența sfântă. Ce sunt chemați Creștinii să facă? Prin urmare, ce a făcut Hristos cu Simon Petru și ce vrea să facă astăzi cu fiecare dintre copiii Săi? 1 Corinteni 10:31,32; Matei 5:16; 16:17,18.

.....

.....

„Aceasta este o responsabilitate de care nu ne putem elibera. Cuvintele noastre, îmbrăcămintea noastră, comportamentul nostru, chiar și expresia înfățișării noastre, toate au o influență. De impresia pe care astfel o facem, depind rezultatele spre bine sau spre rău, pe care nimeni nu le poate aprecia. Fiecare impuls în acest fel este o sămânță semănată, și care își va aduce roadele ei. Ea este o verigă în lanțul cel lung al evenimentelor omenești, fără să știm până unde se va întinde. Dacă prin exemplul nostru ajutăm altora la dezvoltarea principiilor cele bune, le dăm puterea de a face binele. La rândul lor, ei exercită aceeași influență asupra altora, iar aceștia, la rândul-le, asupra altora, în acest fel, fără să ne dăm seama, prin influența noastră mii ajung să fie binecuvântați.

„Să aruncăm o pietricică într-un lac și se va forma un mic val concentric și apoi altul; și pe măsură ce cresc, cercul se mărește, până când ajunge la țărâm. Tot așa stau lucrurile și cu influența noastră. Dincolo de cunoașterea sau controlul nostru, ea vorbește altora fiind o binecuvântare sau un blestem.” *Parabolele Domnului Hristos, 340.*

Semănând pentru eternitate

6. Care al patrulea dar special nu trebuie niciodată îngropat sau ignorat? Indiferent dacă cineva este bogat sau sărac, ce se va întâmpla dacă i s-a dat un talent și nu îl folosește? Efeseni 5:15,16; Matei 25:18, 24-27.

.....

.....

„Timpul nostru Îi aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa și suntem sub solemnă obligație de a o folosi spre slava Sa. Despre nici un talent pe care El ni l-a dat nu ne va cere o mai strictă socoteală ca despre timpul nostru.

„Valoarea timpului este mai presus de orice evaluare. Domnul Hristos a considerat orice moment foarte prețios și așa ar trebui să-l socotim și noi. Viața este prea scurtă spre a fi risipită fără rost. Nu avem decât câteva zile de har în care să ne pregătim pentru veșnicie. Nu avem nici un timp pe care să-l folosim în plăceri egoiste, nici un timp pentru a ne lăsa târâți în păcat. Acum noi trebuie să ne formăm caractere pentru viața viitoare, pentru viața veșnică. Acum noi trebuie să ne pregătim în vederea judecății de cercetare.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 342.*

7. Ce dar divin trebuie îngrijit ca un al cincilea talent, exercitând o administrare fidelă asupra lui? Care va fi soarta celui care nu face aceasta? Romani 12:1; 1 Corinteni 3:16,17.

.....

.....

„Toți ar trebui să aibă o inteligentă cunoaștere a corpului omenesc, pentru ca să-și poată păstra trupurile într-o stare bună, necesare spre a face lucrarea Domnului. Viața fizică trebuie să fie păstrată cu multă grijă și cultivată, pentru ca prin om, natura divină să poată fi descoperită în toată plinătatea ei. Legătura dintre organismul nostru fizic și viața spirituală, este una dintre cele mai importante ramuri ale educației. Ea ar trebui tratată cu multă atenție, atât în cămin, cât și în școală. Toți au nevoie să cunoască structura corpului lor, precum și legile care guvernează viața lor. Cel care rămâne de bunăvoie în necunoaștință de legile vieții sale fizice, ale ființei sale și care le calcă datorită necunoașterii lor, păcătuiește împotriva lui Dumnezeu. Toți ar trebui să se așeze în cea mai bună legătură posibilă față de viața și sănătatea lor. Obiceiurile noastre ar trebui să fie aduse sub controlul minții, care la rândul ei, trebuie să fie sub conducerea lui Dumnezeu.”
–*Parabolele Domnului Hristos*, p. 348.

Pentru studiu suplimentar

„Nu există nimic în noi înșine prin care să putem influența pe alții spre bine. Dacă ne dăm seama de neputința noastră și de nevoia noastră de putere divină, atunci nu ne vom încrede în noi înșine. Noi nu putem ști ce rezultate aduc o zi, o oră, sau o clipă și, de aceea, niciodată să nu începem ziua, fără să ne încredințăm căile și inima Tatălui nostru ceresc. Îngerii Săi sunt trimiși să vegheze asupra noastră și, dacă ne așezăm sub călăuzirea lor, oricând suntem în primejdie, ei vor fi la dreapta noastră. Când fără să ne dăm seama suntem în primejdia de a exercita o influență rea, îngerii vor fi lângă noi, inspirându-ne o cale mai bună, alegând, pentru noi, cuvintele și influențând faptele noastre. În acest fel influența noastră poate fi tăcută, neobservată, însă foarte puternică în a atrage pe alții la Hristos și la lumea cerească.” –*Parabolele Domnului Hristos*, 341.

* * *

25 Sabatul din 16 Decembrie 2023

TALANȚII, PARTEA A 2-A

„De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.”” Efeseni 4:8.

„Talanții care sunt folosiți, puși la schimbător, sunt talanții care se înmulțesc. Succesul nu este rezultatul șansei sau al destinului, ci el este opera lucrării providenței lui Dumnezeu, răsplata credinței și a judecății mature, a virtuții și a eforturilor stăruitoare. Dumnezeu dorește ca noi să folosim fiecare dar pe care-l avem; și dacă vom face acest lucru, atunci vom primi și alte daruri, mai mari, de care să ne folosim. El nu ne dotează în mod supranatural cu calitățile care ne lipsesc; dar în timp ce folosim ceea ce avem, El va lucra cu noi în vederea creșterii și întăririi facultăților noastre. Puterile noastre vor crește odată cu fiecare sacrificiu făcut cu toată inima și cu sinceritate în slujba Domnului. Dacă ne predăm ca niște unelte cu care și în care Duhul Sfânt să lucreze, atunci harul lui Dumnezeu ne va da puterea ca să ne debarasăm de vechile porniri, să biruim înclinațiile cele puternice și să ne formăm obiceiuri noi.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 353.

Putere și bani pentru lucrarea lui Dumnezeu

1. Care ar trebui să fie ținta fiecărui creștin credincios? De ce este important al șaselea talent – forța fizică și spirituală? 2 Corinteni 5:15; Deuteronomul 6:5; Isaia 40:31.

.....

.....

„Este nevoie de oameni pricepuți în afaceri care să țeasă marile principii ale adevărului în toate lucrările lor. Iar talentele lor ar trebui să fie desăvârșite prin cel mai temeinic studiu și educația cea mai aleasă. Dacă sunt bărbați în vreo ramură de activitate mai înțelepți și mai eficienți, atunci aceștia sunt cei care folosesc toată puterea, toată iscusința lor pentru clădirea Împărăției lui Dumnezeu în lumea noastră. Despre Daniel ni se spune că în toate acțiunile lui, atunci când a fost supus unei cercetări amănunțite, nu s-a găsit la el nici chiar o singură greșală. El a fost un exemplu a ceea ce trebuie să fie orice om de afaceri. Istoria vieții sale ne arată ce poate fi realizat de către cineva care-și consacră puterile minții, ale oaselor și mușchilor

săi, ale inimii și ale întregii lui vieții, în slujba lui Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 350.

2. Ce se întâmplă când un întreg talent dat de Cel Etern nu este folosit? Care trei erori fatale l-au dus pe Samson, unul dintre cei mai puternici oameni din lume, să-și piardă puterea? Matei 25:28; Judecători 16:4,5,17.

„Dumnezeu însă nu va primi cele mai mari talente și slujirea cea mai strălucită, dacă eul personal nu este pus pe altar, ca o jertfa vie, ca o ardere de tot. Rădăcina trebuie să fie sfântă, altfel nici un rod nu va fi primit de Dumnezeu.

„Domnul a făcut pe Daniel și pe Iosif niște administratori foarte iscușiți. El a putut lucra prin ei, pentru că ei n-au trăit pentru a fi pe placul propriilor lor porniri, ci pentru a plăcea lui Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 350.

3. Într-o altă pildă a lui Isus, ce a încredințat un om slujitorilor săi înainte de a călători "într-o țară îndepărtată"? Ce este important pentru copiii lui Dumnezeu să facă? Matei 25:14; Deuteronomul 8:18.

.....

„Banii au o mare valoare pentru că, cu ei, putem să facem mult bine. În mâinile copiilor lui Dumnezeu, ei sunt hrană pentru cei flămânzi, apă pentru cei însetați și haine pentru cei goi. Ei sunt un mijloc de apărare pentru cei apăsați și un ajutor pentru cei bolnavi. Dar banii nu au o valoare mai mare decât nisipul, în afară de faptul că sunt folosiți pentru a procura cele necesare vieții, pentru binecuvântarea altora și pentru înaintarea cauzei lui Hristos.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 351.

4. Ce se poate întâmpla cu acest dar divin? Ce împiedică frecvent dezvoltarea celui de-al șaptelea talent? 1 Timotei 6:10; Iacov 5:1-6.

.....

„Cu cât cheltuim mai mulți bani pentru a face paradă, a ne fâli cu îmbrăcămintea noastră și pentru satisfacerea plăcerilor egoiste, cu atât mai puțin vom avea cu ce să hrănim pe cei flămânzi și să îmbrăcăm pe cei goi. Fiecare bănuț folosit în mod nenecesar, lipsește pe cheltuitor de ocazia prețioasă de a face bine. În acest fel Dumnezeu este jefuit de onoarea și slava care I-ar fi fost adusă, prin dreapta folosire a talanților încredințați de El, oamenilor.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 352.

Sentimente amabile de binecuvântare

5. Cine dă oamenilor un spirit de bunătate atât pentru propria lor binecuvântare, cât și pentru cea a semenilor lor? Iacov 1:17; 2 Corinteni 5:17.

.....

.....

„Simțăminte de amabilitate, de bunătate și blândețe, îndemnuri generoase și o înțelegere imediată a lucrurilor spirituale, sunt talente prețioase și așază pe posesorul lor sub o grea răspundere. Toate trebuie să fie folosite în slujba lui Dumnezeu.” –*Idem*.

Chemați a fi administratori credincioși

6. Ce vrea Dumnezeu să facă cu copiii Săi? Potrivit apostolului Pavel, ce vrea Maestrul să facă creștinii? Fapte 9:5,6; 1 Corinteni 4:2.

.....

.....

„Dar mulți greșesc în aceasta. Satisfăcuți de faptul că au asemenea calități, ei neglijează a le pune în slujba pentru alții. Ei se măgulesc cu ideea că, dacă vor avea ocazia, dacă împrejurările le vor fi favorabile, ei vor face o lucrare mare și bună. Dar ei stau și așteaptă ocazia.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 352.

7. Cum au administrat slujitorii credincioși talanții care le-au fost încredințați? Ce s-a întâmplat când au fost chemați să dea socoteală despre administrarea lor? Matei 25:16,17,19-23.

.....

.....

„Dar când ne predăm cu totul lui Dumnezeu și când în lucrarea noastră vom urma liniile Lui directoare, El se consideră atunci răspunzător pentru împlinirea acelei lucrări. El nu dorește ca noi să ne îndoim cu privire la succesul străduințelor noastre sincere. Niciodată n-ar trebui să ne gândim la nereușită. Noi trebuie să conlucrăm cu Acela care nu cunoaște înfrângere.

„Noi n-ar trebui să vorbim de slăbiciunile și incapacitățile noastre. Aceasta înseamnă o manifestare a neîncrederii noastre în Dumnezeu, o negare a Cuvântului Său.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 363.

Pentru studiu suplimentar

„Mulți dintre aceia, care mărturisesc a fi creștini, nu țin seama de cerințele lui Dumnezeu și totuși, ei consideră că nu este nici un rău în aceasta. Ei sunt conștienți de faptul că hulitorul, ucigașul, desfrânatul, toți aceștia merită pedeapsa; cât despre ei însă, se bucură de participarea la serviciile religioase. Pentru că iau cu plăcere parte la vestirea Evangheliei, ei gândesc că sunt creștini. Deși și-au petrecut întreaga viață îngrijindu-se numai de ei înșiși ei vor fi tot atât de mult surprinși, așa cum a fost și servul necredincios din parabolă atunci când a auzit sentința: “Luați-i dar talantul”. Asemenea Iudeilor, ei au substituit bucuria față de binecuvântările date lor, în detrimentul folosirii pe care ar fi trebuit s-o dea acestor daruri.

„Mulți dintre cei care se scuză atunci când trebuie făcute eforturi creștine, mărturisesc în acest fel că nu sunt capabili pentru o astfel de lucrare. Dar, i-a făcut oare Dumnezeu așa de incapabili? Nu, niciodată. Această incapacitate a lor este produsă de către inactivitatea lor și a fost perpetuată prin libera lor alegere. În caracterele lor, ei culeg deja roadele acestei sentințe: “Luați-i dar talantul”. Continua folosire greșită a talanților încredințați lor, va înăbuși, va stinge — în cele din urmă — lucrarea Duhului Sfânt, care este unica lor lumină. Hotărârea: “Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară”, pune sigiliul cerului pe alegerea pe care ei înșiși au făcut-o pentru veșnicie.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 365.

* * *

BOGATUL ȘI SĂRACUL LAZĂR

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari.” Luca 16:10.

„Prin necredincioșie în cele mai mici îndatoriri, omul jefuiește pe Făcătorul său de slujirea ce I se cuvine. Această necredincioșie se răsfrânge asupra celui în cauză. El dă greș în primirea harului, a puterii, a tăriei de caracter, care puteau fi primite printr-o predare fără de rezerve lui Dumnezeu. Trăind despărțit de Hristos, el este expus ispitelor lui Satana, și face greșeli în lucrarea sa pentru Domnul. Pentru că nu este călăuzit de principii drepte în lucrurile cele mici, el nu ascultă de Dumnezeu nici în lucrurile cele mari pe care le consideră ca fiind prin excelență lucrarea sa. Greșelile săvârșite în rezolvarea problemelor mici ale vieții, se vor manifesta și în lucrările de o importanță mai mare. El face totul după principiile cu care s-a obișnuit. Acțiunile astfel repetate formează obiceiuri, obiceiurile formează caracterul și prin caracter se hotărăște destinul nostru pentru prezent și veșnicie.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 356.

Semănatul și seceratul

1. De multe ori, ce facem cu darurile pe care ni le-a dat Dumnezeu? Ce nu a luat în considerare "omul bogat" din parabolă? Luca 16:19; Marcu 14:7.

.....

.....

„Omul bogat nu aparținea acelei clase reprezentate prin judecătorul nedrept, care a declarat în mod deschis disprețul său față de Dumnezeu și față de oameni. El pretindea a fi un fiu a lui Avraam. El nu s-a purtat cu asprime față de cerșetor, și nici nu l-a alungat datorită faptului că înfățișarea lui era neplăcută. Dacă acest specimen sărac și dezgustător al neamului omenesc putea fi mângâiat privindu-l cum intra și ieșea pe porți, atunci cel bogat era binevoitor să-l lase să stea acolo. Dar în mod egoist, el era indiferent față de nevoile fratelui său de suferință.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 261.

2. Ce drept fundamental i-a fost refuzat lui Lazăr în prima parte a parabolei? Pe cine a înșelat bogatul, așa cum este valabil pentru oricine acționează așa cum a făcut el? Luca 16:20,21. Proverbe 19:17.

.....

.....

„Atunci nu erau spitale în care să fie tratați cei bolnavi. Cei suferinzi și cei în nevoie erau aduși în atenția celor cărora Dumnezeu le-a încredințat bogățiile pentru ca aceștia să se bucure de ajutor și simpatie. Acesta era și cazul cerșetorului și a omului bogat. Lazăr avea mare nevoie să fie ajutat; căci el era fără prieteni, fără cămin, bani sau hrană. Totuși, era lăsat în starea aceasta zi după zi, în timp ce nobilul bogat avea tot ceea ce-i trebuia. Cel căruia îi era foarte ușor să ușureze suferințele semenului său, trăia numai pentru el, așa cum trăiesc și astăzi foarte mulți.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 261.

3. Ce se întâmplă atât cu cei bogați, cât și cu cei săraci în această lume a pelerinajului? În ceea ce privește moartea ca un loc întunecat - pentru greci, "Hades", iar pentru evrei, "Sheol" – ce schimbare de condiție a prezentat Isus în parabolă ca având loc cu omul bogat și Lazăr? Eclesiastul 9:5, prima parte; Luca 16:22.

.....

.....

„A venit însă timpul când s-a produs o schimbare în starea celor doi oameni. Săracul suferise zi de zi, dar a îndurat totul cu răbdare și în tăcere, în cele din urmă a murit și a fost îngropat. Nu s-a găsit nimeni care să plângă pentru el; dar prin răbdarea sa în suferință, el a fost mărturie pentru Hristos, a trecut cu bine cercarea credinței sale, și după moartea sa ne este înfățișat ca fiind purtat de către îngeri și dus în sânul lui Avraam.

„Lazăr reprezintă pe cei săraci și suferinzi care cred în Domnul Hristos. Când trâmbița va suna, și toți cei ce sunt în morminte vor auzi vocea Domnului Hristos și vor ieși la viață, ei vor primi atunci răsplata; căci credința lor în Dumnezeu n-a fost numai o teorie, ci o realitate.

“A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când el era în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus și a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui.” –*Idem*, pp. 262, 263.

4. Ce voia să spună Isus prin faptul că bogatul era departe de tatăl său Avraam, în timp ce săracul era aproape de el? În ce doctrină credea poporul evreu că este sigur? Luca 16:23; Ioan 13:23-25; 8:33,37.

.....

.....

„Dumnezeu a făcut pe iudei depozitarii adevărilor sfinte. El i-a numit administratori ai harului Său. El le-a dat orice bunuri materiale și spirituale, și El i-a chemat să împartă și altora aceste binecuvântări. Le-au fost date îndrumări speciale, cu privire la felul cum să se poarte cu frații lor care se aflau în nevoi, sau cu străinii dinăuntrul porții lor, și cu săracii din mijlocul lor. Ei nu trebuia să caute să câștige numai pentru binele lor, ci trebuia să-și aducă aminte de aceia care erau în nevoie și să împartă cu aceștia binecuvântările ce le aveau. Și Dumnezeu a făgăduit să-i binecuvânteze după faptele lor de iubire și milă. Dar, ca și bogatul, ei n-au întins nici o mână de ajutor ca să ușureze nevoile materiale și spirituale ale celor suferinzi. Plin de mândrie, ei se considerau ca fiind poporul ales și favorizat al lui Dumnezeu; și totuși ei nu slujeau și nici nu se închinau lui Dumnezeu. Ei se încredeau în faptul că erau fiii lui Avraam. “Noi suntem sămânța lui Avraam” spuneau ei plini de mândrie. Ioan 8:33. Dar când a venit criza, le-a fost arătat faptul că ei se despărțiseră de Dumnezeu, și și-au pus toată încrederea în Avraam, ca și când el ar fi fost Dumnezeu.”
–*Parabolele Domnului Hristos*, p. 267.

Sentimente amestecate

5. Influențați de filozofia greacă, ce credeau mulți conducători evrei apostaziați din zilele lui Hristos? În schimb, în parabola lui Isus, ce credea săracul Lazăr? Matei 3:7; 16:6,11,12. Fapte 23:8,6.

.....

.....

„Domnul Hristos dorea să facă lumina să lumineze în întunericul minții poporului iudeu. El le-a spus: “Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, ca om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva, Avraam n-a făcut.” Ioan 8:39,40.” –*Idem*, p. 268.

Împărtășirea credinței

6. Ce a făcut bogatul în parabola lui Isus, în conformitate cu filozofia greacă din *Iliada* lui Homer și, de asemenea, a Saducheilor, care nu credeau în învierea morților, ci în "Hades"? De ce credință falsă s-a agățat omul bogat cerând picături de apă când avea nevoie de găleți pline? Luca 16:24-26; Ecclesiastul 9:5,6.

.....

.....

„În această parabolă, Domnul Hristos întâlnea pe oameni pe propriul lor teren. Învățătura despre starea de conștiință a celor morți, în perioada dintre moartea și învierea lor, era crezută de mulți dintre cei ce ascultau cuvintele Domnului Hristos. Mântuitorul cunoștea ideile lor, și și-a formulat parabola în așa fel, încât să-i învețe adevăruri importante, folosindu-se chiar de preconceputele și greșitele lor convingeri. El a pus în fața ascultătorilor Săi o oglindă, în care ei să se poată vedea în adevărata lor legătură cu Dumnezeu. El a folosit părerile ce existau în mijlocul lor, pentru a evidenția și mai mult adevărul pe care El dorea să-L facă să predomine, mai presus de toate celelalte idei, și anume, că nici un om nu este prețuit după bogăția sa; căci tot ceea ce are, îi aparține numai ca împrumut din partea lui Dumnezeu. Iar o greșită folosire a acestor daruri, îl va așeza cu mult mai prejos decât cel mai sărac și cel mai nenorocit om, care iubește însă pe Dumnezeu și se încrede în El.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 263.

7. Ce a mai cerut bogatul lui Avraam? Unde i s-a spus că pot fi găsite răspunsurile la aceste cereri? Luca 16:27-29; Ioan 12:47,48; Luca 16:30,31.

.....

.....

„Când bogatul a cerut noi dovezi pentru frații săi, i s-a spus în mod clar că, chiar dacă li se vor da asemenea dovezi, ei nu s-ar lăsa convingși, n-ar crede. Cererea sa a aruncat o umbră, un blam asupra lui Dumnezeu. Era ca și când bogatul ar fi zis: “Dacă m-ai fi avertizat mai serios, mai categoric, acum n-aș fi aici.” În răspunsul său, la cererea bogatului, Avraam este înfățișat ca spunând: “Frații tăi au fost

suficient de mult avertizați. Le-a fost dată lumină, dar ei n-au vrut s-o vadă; le-a fost prezentat adevărul, dar n-au vrut să-l audă”.

“Dacă nu ascultă pe Moise, și pe proorocii săi nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.” Aceste cuvinte s-au dovedit a fi adevărate în istoria poporului iudeu. Ultima minune a Domnului Hristos, și care încoronează activitatea Lui, a fost învierea lui Lazăr din Betania, după patru zile de la moartea lui. Iudeilor le-a fost dată această minunată dovadă a divinității Domnului Hristos, dar ei au respins-o. Lazăr s-a sculat din morți și a dat mărturie în mijlocul lor, dar ei și-au împietrit inima față de toate aceste dovezi, și chiar au căutat să-i ia viața. Ioan 12:9-11.” –*Parabolele Domnului Hristos*, pp. 264,265.

Pentru studiu suplimentar

„Când vocea lui Dumnezeu trezește la viață pe cel mort, el va ieși din mormânt cu aceleași poftă și pasiuni, cu aceleași gusturi pe care le-a nutrit în timpul vieții. Dumnezeu nu face nici o minune ca să recreeze un om, care n-a fost născut din nou atunci când i s-au oferit toate ocaziile și a avut la dispoziție tot ceea ce era necesar pentru aceasta. În timpul vieții sale el n-a găsit nici o plăcere în Dumnezeu și nici în a lucra pentru El. Caracterul său n-a fost în armonie cu Dumnezeu și el nu poate fi fericit în familia cerească.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 270.

* * *

Vă rugăm citiți Raportul Misionar de la Colegiul Norman, SUA, de la pagina 126

27 Sabatul din 30 Decembrie 2023

NĂVODUL

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești.” Matei 13:47.

„Păsările din văzduh, crinii de pe câmp, semănătorul și sămânța, păstorul și oaia — cu acestea a ilustrat Hristos adevărul cel veșnic. De asemenea, El a mai scos și ilustrații din evenimentele vieții, fapte din experiența de toate zilele a ascultătorilor: aluatul, comoara ascunsă, mărgăritarul, năvodul, drahma pierdută, fiul rătăcitor, casa pe stâncă și cea pe nisip. În învățăturile Sale era ceva ce interesa orice minte și făcea apel la orice inimă. Astfel datorită zilnică, în loc de a fi o simplă muncă mecanică, lipsită de gânduri înalte, devenea luminată și înălțată prin amintirea constantă a lucrurilor spirituale și nevăzute.”
- *Îndrumarea copilului*, p. 51.

Chemati a fi pescari de oameni

1. Cu ce a comparat profetul Isaia lumea și locuitorii ei? Din experiența pescarilor, când este cel mai bun moment pentru pescuit? Isaia 57:20; Apocalipsa 17:15.

.....
.....

„Noaptea era singurul timp favorabil pentru pescuit cu năvoadele în apa limpede a lacului. După ce muncise din greu toată noaptea fără succes, părea fără nădejde să arunce năvoadele ziua; dar Isus dăduse poruncă și iubirea pentru Domnul lor i-a făcut pe ucenici să asculte. Simon și fratele lui au coborât mrejele. Când au încercat să le scoată, era așa de mult pește în ele, încât începeau să se rupă.” —*Hristos Lumina Lumii*, p. 246.

2. Ce ne poate împiedica înaintarea în viață? De ce este extrem de importantă lucrarea de evanghelizare? Iacov 3:16; Coloseni 2:8.

.....
.....

„Atât parabola neghinei, cât și cea a năvodului ne învață în mod clar că nu va fi nici un timp când toți cei răi se vor întoarce la Dumnezeu. Grâul și neghina vor crește laolaltă până la timpul secerișului. Atât peștii cei buni, cât și peștii cei răi sunt trași împreună la mal pentru ultima selectare.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 123.

3. Ce făcea Isus adesea pe malul Mării Galileii? În același fel, astăzi, ce Îi invită pe ucenicii Săi să facă? Matei 4:12,13,15,16,18,19,21,23.

.....

.....

„Când năvodul Evangheliei este aruncat, să se vegheze asupra lui cu lacrimi și rugăciune stăruitoare. Lucrătorii să se hotărască să nu se lase descurajați și să nu părăsească năvodul până când nu este tras la mal, împreună cu roadele muncii lor.” –*Rugăciunea*, p. 41.

4. Ce a făcut clar Hristos când Și-a chemat ucenicii? Conform parabolei năvodului, ce se va realiza? Luca 5:10,11; Matei 13:47.

.....

.....

„Multe suflete sunt salvate, smulse din mâna lui Satana de către lucrători credincioși. Cineva trebuie să aibă o povară pe suflet de a căuta pe cei care au fost pierduți de la Hristos. Salvarea unui suflet asupra căruia Satana a triumfat produce bucurie printre îngerii cerești. Sunt unii care au distrus chipul moral al lui Dumnezeu din ei. Plasa Evangheliei trebuie să-i adune pe acești lepădați de societate. Îngerii lui Dumnezeu vor coopera cu cei care sunt angajați în această lucrare, care fac orice efort pentru a salva sufletele care pier și pentru a le da ocazii pe care aceștia poate că nu le-au avut niciodată. Nu există nici o cale de a ajunge la ei decât calea lui Hristos. El a lucrat întotdeauna ca să ușureze suferința și să învețe neprihănirea. Numai în felul acesta pot fi ridicați păcătoșii din adâncimile degradării.” – *Lucrarea de binefacere*, p. 249.

Planul de salvare

5. În afară de năvod, ce altceva se mai folosește la pescuit? Care este scopul său? Matei 13:2,48.

.....
.....
„Aruncarea năvodului reprezintă predicarea Evangheliei. Aceasta aduce în Biserică atât ceea ce este bun, cât și ceea ce este rău. Când lucrarea de vestire a Evangheliei se termină, judecata va fi aceea care va face lucrarea de selectare între bun și rău. Domnul Hristos a văzut că existența în Biserică a fraților falși va face ca adevărul să fie vorbit de rău. Lumea va defăima Evanghelia din cauza vieții nesfinte a falșilor creștini. Chiar și pentru creștini va fi o pricină de poticnire când văd că mulți, dintre cei ce poartă numele Domnului Hristos, nu sunt conduși de Duhul Sfânt. Datorită faptului că în Biserică se află astfel de păcătoși, mulți vor fi în primejdia de a gândi că Dumnezeu le scuză păcatele. De aceea, Domnul Hristos ridică vălul viitorului și ne îndeamnă pe toți să privim asupra faptului că nu poziția cuiva, ci caracterul este acela care hotărăște destinul omului.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 122.

6. În procesul de separare, care este responsabilitatea Bisericii? Ce rezultate caută Dumnezeu? Romani 14:1; 15:1; Galateni 6:1.

.....
.....

„Atât parabola neghinei, cât și cea a năvodului ne învață în mod clar că nu va fi nici un timp când toți cei răi se vor întoarce la Dumnezeu. Grâul și neghina vor crește laolaltă până la timpul secerișului. Atât peștii cei buni, cât și peștii cei răi sunt trași împreună la mal pentru ultima selectare.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 123.

7. La sfârșitul conflictului veacurilor, ce lucrare ciudată va fi realizată de Dumnezeu iubirii și Milostivirii? Conform acestei parabole, ce se va întâmpla la sfârșitul lumii? Apocalipsa 11:18; Matei 13:49,50.

.....
.....

„Aceste parabole ne învață, de asemenea, că nu va fi nici un timp de probă după terminarea judecății. Când lucrarea Evangheliei s-a încheiat, urmează imediat lucrarea de despărțire între ceea ce este bun și ceea ce este rău, hotărându-se pentru totdeauna destinul fiecăruia.

„Dumnezeu nu dorește distrugerea nimănui. “Pe viața Mea, zice Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască, întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea. Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” Ezechiel 33:11. În toată perioada timpului de probă, Duhul Sfânt îndeamnă pe oameni să primească darul vieții. Numai aceia care resping îndemnul Sale nu vor supraviețui. Dumnezeu a declarat că păcatul trebuie nimicit ca un rău ce ruinează Universul. Aceia care se lipsesc de păcat, vor pieri odată cu nimicirea lui.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 123.

Pentru studiu suplimentar

„Petru a zis: “Pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos”, dar s-a agățat de picioarele lui Isus, simțind că nu poate să fie despărțit de El. Mântuitorul i-a răspuns: “Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni”. Lui Isaia i s-a încredințat solia dumnezeiască după ce și-a dat seama de sfințenia lui Dumnezeu și de nevrednicia sa. Petru a primit chemarea în lucrarea lui Hristos numai după ce a fost dus la lepădare de sine și la dependență desăvârșită de puterea dumnezeiască.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 246.

* * *

Vă rugăm citiți

Raportul Misionar de la Colegiul Norman, SUA,

de la pagina următoare.

* * *

RAPORTUL MISIONAR DE LA COLEGIUL NORMAN, SUA.

*A se citi în Sabatul din 30 decembrie 2023
Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi adunată în
Sabatul din 6 ianuarie 2024*

„Au plecat dar în amurg să se ducă în tabăra sirienilor. Și, când au ajuns la intrarea taberei sirienilor, iată că nu era nimeni.... Și-au lăsat corturile, caii și măgarii, tabăra așa cum era și au fugit ca să-și scape viața. (2 Împărați 7:5-7)

Salutări din Statele Unite ale Americii, locul de naștere al adventismului și casa celor curajoși, cei care vor fi primii care vor apăra poruncile lui Dumnezeu împotriva legii duminicale.

Această țară și-a câștigat oficial independența la 4 iulie 1776. Acestea au crescut de la treisprezece colonii la o națiune de cincizeci de state, populată de 332 de milioane de oameni și acoperind o suprafață de teren de 9,8 milioane de kilometri pătrați. De la deschiderea celei de-a șasea pecete și începutul perioadei celei de-a șasea biserici din Filadelfia, Statele Unite au fost un punct fierbinte profetic. Ziua întunecată din 1780, căderea stelelor din 1833 și a doua mare trezire din 1844 au avut loc în acest ținut. A fost locul de naștere al lui Ellen G. White, James White, Joseph Bates, Uriah Smith, Stephen Haskell și al multor alți pionieri adventiști.

Mișcarea de Reformațiune din America a început în timpul Primului Război Mondial sub conducerea Dr. J. H. Miller și a colegilor săi. În cele din urmă, fratele Otto Welp, primul președinte al Societății Misionare Internaționale, a Bisericii Adventiste de ziua a șaptea, Mișcarea de Reformațiune, s-a mutat din Germania în Statele Unite și a ajutat la ridicarea lucrării. Astăzi, Mișcarea de Reformațiune are doisprezece pastori, doisprezece prezbiteri hirotoniți și doisprezece lucrători biblici care slujesc peste 500 de membri botezați în patruzeci de biserici și grupuri răspândite în treizeci din cele cincizeci de state din Statele Unite. În fiecare săptămână, sunt primite noi apeluri macedonene. Națiunea este împărțită în patru Câmpuri, care alcătuiesc Uniunea Americană – organizația religioasă înregistrată legal, nonprofit, înființată pentru prima dată în 1927 după Primul Război Mondial.

Prin harul lui Dumnezeu, Norman College, un fost campus universitar Baptist și centru de conferințe situat în Norman Park, Georgia, a fost obținut în mod miraculos de Uniunea Americană după ce și-a depus oferta la o licitație pe 30 Iunie 2021 și a cumpărat proprietatea pe 27 iulie 2021. În campus sunt cinci capele, un auditoriu pentru 900 de persoane, o sală de mese pentru 350 de persoane, o sală de gimnastică cu o capacitate de 500 de locuri, cincizeci de camere de hotel private, treizeci și cinci de săli de clasă, nouă birouri, o clădire tehnică, o parohie, un apartament și spații verzi ample, toate pe 44 110 mp de teren. Fiecare clădire a fost complet mobilată și echipată cu materialele necesare. Este o asemănare a taberei siriene primită de israeliți în zilele lui Elisei. Asemenea leproșilor pocăiți din vechime, frații din America au asistat la binecuvântarea Domnului asupra poporului Său din zilele de pe urmă.

După achiziționarea Colegiului, delegații Uniunii Americane s-au adunat și au votat pentru actualizarea Constituției și a statutului Uniunii pentru a stabili fostul colegiu Norman ca noul sediu al Uniunii Americane. Pe măsură ce proiectele de remodelare, actualizare și zugrăvire continuă, Colegiul este deja un centru pentru formarea lucrătorilor biblici, găzduire de conferințe, înregistrare de videoclipuri și funcționare a Academiei Creștine Orion, o școală online. În curând, Norman College Academy, o școală medie din cărămidă și mortar, își va deschide porțile. După aceea, va începe școala misionară Șilo și, în cele din urmă, Colegiul Norman se va redeschide ca o facilitate educațională hibridă, oferind cursuri online și prezențiale de religie (capelanie), Educație, limbi și asistență medicală. Învățământul la distanță va fi accesibil prin Internet în întreaga lume oricui dorește să obțină o educație creștină privată, acreditată la o instituție a Mișcării de Reformațiune.

În acest moment, este necesar ajutorul dvs. pentru instalarea cablurilor de internet cu fibră optică și a panourilor solare. Fibră optică va crește comunicarea eficientă atât de necesară în Statele Unite și în întreaga lume. Panourile solare vor reduce facturile de utilități electrice și vor reduce costurile de întreținere. De asemenea, este nevoie de un nou laborator științific și medical. Donațiile dvs. vor face o mare diferență în construirea Norman College, Shiloh Missionary School și Norman College Academy. Acum este

momentul să investim în viitor și să împărtășim în întreprinderea de a educa pentru eternitate. Puteți investi în Norman College pentru slava lui Dumnezeu.

La începutul secolului al XX-lea, sora Ellen G. White a scris tuturor credincioșilor adventiști din întreaga lume pentru a investi în lucrarea din America de Sud. Norman Park, Georgia, se află în inima vechiului Sud al Statelor Unite.

Frați și surori, acum este momentul să ne grăbim să facem ceva. Vei da acum din mijloacele tale pentru înaintarea lucrării în sud? Dacă aveți în posesie case și terenuri de care nu aveți nevoie, le veți vinde și veți investi mijloacele astfel obținute în stabilirea mai fermă a diferitelor linii de lucru care au început în Câmpul de sud? – *Letter 72*, 1902, pp. 3,4,8.

De-a lungul vieții ei, slujitorul Domnului a donat pentru a construi lucrarea în Statele Unite. Ea a povestit despre împrumuturi pentru a da și a împărtășit cum a fost o investiție în trezoreria cerului: "Înființăm misiuni și construim case de întrunire în America. Am avut o proprietate pe care nu am putut să o vând și, deoarece nu am putut să o vând, am împrumutat bani și am încercat să-i investesc acolo unde era cel mai necesar în cauză. Deja am pus treizeci de mii de dolari în vistieria cerului." – *Manuscript Releases*, vol. 5, 310.

Astăzi, Domnul face apel la fiecare dintre voi din întreaga lume pentru a ajuta lucrarea din America să crească astfel încât să ajungă în fiecare colț al acestui imens pământ și să fie o binecuvântare pentru lume. Sunt necesare panouri electrice, fibră optică, mâini de lucru, fonduri, cărți, echipamente medicale, donații și rugăciuni. Dumnezeu vă va binecuvânta investiția. Cine știe? Poate că tu sau o persoană dragă te poți înscrie într-una dintre instituțiile de la Norman College în viitorul apropiat. Vino în Statele Unite pentru a vedea Norman College. O conferință are loc în fiecare an la sfârșitul lunii decembrie. Vă mulțumim anticipat pentru donații și ajutoare. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

Fratele Idel Suarez, Jr.
Responsabil al Institutului Ministerial de Cercetare
sora Margie Seely
Responsabil Departamentul de Educație a Conferinței Generale

DEVOȚIONAL

Figuri De Stil Ale Mântuirii

**Cu versete biblice și
un gând inspirat al Spiritului Profetic**

În Biblie, Dumnezeu ne vorbește în multe feluri.
*“Dumnezeu vorbește însă, când într-un fel,
când într-altul...”*

Iov 33:14.
Ca să ne fie clar, se folosesc diferite
stiluri de limbaj.

În lunile acestea, vom studia diferite cuvinte care
ilustrează mântuirea! În acest semestru vom
continua cu mântuirea și vom vedea
ce semnifică credința.

Structura: **Data**, Verset(e), devoțional.

Limbajul preotesc: Mântuirea e ispășire.

01 Iulie Geneza 3:15

Dumnezeu spune: „Voi pune vrăjmășie”. Această vrăjmășie nu se arată în mod natural. Când omul a călcat Legea divină, firea lui a devenit păcătoasă și el era în armonie, și nu în luptă cu Satana. În mod natural, nu există vrăjmășie între omul păcătos și începătorul păcatului. Amândoi au devenit răi prin apostazie. Cel decăzut nu-și găsește odihnă niciodată, în afară de cazul când câștigă simpatie și sprijin, făcându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Pentru motivul acesta, îngerii căzuți și oamenii nelegiuți se unesc într-o tovărășie disperată. Dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod deosebit, Satana și omul s-ar fi unit într-o alianță împotriva cerului; și, în loc să nutrească vrăjmășie contra lui Satana, întreaga familie omenească s-ar fi unit în împotrivire contra lui Dumnezeu. {TV 505.2}

02 Iulie Geneza 3:21

Pentru Adam, aducerea primei jertfe a fost o ceremonie dintre cele mai dureroase. Mâna sa a trebuit să se ridice spre a lua viața, pe care numai Dumnezeu o putea da. A fost pentru prima dată când el a fost martor al morții și a fost conștient de faptul că, dacă ar fi fost ascultător de Dumnezeu, nu ar fi existat moartea omului sau a animalelor. În timp ce junghia victima nevinovată, el tremura la gândul că păcatul său era cauza vărsării sângelui nevinovat al Mielului lui Dumnezeu. Scena aceasta i-a dat o mai profundă înțelegere și un sens mai viu al grozăviei păcatului său, pe care nu-l putea ispăși nimic altceva decât moartea scumpului Fiul al lui Dumnezeu. Și el s-a minunat de bunătatea infinită care a făcut posibilă o astfel de răscumpărare, pentru a-l salva pe cel vinovat. O stea a speranței a luminat întunericul și viitorul teribil, eliberându-L de completa părăsire. {PP 68.1}

03 Iulie Geneza 4:2

Acești frați au fost puși la încercare, așa după cum și Adam fusese mai înainte lor pus la încercare, pentru a se dovedi dacă ei vor crede și vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu. Ei cunoșteau măsurile luate pentru mântuirea omului și înțelegeau sistemul jertfelor pe care le rânduise Dumnezeu. Ei știau că prin aceste jertfe trebuia să-și exprime credința în Mântuitorul pe care Îl preînchipuiau și, în același

timp, să recunoască totala lor dependență de El în ceea ce privește iertarea; ei știau că, printr-o ascultare de planul divin pentru mântuirea lor, dădeau dovadă de ascultare față de voința lui Dumnezeu. Fără vărsare de sânge nu putea fi iertare de păcat; iar ei trebuia să-și demonstreze credința în sângele lui Hristos ca fiind ispășirea făgăduită, aducând ca dar de jertfă pe întâii născuți ai turmelor lor. În afară de aceasta, mai trebuia să fie aduse înaintea Domnului, ca dar de mulțumire, primele roade ale pământului. {PP 71.2}

04 Iulie Geneza 4:3-5

Cei doi frați au înălțat altarele lor la fel și fiecare a adus o jertfă. Abel a adus o jertfă din turmă, așa după cum cereau învățăturile Domnului. „Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui”. (Geneza 4:4.) Din cer a coborât foc și a mistuit jertfa. Dar Cain, nesocotind porunca directă și lămurită a Domnului, a adus un dar numai din roadele pământului. Din cer n-a venit nici un semn care să arate că ea a fost primită. Abel a stăruit pe lângă fratele său să se apropie de Dumnezeu pe căile rânduite de sus, dar stăruințele lui n-au izbutit decât să-l facă pe Cain să fie mai hotărât să-și urmeze propria sa cale. Fiind mai vârstnic, gândea că este mai presus de muștrările fratelui său și i-a disprețuit sfatul. {PP 71.3}

05 Iulie Geneza 4:6

Cain se înfățișă înaintea lui Dumnezeu având în inima sa nemulțumire și necredință cu privire la jertfa făgăduită și la nevoia de a aduce jertfe ca daruri. Darul său nu dovedea pocăință față de păcat. El gândea, așa cum mulți gândesc astăzi, că ar fi o dovadă de slăbiciune a urma exact planul rânduit de Dumnezeu, de a se încrede în totul pentru mântuire în ispășirea Mântuitorului făgăduit. El a ales calea încrederii în sine. El avea să se înfățișeze în virtutea propriilor sale merite. El nu a adus mielul și nu a unit sângele mielului cu darul său, ci a adus roadele sale, produsele muncii sale. El a adus darul său ca o favoare pe care o făcea lui Dumnezeu, prin care nădăjduia să-și asigure binecuvântarea divină. Cain a ascultat prin faptul că a zidit un altar, a ascultat să aducă o jertfă; dar el a dat pe față numai o ascultare parțială. Partea esențială, recunoașterea nevoii unui Mântuitor, a fost trecută cu vederea. {PP 72.1}

06 Iulie Evrei 11:4

În ce privește nașterea și învățătura religioasă, acești frați erau egali. Amândoi erau păcătoși și amândoi recunoșteau cerințele lui Dumnezeu de respect și închinare. Privită din punct de vedere al manifestării exterioare, religia lor era aceeași până la un anumit punct, dar, dincolo de acesta, deosebirea dintre cei doi era mare... Abel a înțeles marele principiu al mântuirii. El s-a recunoscut păcătos, a văzut păcatul și plata păcatului, moartea, stând între sufletul său și comuniunea cu Dumnezeu. El a dus jertfa înjunghiată, viața sacrificată, recunoscând astfel cerința Legii care fusese călcată. Prin sângele vărsat, a privit la jertfa viitoare, Hristos, murind pe crucea Golgotei, și, punându-și încrederea în ispășirea ce urma să fie adusă acolo, a primit mărturia că este îndreptățit, iar jertfa sa primită. {PP 72.3}

07 Iulie Geneza 8:20-22

Noe nu l-a uitat pe Dumnezeu, care îi ocrotise cu atâta îndurare. Imediat a înălțat un altar, a luat din toate animalele curate și din toate păsările curate și a adus arderi de tot arătându-și credința în Hristos, marea Jertfă, și manifestându-și recunoștința față de Dumnezeu pentru ocrotirea lor minunată. Jertfa lui Noe s-a înălțat înaintea Domnului ca un miros plăcut. El a primit-o și l-a binecuvântat pe Noe și familia lui. Aici este o lecție pentru toți aceia care trăiesc pe pământ: pentru fiecare manifestare a îndurării și iubirii lui Dumnezeu față de ei, ar trebui înainte de toate să-i ofere mulțumiri pline de recunoștință și închinare umilă. {IM 69.3}

08 Iulie Geneza 9:11-17

Câtă bunăvoință din partea lui Dumnezeu! Câtă îndurare pentru omul greșit, ca să așeze în nori frumosul curcubeu multicolor, o dovadă a legământului atotputernicului Dumnezeu cu omul! Acest curcubeu avea să arate tuturor generațiilor faptul că Dumnezeu i-a nimicit pe locuitorii pământului prin potop, din cauza mării lor răutăți. Planul Lui era ca atunci când copiii generațiilor următoare aveau să vadă curcubeul în nor și să întrebe despre motivul acestui arc superb îmbrățișând cerul, părinții să le poată explica distrugerea lumii vechi prin potop, din cauză că oamenii s-au dedat la tot felul de nelegiuiri,

iar mâinile Celui Prea Înalt au îndoit curcubeul și l-au așezat în nori, ca o dovadă că El nu va mai aduce niciodată un potop de ape pe pământ. {IM 70.2}

09 Iulie Geneza 22:1-2

La data când a primit această poruncă, Avraam atinsese vârsta de o sută douăzeci de ani. El era privit ca om bătrân chiar de către cei din generația sa. În tinerețea sa, el fusese destul de puternic ca să poată îndura greutatea și să înfrunte primejdii, dar acum înflăcăarea tinereții sale trecuse. Cineva care este în puterea bărbăției poate înfrunta cu curaj încercările și durerile ce ar face ca inima să cadă înfrântă la o vârstă mai înaintată, când picioarele înaintază tremurând spre mormânt. Dar Dumnezeu a păstrat ultima și cea mai grea încercare a Sa pentru Avraam, până când povara anilor apăsa greu asupra sa și el dorea foarte mult să se odihnească de griji și necazuri. {PP 147.3}

10 Iulie Geneza 22:2-4

Satana era alături, gata să-i sugereze ideea că el trebuie să se fi înșelat, căci Legea divină poruncește „Să nu ucizi”, iar Dumnezeu nu poate cere ceea ce El a interzis cândva. Ieșind din cortul său, Avraam privi în sus la strălucirea liniștită a cerului fără nori și își reaminti făgăduința făcută lui cu aproape cincizeci de ani înainte, și anume că sămânța sa va fi ca stelele de numeroasă. Dacă această făgăduință avea să fie îndeplinită prin Isaac, cum putea el să fie dat morții? Avraam era ispitit să creadă că este victima unei înșelăciuni. În îndoiala și chinul său sufletesc, se plecă la pământ și se rugă așa cum nu se mai rugase niciodată pentru o confirmare a poruncii că, într-adevăr, el trebuie să aducă la îndeplinire datoria aceasta teribilă. El și-a adus aminte de îngerii trimiși pentru a-i descoperi planul lui Dumnezeu de a nimici Sodoma și care-i aduseseră făgăduința că i se va naște acest fiu, Isaac, și s-a dus la locul unde de atâtea ori îi întâmpinase pe solii cerești, nădăjduind să-i întâlnească din nou și să primească noi îndrumări; dar nimeni nu veni în ajutorul său. Întunericul părea că-l copleșise; dar porunca lui Dumnezeu suna în urechile sale: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac”. Porunca trebuia să fie ascultată, și el nu îndrăzni să zăbovească. Ziua se apropia și el trebuia să pornească la drum. {PP 148.3}

11 Iulie Geneza 22:6-7

Cu toate acestea, numai singur Dumnezeu putea înțelege cât de mare a fost sacrificiul tatălui, ce trebuia să dea morții pe fiul său; Avraam dorea ca nimeni, în afară de Dumnezeu, să nu fie martor la scena despărțirii. El porunci slujitorilor săi să rămână pe loc, spunând: „Eu și băiatul, ne vom duce până acolo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi”... {PP 152.1}

12 Iulie Geneza 22:9-12

La locul rânduit, ei au zidit un altar și au pus lemnele pe el. Apoi, cu glasul tremurând, Avraam îi descoperi fiului său solia divină. Cu groază și uimire află Isaac ce soartă îl aștepta, dar nu se împotrivi. El ar fi putut să scape de ceea ce-l aștepta, dacă ar fi ales să facă așa; bătrânul, paralizat de durere, istovit de lupta celor trei zile îngrozitoare, nu s-ar fi putut împotrivi voinței tânărului plin de vigoare. Dar Isaac fusese educat din copilărie să asculte de îndată și cu încredere, și când planul lui Dumnezeu i-a fost descoperit, el a dat pe față o supunere plină de bunăvoință. El era părtaș al credinței lui Avraam și își dădu seama că era onorat prin faptul că era chemat să-și dea viața ca jertfă lui Dumnezeu. Cu duioșie el căută să ușureze durerea tatălui și să încurajeze mâinile lui înțepenite să lege frânghiile ce-l fixau de altar. Apoi, au fost rostite ultimele cuvinte pline de iubire, s-au vărsat ultimele lacrimi și avu loc ultima îmbrățișare. Tatăl ridică cuțitul pentru a-l junghia pe fiul său, când, deodată, brațul său fu oprit. Un înger al Domnului îl chemă pe patriarh, vorbindu-i din ceruri: „Avraame! Avraame!” El răspunse îndată: „Iată-mă!” Și din nou se auzi glasul rostind: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine”. (Geneza 22:11-12.) {PP 152.3}

13 Iulie Geneza 22:13

Prin simboluri și făgăduințe Dumnezeu „a propovăduit lui Avraam înainte de Evanghelie”. (Galateni 3:8) Iar credința patriarhului s-a prins de Răscumpărătorul ce avea să vină... Berbecul adus ca jertfă în locul lui Isaac Îl reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu, care avea să fie sacrificat în locul nostru. Când omul a fost dat morții din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, Tatăl, privind asupra Fiului Său, spuse

păcătosului: „Trăiește, am găsit un preț de răscumpărare”. Pentru ca să imprime în mintea lui Avraam valoarea Evangheliei, cum și pentru a-i pune la probă credința, Dumnezeu îi poruncise să aducă jertfă pe fiul său. Chinul de moarte prin care el a trecut în timpul zilelor de teribilă încercare a fost îngăduit pentru ca el să poată înțelege, din propria sa experiență, ceva din măreția sacrificiului făcut de Dumnezeu cel veșnic pentru mântuirea omului. Nici o altă încercare nu i-ar fi pricinuit lui Avraam un astfel de chin sufletesc, cum a fost aducerea fiului său ca jertfă. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă unei morți chinuitoare și pline de ocară. Îngerilor, care erau martori la umilirea și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a îngăduit să intervină, ca în cazul lui Isaac. Nu a fost nici un glas care să strige: „Destul”. Pentru a salva neamul omenesc căzut, Împăratul slavei și-a dat viața. Ce dovadă mai puternică poate fi dată cu privire la mila și iubirea fără de margini a lui Dumnezeu? „El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32.) {PP 154.2}

14 Iulie Exodul 12:26-27

Paștele trebuia să fie atât un act comemorativ, cât și un act preînchiptor, care să arate nu numai înapoi, la eliberarea din Egipt, ci și înainte, la marea eliberare pe care Isus Hristos avea s-o aducă la îndeplinire în eliberarea poporului Său din sclavia păcatului. Mielul de jertfă Îl reprezintă pe „Mielul lui Dumnezeu”, în care este unica noastră nădejde de mântuire. Apostolul spune: „Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit”. (1 Corinteni 5:7). Nu a fost de ajuns ca mielul pascal să fie junghiat; ci sângele lui trebuia să fie stropit pe stâlpii ușii; tot astfel este nevoie ca meritele sângelui lui Hristos să fie aplicate sufletului. Noi trebuie să credem nu numai că El a murit pentru lume, ci că a murit pentru fiecare dintre noi, în mod individual. Noi trebuie să ne însușim meritele jertfei ispășitoare. {PP 277.1}

15 Iulie Exodul 12:22-23

Sângele așezat pe ușorii ușii simboliza sângele lui Hristos, singurul care îi va salva pe copiii evreilor de blestem. Oricare copil al evreilor, care a fost găsit într-o locuință egipteană, a fost nimicit. {6M 194.2}

16 Iulie 1 Corinteni 5:7

Iudeii se pregăteau să serbeze Paștele la Ierusalim, în amintirea nopții în care a fost eliberat Israel, când îngerul nimicitor a lovit casele Egiptului. În mielul pascal, Dumnezeu voia ca ei să-L vadă pe Mielul lui Dumnezeu și, prin acest simbol, să-L primească pe Acela care Se dăruia pentru viața lumii. Dar iudeii ajunseseră să dea simbolului toată importanța, în timp ce însemnătatea lui o treceau cu vederea. Ei nu puteau să deosebească trupul Domnului. Adevărul simbolizat prin serviciul pascal era prezentat acum în cuvintele lui Hristos. Dar era încă neînțeleș. {HLL 388.3}.

17 Iulie Ioan 1:36

Iudeii se pregăteau să serbeze Paștele la Ierusalim, în amintirea nopții în care a fost eliberat Israel, când îngerul nimicitor a lovit casele Egiptului. În mielul pascal, Dumnezeu voia ca ei să-L vadă pe Mielul lui Dumnezeu și, prin acest simbol, să-L primească pe Acela care Se dăruia pentru viața lumii. Dar iudeii ajunseseră să dea simbolului toată importanța, în timp ce însemnătatea lui o treceau cu vederea. Ei nu puteau să deosebească trupul Domnului. Adevărul simbolizat prin serviciul pascal era prezentat acum în cuvintele lui Hristos. Dar era încă neînțeleș. {HLL 388.3}

18 Iulie Levitic 3:7-8

Păcatele oamenilor erau transferate simbolic asupra preotului oficiant, care era un mijlocitor al poporului. Preotul nu putea să fie el însuși jertfa pentru păcat și să facă ispășire prin sacrificarea propriei vieți, deoarece și el era păcătos. Prin urmare, în loc de a suferi el însuși moartea, preotul ucidea un miel fără cusur, iar pedeapsa pentru păcat era transferată asupra animalului nevinovat, care ajungea, în felul acesta, să fie înlocuitorul lui imediat și simboliza jertfa desăvârșită a Domnului Isus Hristos. Prin sângele acestei jertfe, omul privea înainte, prin credință, spre sângele lui Hristos care urma să ispășească păcatele lumii. ISA, 111.4

19 Iulie Levitic 4:4-7

Cea mai importantă parte a slujbei zilnice era serviciul adus la îndeplinire pentru diferite persoane, în mod individual. Păcătosul ce se pocăia își aducea darul la ușa tabernacolului și, așezându-și mâna asupra victimei, își mărturisea păcatele, transferând astfel în mod

figurat păcatele sale asupra victimei nevinovate. Animalul avea să fie junghiat chiar de mâna păcătosului, iar sângele era dus de preot în locul sfânt și stropit înaintea perdelei în spatele căreia se afla chivotul, conținând Legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie păcatul era, prin sânge, transferat în mod figurat asupra sanctuarului. În unele cazuri, sângele nu era dus în locul sfânt; dar carnea trebuia să fie atunci mâncată de către preoți, așa cum îi învățase Moise pe fiii lui Aaron, spunând: „Domnul v-a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării” (Leviticul 10:17.) Ambele ceremonii simbolizau transferarea păcatului de la cel ce se pocăia, asupra sanctuarului. {PP 354.2}

20 Iulie Levitic 16:19

Aceasta era lucrarea ce se săvârșea zilnic, zi după zi, în tot cursul anului. Păcatele lui Israel fiind astfel transferate asupra sanctuarului, sfântul locaș era mânjit și devenea necesară o lucrare specială pentru înlăturarea păcatelor. Dumnezeu a poruncit să se facă ispășire pentru fiecare dintre cele două despărțituri ale sanctuarului, ca și pentru altar, pentru ca „să-l curețe și să-l sfințească de toate necurățiile copiilor lui Israel”. (Leviticul 16:19.) {PP 355.1}

21 Iulie Levitic 16:3-4,11.

O dată pe an, în marea zi a ispășirii, marele preot intra în locul prea sfânt pentru a face curățirea sanctuarului. Lucrarea adusă la îndeplinire acolo completa șirul anual al slujbelor. {PP 355.2}

22 Iulie Levitic 16:12-13

Doi heruvimi încântători, câte unul la fiecare capăt al chivotului, stăteau în picioare cu aripile întinse deasupra lui și atingându-se deasupra capului lui Isus, în timp ce El stătea înaintea tronului îndurării. Ei stăteau față în față și priveau în jos spre chivot, reprezentând toate oștirile îngerești care privesc Legea lui Dumnezeu cu interes. Între heruvimi se afla altarul de aur al tămâierii, iar când rugăciunile sfinților, rostite cu credință, se înălțau spre Domnul Isus. El le prezenta Tatălui Său și un nor de tămâie mirositoare se ridica de pe altar, semănând cu un fum în culorile cele mai frumoase. Deasupra locului unde stătea Domnul Isus, înaintea chivotului, era o slavă atât de strălucitoare, încât nu am putut să o privesc. Ea părea la fel de

strălucitoare ca scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Când tămâia se înălța spre Tatăl, slava nespūsă pornea de la scaunul de domnie al lui Isus și se revărsa asupra acelorale căror rugăciuni se înălțaseră asemenea fumului de tămâie plăcut mirositor. Lumina se revărsa cu îmbelșugare asupra lui Isus și acoperea tronul harului, iar slava umplea templul. Nu am mai putut să privesc multă vreme strălucirea nespūsă de mare. Niciun limbaj nu poate să o descrie. Am fost copleșită și m-am întors din prezența maiestății și a slavei acelei priveliști. — {Rg 77.3}

23 Iulie Levitic 16:15-16

O dată pe an, în marea Zi de Ispășire, preotul intra în Locul preasfânt pentru curățirea sanctuarului. Lucrarea îndeplinită acolo completa ciclul anual al slujbelor. În Ziua Ispășirii, erau aduși doi țapi la ușa cortului și se arunca sorțul pentru ei, „unul pentru Domnul și altul pentru țapul de trimis”. (Levitic 16:8.) Țapul pe care cădea sorțul pentru Domnul urma să fie înjunghiat ca jertfă pentru păcat în favoarea poporului. Și preotul urma să ducă sângele lui dincolo de perdea și să-l stropească pe tronul milei și în fața lui. Sângele urma să fie stropit și pe altarul tămâierii, care se găsea în fața perdelei. {TV 419.1}

24 Iulie Levitic 16:20-21

În Ziua Ispășirii, marele preot, după ce sacrifică jertfa de la adunare, intra în Locul preasfânt cu sângele acestei jertfe și-l stropea pe scaunul harului, direct deasupra Legii, pentru a da satisfacție cerințelor ei. Atunci, în calitatea lui de mijlocitor, lua păcatele asupra sa și le ducea afară din sanctuar. Punându-și mâinile pe capul țapului de trimis, mărturisea toate păcatele, în felul acesta trecându-le simbolic de la el asupra țapului de trimis. Apoi țapul le ducea în pustie și erau socotite ca fiind îndepărtate pentru totdeauna de la popor. {TV 420.1}

25 Iulie Evrei 9:11-12

În serviciul jertfelor, numai aceia care veneau înaintea lui Dumnezeu, cu mărturisire și pocăință și ale căror păcate fuseseră trecute asupra sanctuarului prin sângele jertfei pentru păcat, aveau o parte în serviciul Zilei de Ispășire. Tot așa, în ziua cea mare a ispășirii finale

și a judecății de cercetare, sunt luate în considerație numai cazurile acelor care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu... {TV 480.1}

26 Iulie Daniel 7:9-10

Cărțile rapoartelor din ceruri, în care sunt trecute numele și faptele oamenilor, urmează să determine hotărârea judecății... Cartea vieții cuprinde numele tuturor acelor care au intrat vreodată în serviciul lui Dumnezeu... „O carte de aducere aminte” este scrisă înaintea lui Dumnezeu, în care sunt raportate faptele bune ale acelor care „se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui”... Există și un raport al păcatelor oamenilor.—TV, 480-481

27 Iulie Iacov 2:12

Legea lui Dumnezeu este măsura prin care vor fi judecate caracterele și viețile oamenilor... {TV 482.2}

28 Iulie Matei 22:11-13

Fiecare nume este amintit, fiecare caz este cercetat cu atenție. Nume sunt primite și nume sunt respinse. Dacă mai sunt păcate rămase în cărți, de care oamenii nu s-au pocăit și nu sunt iertate, numele lor sunt șterse din cartea vieții, iar raportul faptelor bune este șters din cartea de amintire a lui Dumnezeu. Domnul i-a spus lui Moise: „Pe acela care a păcătuțit împotriva Mea îl voi șterge din cartea Mea”. (Exod 32:33.) Iar prorocul Ezechiel spune: „Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, toată neprihănirea lui va fi uitată”. (Ezechiel 18:24.) {TV 483.1}

29 Iulie Apocalipsa 3:5

Pentru toți aceia care s-au pocăit cu adevărat de păcat și prin credință au apelat la sângele lui Hristos ca jertfă ispășitoare, s-a scris iertare în dreptul numelui lor în cărțile cerului; pentru că au devenit părtași ai neprihănirii lui Hristos, iar caracterele lor sunt în armonie cu Legea lui Dumnezeu, păcatele lor vor fi șterse, iar ei vor fi socotiți vrednici de viața veșnică... {TV 483.2}

30 Iulie Apocalipsa 20:10

Așa cum preotul îndepărta păcatele din sanctuar și le mărturisea pe capul țapului, tot astfel și Hristos va așeza toate aceste păcate asupra

lui Satana, inițiatorul și instigatorul la păcat. Țapul care purta păcatele lui Israel era trimis „într-un ținut nelocuit” (Leviticul 16:22); în același fel Satana, care poartă vina tuturor păcatelor la care a provocat pe poporul lui Dumnezeu să le facă, va fi legat pe pământ timp de o mie de ani, care în timpul acesta va fi pustiu, fără locuitori, și va suferi în cele din urmă pedeapsa deplină în foc, care îi va distruge pe toți nelegiuții. În felul acesta, marele Plan de Mântuire își va ajunge împlinirea în eradicarea finală a păcatului și în eliberarea tuturor acelor care au vrut să renunțe la fărădelege. {TV 485.3}

31 Iulie Evrei 4:14-16

Mintea celor care îmbrățișează această solie este îndreptată către Sfânta Sfintelor, unde Isus stă înaintea chivotului, făcând o ultimă mijlocire pentru toți aceia pentru care mila încă zăbovește și pentru cei care au încălcat Legea lui Dumnezeu din neștiință. Această ispășire se face atât pentru cei neprihăniți morți, cât și pentru neprihăniții aflați în viață. Ea îi include și pe toți cei care au murit încrezându-se în Hristos, dar care, neavând lumina asupra poruncilor lui Dumnezeu, au păcătuit încălcându-i preceptele fără să știe. {ST 254.1}

Limbajul militar: Mântuirea este o luptă

01 August 1 Timotei 6:12

Prezentul este ziua în care ne putem încrede. Fiecărei persoane i s-a încredințat un dar deosebit sau un talent care trebuie să fie folosit pentru înaintarea Împărăției Răscumpărătorului. Tuturor slujitorilor responsabili ai lui Dumnezeu, de la cel mai de jos și cel mai necunoscut până la cei din poziții înalte din biserică, li s-au încredințat bunurile Domnului. Nu numai pastorul poate lucra pentru salvarea sufletelor. Cei care au darurile cele mai mici nu sunt scutiți de a folosi tocmai darurile bune pe care le au; și făcând așa, talentele lor vor crește. Nu este bine să tratăm cu ușurință responsabilitățile morale și nici să disprețuim ziua lucrurilor mici. Providența lui Dumnezeu proporționează încredințările Sale în conformitate cu capacitățile oamenilor. Nimeni să nu se plângă pentru că nu poate slăvi pe Dumnezeu cu talentele pe care niciodată nu le-a avut și pentru care nu este responsabil. {4M 618.2}

02 August Psalm 35:1

Aș vrea să te avertizez cu privire la pericolul în care te afli, înainte de a fi prea târziu. Ascultă cuvinte plăcute și ademenitoare, care te conduc să crezi că va fi bine, dar nu-ți dai seama de motivele care inspiră aceste discursuri iscusite. Nu poți vedea adâncurile păcătoșeniei ascunse în inimă. Nu poți privi în spatele scenelor, în culise, și să distingi cursele pe care Satana le întinde pentru sufletul tău. El te va conduce să urmezi un astfel de curs, astfel încât el să poată obține ușor accesul pentru a ținti cu săgețile ispitelor spre tine. Nu-i oferi nici cel mai mic avantaj. În timp ce Dumnezeu mișcă mințile slujitorilor Săi, Satana lucrează prin copiii neascultători. Nu există nici o asemănare între Dumnezeu și Belial. Cei doi nu se pot armoniza. A te uni cu un necredincios înseamnă a te plasa singur pe terenul lui Satana. Vei întrista Spiritul lui Dumnezeu și vei pierde protecția Sa. Ți poți permite ca în bătălia pentru viața veșnică să lupti împotriva unor forțe mult superioare? *{SCT 441.1}*

03 August 2 Samuel 22:40

Cazul acesta ar trebui să fie o învățătură pentru tot Israelul până la încheierea timpului, și anume că Dumnezeu este tăria poporului Său. Când triumfa Israel, Moise era cu mâinile ridicate spre cer și mijlocea în favoarea lor; tot așa, când tot Israelul lui Dumnezeu învinge, aceasta este pentru că Cel Puternic preia cazul lor și luptă pentru ei. Moise n-a cerut și n-a crezut că Dumnezeu îi va învinge pe vrăjmașii lor, atâta timp cât Israel era inactiv. El a aranjat toate forțele de care dispunea și le-a trimis să iasă, atât de pregătite cum le-a permis situația, și apoi a adus problema în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Moise, pe munte, mijlocește la Domnul, în timp ce Iosua și bravii lui urmași sunt jos, înfruntându-i și respingându-i pe vrăjmașii lui Israel și ai lui Dumnezeu. *{4M 531.1}*

04 August 1 Samuel 25:28

Cuvintele acestea nu puteau veni decât de pe buzele cuiva care le primise din înțelepciunea venită de sus. Evlavia Abigaiei se arăta, ca și parfumul unei flori, cu totul inconștient, pe trăsăturile feței ei, în cuvintele și în purtarea ei. Duhul Fiului lui Dumnezeu sălășluia în inima ei. Vorbirea ei dreașă cu har, plină de amabilitate și pace, răspânda o influență cerească. David a fost cuprins de sentimente

mai bune și s-a cutremurat, gândindu-se la urmările pe care le-ar fi putut avea planurile lui nechibzuite. «Ferice de cei împăciuitori căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!». (Matei 5:9.) O, de ar fi cât mai mulți ca femeia aceasta israelită, care a domolit sentimentele iritate, a evitat porniri nechibzuite și, prin cuvinte liniștite și potrivite, a împiedicat săvârșirea unor mari rele. {PP 667.1}

05 August Exod 14:14

Cât de repede și-au pierdut israeliții credința în Dumnezeu! Ei fuseseră martori la toate judecățile Sale asupra egiptenilor, pentru a-l constrânge pe împărat să-i lase să plece, dar când le-a fost încercată credința în Dumnezeu au murmurat, deși văzuseră dovezile puterii Lui în eliberarea lor minunată. În loc să se încreadă în Dumnezeu la nevoie, au murmurat împotriva credinciosului Moise, amintindu-i de cuvintele lor lipsite de credință pe care le rosteau în Egipt. L-au acuzat ca fiind cauza întregii lor suferințe. El i-a încurajat să se încreadă în Dumnezeu, să nu dea expresie necredinței și vor vedea ce va face Domnul pentru ei. Moise a strigat fierbinte către Domnul ca să-și elibereze poporul ales. {IM 122.1}

06 August Exod 14:25

Egiptenii au îndrăznit să se aventureze pe calea pe care o pregătise Dumnezeu pentru poporul Lui, iar îngerii lui Dumnezeu au trecut prin oștirea lor și le-au scos roțile carelor. Ei erau iritați. Întinderea le era foarte înceată și au început să se tulbure. și-au amintit de judecățile pe care Dumnezeul evreilor le adusese asupra lor în Egipt, pentru a-i constrânge să-l lase pe Israel să plece, și se gândeau că s-ar putea ca Dumnezeu să-i dea pe ei toți în mâinile israeliților. Au înțeles că Dumnezeu lupta pentru Israel, s-au înspăimântat foarte tare și se întorceau să fugă dinaintea evreilor, când „Domnul a zis lui Moise: «Întinde-ți mâna spre mare; și apele au să se întoarcă spre egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor.» {IM 124.3}

07 August Deuteronomul 3:22

Ființele umane pot ajunge să trăiască legea numai prin credința în Hristos. Omul este incapabil să se mântuiască, dar Fiul lui Dumnezeu luptă în numele lui, așezându-l pe un teren avantajos, dăruindu-i atributele Sale divine. Și când ființa umană acceptă neprihănirea lui

Hristos, el este făcut părtaș naturii divine. Atunci poate păzi poruncile lui Dumnezeu și poate trăi. Petru spune: „...prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. (2 Petru 1:4). {EJ 146.4} Spaniola

08 August Deuteronomul 20:4

Izraeliții nu câștigaseră biruința prin propria lor putere; biruința fusese cu totul a Domnului; de aceea, ca prime roade ale țării, cetatea, cu tot ce era în ea, trebuia consacrată ca jertfă lui Dumnezeu. În mintea izraeliților trebuia să se întipărească faptul că la cucerirea Canaanului nu era necesar să lupte pentru ei înșiși, ci, ca unelte, doar să execute voia lui Dumnezeu și să nu urmărească proslăvirea și îmbogățirea lor, ci sporirea onoarei lui Iehova, Împăratul lor. {PP 491.2}

09 August Iosua 10:12-14

Spiritul lui Dumnezeu a inspirat rugăciunea lui Iosua, pentru ca încă o dată să se demonstreze puterea Dumnezeului lui Israel. Cele cerute nu evidențiau o încumetare din partea marelui conducător. Iosua primise făgăduința că Dumnezeu dorea să îi înfrângă pe acești vrăjmași; cu toate acestea, el s-a trudit tot atât de mult ca și cum victoria ar fi fost câștigată numai de oastea lui Israel. El a făcut tot ce putea face energia omenească și apoi a strigat în credință după ajutorul dumnezeiesc. Taina succesului său stă în unirea puterii dumnezeiești cu străduințele omenești. Aceia care realizează cel mai mult sunt cei care se sprijină mai hotărât pe brațul Celui Atotputernic. Bărbatul care a poruncit: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului și tu, lună, asupra văii Aialonului”, este același care, în tabăra de la Ghilgal, prosternat la pământ, a petrecut ore întregi în rugăciune. Oamenii rugăciunii sunt oamenii puterii. {PP 509.1}

10 August Iosua 23:3

Pe când cei care se luptă își îndreaptă cererile către Dumnezeu, vălul care îi desparte de lumea nevăzută pare să se dea la o parte. Cerurile strălucesc ca zorii unei zile veșnice și asemenea melodiei cântărilor îngerilor răsună în urechi cuvintele: „Stați tari în devotamentul vostru, vine ajutorul”. Hristos, Biruitorul Cel puternic, păstrează

pentru luptătorii Săi oboșiți o comoară de slavă nemuritoare; iar glasul Lui vine prin porțile deschise: „Iată, Eu sunt cu voi. Nu vă temeți. Știu toate durerile voastre; am purtat poverile voastre; nu vă luptați împotriva unor dușmani care n-au fost puși la probă. Am dus lupta în favoarea voastră și în Numele Meu sunteți mai mult decât biruitori”. {TV 632.3}

11 August Iosua 23:10

Viața creștinului este o bătălie și o alergare. Dar biruința despre care e vorba aici nu poate fi câștigată de puterea omenească. Câmpul de bătaie este inima omenească. Bătălia pe care trebuie s-o dăm — cea mai mare bătălie care a fost dată vreodată de om — este predarea eului personal în fața voinței lui Dumnezeu, predarea inimii în fața iubirii suverane. Omul cel vechi, născut din sânge și prin voința firii pământești, nu poate să moștenească Împărăția lui Dumnezeu. Înclinațiile moștenite, obiceiurile vechi trebuie să fie lepădate. {CMF 141.2}

12 August 1 Cronici 12:8

Medicii și studenții mediciniști trebuie să stea tari sub stindardul soliei îngerului al treilea, luptând lupta cea bună a credinței, cu perseverență și bizuindu-se nu pe propria lor înțelepciune, ci pe înțelepciunea lui Dumnezeu, punându-și armura cerului, Cuvântul lui Dumnezeu, și neuitând nicidecum că au un Conducător care n-a fost și nici nu va fi vreodată înfrânt de păcat. {SP 488.1}

13 August 1 Cronici 12:33

Inimile oamenilor nu sunt mai blânde astăzi decât atunci când a fost Hristos pe pământ. Ei vor face tot ce le stă în putere spre a ajuta pe marele adversar să le facă viața grea slujitorilor lui Hristos, întocmai cum a făcut poporul cu Hristos când a fost pe pământ. Ei vor bate cu limba ponegririi și a minciunii. Vor critica și vor întoarce împotriva servului lui Dumnezeu tocmai eforturile pe care el îi pune să le facă. Cu presupunerile lor rele, ei vor vedea fraudă și necinste acolo unde totul este în regulă și unde există integritate perfectă. Ei prezintă motive egoiste spre a învinui pe servii lui Dumnezeu, în timp ce El Însuși îi conduce, iar ei și-ar da chiar și viața, dacă Dumnezeu ar cere-o, înaintând astfel cauza Lui. Ei, care au făcut cel mai puțin și care au

investit cel mai puțin în cauza adevărului, sunt primii care își manifestă neîncrederea față de integritatea slujitorilor lui Dumnezeu, care sunt aleși să poarte răspunderi financiare în lucrarea cea mare. Ei, care au încredere în lucrarea lui Dumnezeu, sunt puși să riște ceva pentru înaintarea ei; și prosperitatea lor spirituală va fi proporțională cu faptele lor de credință. Norma noastră este Cuvântul lui Dumnezeu, dar cât de puțini îl urmează! Religia noastră va fi doar de mică valoare pentru semenii noștri, dacă este numai teoretică, și nu practică. Mulți dintre cei care mărturisesc că urmează învățăturile Bibliei sunt lumești și egoiști. {4M 234.2}

14 August 1 Timotei 6:12

Prezentul este ziua în care ne putem încrede. Fiecărei persoane i s-a încredințat un dar deosebit sau un talent care trebuie să fie folosit pentru înaintarea Împărăției Răscumpărătorului. Tuturor slujitorilor responsabili ai lui Dumnezeu, de la cel mai de jos și cel mai necunoscut până la cei din poziții înalte din biserică, li s-au încredințat bunurile Domnului. Nu numai pastorul poate lucra pentru salvarea sufletelor. Cei care au darurile cele mai mici nu sunt scutiți de a folosi tocmai darurile bune pe care le au; și făcând așa, talentele lor vor crește. Nu este bine să tratăm cu ușurință responsabilitățile morale și nici să disprețuim ziua lucrurilor mici. Providența lui Dumnezeu proporționează încredințările Sale în conformitate cu capacitățile oamenilor. Nimeni să nu se plângă pentru că nu poate slăvi pe Dumnezeu cu talentele pe care niciodată nu le-a avut și pentru care nu este responsabil. {4M 618.2}

15 August 2 Timotei 4:7

Multe secole au trecut de când bătrânul Pavel și-a vărsat sângele ca martor pentru Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos. Nici o mână credincioasă nu a însemnat pentru generațiile viitoare ultimele scene din viața acestui bărbat sfânt; însă Inspirația a păstrat pentru noi mărturia ultimelor sale clipe din viață. Asemenea sunetului de trâmbiță, glasul său a răsunat de atunci prin toate veacurile, stimulând prin curajul lui pe mii de martori ai lui Hristos și trezind în mii de inimi copleșite de întristare ecoul bucuriei lui triumfătoare. „Eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea,

am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. (2 Timotei 4:6-8.) {FA 513.1}

16 August Ioan 18:36

Mulți își ațintesc privirile asupra teribilei nelegiuiri care există în jurul lor — apostazie și slăbiciune la fiecare pas — și vorbesc despre acest lucru până când inimile lor sunt pline de tristețe și îndoială. Ei au în minte, mai presus de orice, lucrarea iscusită a arhi-amăgitorului și insistă asupra părților descurajatoare ale experienței lor, în timp ce par a pierde din vedere puterea Tatălui ceresc și iubirea Lui fără seamăn. Exact așa dorește Satana să se întâmple. Este o greșală a vorbi despre vrăjmașul neprihănirii, ca fiind îmbrăcat cu mare putere, și în același timp să zăbovim atât de puțin asupra dragostei Lui Dumnezeu și a puterii Sale. Noi trebuie să vorbim despre puterea lui Hristos. Suntem cu totul lipsiți de putere pentru a ne salva pe noi înșine din gheara lui Satana; însă Dumnezeu a rânduit o cale de scăpare. Fiul Celui Prea Înalt are putere să ducă lupta în dreptul fiecăruia dintre noi, și, „prin Acela care ne-a iubit”, noi putem ieși „mai mult decât biruitori”. {SB 79.3}

17 August Ieremia 1:9

În tânărul Ieremia Dumnezeu a văzut pe unul care va fi credincios însărcinării sale și care va sta pentru dreptate în ciuda unei împotriviri. În copilărie se dovedise credincios; iar acum avea să suporte asprimea ca un bun ostaș al crucii. „Nu zice: «Sunt un copil», l-a îndemnat Domnul pe solul Său ales; «căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap», zice Domnul. Dar tu încinge-ți coapsele, scoală-te și spune-le tot ce-ți voi porunci. Nu tremura înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă, împotriva întregii țări, împotriva împăraților lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoților lui și împotriva poporului țării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul”. (Versetul 7.8.17-19.) {PR 407.2}

18 August Matei 5:13

Gustul sării reprezintă puterea de viață a creștinului, iubirea lui Isus în inimă, neprihănirea lui Hristos, care străbate viața. Iubirea lui Hristos este molipsitoare și impunătoare. Dacă locuiește în noi, ea se va revărsa și asupra altora. Noi ne vom apropia de ei, până ce inimile lor vor fi încălzite de interesul și iubirea noastră, lipsite de orice egoism. Credincioșii sinceri împrăștie în jurul lor energie plină de viață, care pătrunde și dă puteri morale sufletelor pentru care ei lucrează. Nu puterea omului, ci puterea Spiritului Sfânt e ceea ce săvârșește lucrarea transformatoare. {CMF 36.2}

19 August Psalm 18:29

Lupta noastră este agresivă. Eforturile tale sunt prea slabe, trebuie să lucrezi cu mai multă putere, altfel vei fi dezamăgit de rezultatele lucrării tale. Sunt ocazii când trebuie să lansezi un atac împotriva vrăjmașului. Trebuie să cercetezi metodele și modalitățile de a ajunge la inima oamenilor. Mergi direct la ei și vorbește-le.... Fă-i pe oameni să înțeleagă faptul că tu ai o solie care, dacă o vor primi, va însemna pentru ei viața veșnică. Dacă există un subiect care ar trebui să entuziasmeze sufletul, acesta este propovăduirea ultimei solii a harului pentru lumea care piere. Totuși, dacă oamenii vor respinge solia aceasta, ea va fi pentru ei o miasmă de moarte spre moarte. Prin urmare, este necesar să lucrezi sârguincios, ca nu cumva truda ta să fie zadarnică. Oh, dacă ți-ai da seama de lucrul acesta și, prin puterea lui Dumnezeu, ai aduce adevărul în fața conștiinței oamenilor. Vorbește cu mai multă putere și fă-i pe oameni să înțeleagă faptul că adevărul este important. — {Ev 297.4}

20 August Psalm 35:1

Succesul nostru în lucrarea cu sufletele oamenilor va fi direct proporțional cu aprecierea pe care o manifestăm față de ei și cu convingerea pe care aceștia o au cu privire la încrederea noastră în ei. Respectul manifestat față de sufletul omenesc care luptă cu păcatul reprezintă, prin Isus Hristos, metoda cea mai sigură pe care o putem folosi în vederea restaurării respectului de sine al omului decăzut. Ideile prestabilite cu privire la ceea ce ar putea deveni acest om constituie un suport sufletesc, a cărui valoare nici măcar noi înșine nu o putem aprecia pe deplin. — {IMCP 255.1}

21 August Psalm 109:3

Dumnezeu Își conduce poporul pas cu pas. Viața creștină este un marș și o bătălie continuă. Nu există nici un răgaz în afara acestui război. Nu rămânem biruitori asupra ispitelor lui Satana decât printr-un efort constant, neîncetat. Ca popor, noi triumfăm în tăria și limpezimea adevărului. Suntem pe deplin sprijiniți pe pozițiile noastre printr-un volum copleșitor de mărturii clare ale Scripturii. Lăsăm însă mult de dorit din punctul de vedere al umilinței biblice, răbdării, credinței, iubirii, tăgăduirii de sine, spiritului de veghere și de sacrificiu. Avem nevoie să cultivăm sfințenia biblică. Păcatul este larg răspândit în poporul lui Dumnezeu. Mesajul clar de mustrare către laodiceeni nu este acceptat. Mulți rămân lipiți de îndoielile și de păcatele lor dragi în timp ce se află într-o amăgire atât de mare, încât să vorbească și să aibă sentimentul că nu duc lipsă de nimic. Ei cred că mărturia usturătoare a Duhului lui Dumnezeu este inoportună sau că nu îi vizează pe ei. Asemenea persoane au cea mai mare nevoie de harul lui Dumnezeu și de discernământ spiritual pentru a-și putea descoperi lacunele în ce privește cunoașterea spirituală. Le lipsește aproape orice destoinicie de a-și desăvârși un caracter creștin. Ei nu au o cunoaștere practică a adevărului biblic, cunoașterea care duce la o viață umilă și la conformarea voinței lor cu voința lui Hristos. Ei nu trăiesc în supunere față de toate cerințele lui Dumnezeu. {3M 253.2}

22 August Isaia 31:4

Lupta noastră este agresivă. Înaintea noastră stau lucruri înspăimântătoare, ba ele au și sosit. Rugăciunile noastre trebuie să se înalțe la Dumnezeu pentru ca cei patru îngeri să mai poată ține cele patru vânturi, ca ele să nu bată pentru a nimici, până ce ultima solie de avertizare nu a fost prezentată lumii. Apoi, să lucrăm în armonie cu rugăciunile noastre. Nimic să nu slăbească puterea adevărului pentru timpul acesta. Adevărul prezent trebuie să fie sarcina noastră. Solia îngerului al treilea trebuie să-și facă lucrarea de a separa din biserici un popor care va lua poziție pe temelia adevărului veșnic. Solia noastră este o solie de viață sau moarte, și noi trebuie să o lăsăm să se prezinte așa cum este — puterea cea mare a lui Dumnezeu. Noi trebuie să o prezentăm în toată puterea ei de exprimare. Atunci Domnul o va face să aibă efect. E privilegiul nostru de a aștepta

lucruri mari, și anume chiar manifestarea Spiritului lui Dumnezeu. Aceasta e puterea care va convinge și va converti sufletul. {6M 61.3}

23 August Psalm 144:1

Nu e lucrarea noastră aceea de a ataca persoane sau instituții. Trebuie să manifestăm multă grijă, ca nu cumva să fim înțeleși, ca așezându-ne în opoziție cu autoritățile civile. E adevărat că lupta noastră e agresivă, dar armele noastre trebuie să se găsească într-un lămurit: „Așa zice Domnul”. Lucrarea noastră este aceea de a pregăti un popor care să poată sta în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să fim abătuți pe căi care vor încuraja controversa sau vor trezi împotrivire în cei care nu sunt de credința noastră. {6M 394.1}

24 August Geneza 32:24-25

„El a avut putere asupra îngerului și a biruit”. (Osea 12:4.) Prin umilință, pocăință și predare de sine, această (*Iacov*) ființă păcătoasă, supusă greșelii, L-a învins pe Maiestatea cerului. El și-a prins brațul său nesigur de fâgăduințele lui Dumnezeu, iar inima Iubirii Infinite n-a putut lepăda cererea unui păcătos. Ca o dovadă a biruinței lui și ca o încurajare pentru alții de a imita exemplul său, numele i-a fost schimbat dintr-unul care-i reamintea păcatul în altul care comemora biruința. Și faptul că Iacov a ieșit biruitor în lupta cu Dumnezeu era o asigurare că avea să biruie și în luptele cu oamenii. El nu s-a temut, apoi, să întâlnească mânia fratelui său, pentru că Domnul îi era apărătorul. {TV 617.1}

25 August Fapte 5:39

Prigonitorii apostolilor au fost tulburați când au văzut că nu-i puteau înfrânge pe acești martori ai lui Hristos, care au avut credința și curajul să-și transforme rușinea în slavă și durerea în bucurie, de dragul Învățătorului lor care îndurase umilința și agonia înaintea lor. Astfel, acești ucenici curajoși au continuat să învețe în public, precum și în taină în case particulare, la cererea celor care nu îndrăzneau să-și mărturisească deschis credința, de frica evreilor. {IM 258.2}

26 August 1 Corinteni 9:24-27

Am constatat nevoia prezentă a oricărui om de a face tot ceea ce poate mai bine, în calitate de creștin, de a se pregăti să realizeze creșterea, dezvoltarea minții și noblețea pe care oricine o poate avea. În tot ceea

ce facem, trebuie să păstrăm o relație creștinească unul cu altul. Trebuie să folosim orice putere spirituală pentru urmărirea planurilor înțelepte, printr-o acțiune sârguincioasă. Darurile de la Dumnezeu trebuie folosite pentru salvarea de suflete. Relațiile dintre noi nu trebuie să fie conduse de standardele omenești, ci de iubirea divină, de iubirea exprimată în darul lui Dumnezeu pentru lumea noastră. {SP 256.2}

27 August 1 Corinteni 15:57

Dar nu așa este cazul în lupta creștină. Nici unul dintre cei care se supun condițiilor nu va fi dezamăgit la sfârșitul alergării. Nici unul care este plin de râvnă și stăruință nu va fi lipsit de biruință. Alergarea nu este numai pentru cel sprinten și nici lupta numai pentru cel tare. Sfântul cel mai slab, ca și cel mai tare poate dobândi cununa slavei nemuritoare. Toți aceia care prin puterea harului divin își aduc viața în conformitate cu voința lui Hristos pot fi biruitori. Trăirea în viața de toate zilele a principiilor arătate în Cuvântul lui Dumnezeu este deseori privită ca fiind neimportantă — o problemă prea neînsemnată pentru a i se da atenție. Dar, avându-se în vedere lucrurile care sunt în joc, nimic care poate ajuta sau împiedica nu este prea mic. Fiecare faptă își aruncă greutatea ei în balanță și hotărăște biruința sau înfrângerea vieții. Iar răsplata dată aceluia care câștigă va fi dată în raport cu străduința și râvna cu care ei s-au luptat. {FA 313.2}

28 August 2 Timotei 2:22

În războiul în care suntem prinși, pot câștiga toți care se vor autodisciplina prin supunerea față de principiile corecte. Aplicarea acestor principii în cele mai mici lucruri ale vieții este considerată adesea ca fiind lipsită de importanță, o chestiune prea mărunță pentru a i se acorda atenție. Însă, având în vedere lucrurile puse în joc, nici un amănunt cu care avem de-a face nu este neînsemnat. Fiecare faptă își are greutatea ei în cântarul care hotărăște înfrângerea sau biruința în viață. Scriptura ne îndeamnă: „Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul!” (1 Corinteni 9:24.) {DV 129.1}

29 August Efeseni 6:12

Viața creștinului este o bătălie și o alergare. Dar biruința despre care e vorba aici nu poate fi câștigată de puterea omenească. Câmpul de

bătăie este inima omenească. Bătălia pe care trebuie s-o dăm — cea mai mare bătălie care a fost dată vreodată de om — este predarea eului personal în fața voinței lui Dumnezeu, predarea inimii în fața iubirii suverane. Omul cel vechi, născut din sânge și prin voința firii pământești, nu poate să moștenească Împărăția lui Dumnezeu. Înclinațiile moștenite, obiceiurile vechi trebuie să fie lepădate. {*CMF 141.2*}

30 August Matei 10:16

Acum, ochiul Mântuitorului pătrunde viitorul; El privește la câmpul mai întins în care, după moartea Lui, ucenicii aveau să mărturisească pentru El. Privirea Lui profetică cercetează toate experiențele slujitorilor Săi de-a lungul veacurilor, până va veni El a doua oară. El le arată urmașilor Săi luptele pe care aveau să le întâmpine. El descoperă caracterul și planul luptei. El le prezintă pericolele pe care trebuiau să le întâlnească, sacrificiul de sine care li se va cere. El dorește ca ei să știe cât vor avea de suferit, ca să nu fie luați pe neașteptate de către vrăjmași. Lupta lor nu va fi dusă „împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (Efeseni 6:12.) Ei se vor lupta cu forțe supranaturale, dar sunt asigurați de ajutor supranatural. Toate ființele inteligente cerești se află în oștirea aceasta. Și în rândurile ei nu sunt numai îngeri. Duhul Sfânt, reprezentantul Conducătorului oștirii Domnului, Se coboară pentru a îndruma lupta. Slăbiciunile noastre pot să fie multe, păcatele și greșelile noastre pot să fie urâte; dar harul lui Dumnezeu este pentru toți cei ce-l caută cu pocăință. Tăria Atotputerniciei e rânduită să dea ajutor celor ce se încred în Dumnezeu. {*HLL 352.2*}

31 August Apocalipsis 17.14

În lupta care se va da în zilele din urmă, toate puterile decăzute care au apostaziat de la supunerea față de Legea lui Iehova se vor uni în împotrivirea față de poporul lui Dumnezeu. În această luptă, marele punct al conflictului va fi Sabatul poruncii a patra, deoarece în porunca Sabatului, Marele Autor al Legii Se identifică pe Sine ca fiind Creatorul cerurilor și al pământului. (...) 3SA, 392-393

Limbajul educativ: Ne face ucenici

01 Septembrie Iov 42:1-4

Sistemul de educație, instituit la începutul lumii, trebuia să fie un model pentru om de-a lungul veșniciei. Ca o ilustrare a principiilor sale, a fost întemeiată o școală model în Eden, căminul primilor noștri părinți. Grădina Edenului era sala de clasă, natura era manualul, Creatorul Însuși era Profesorul, iar părinții familiei omenești erau studenții. {Ed 20.1}

02 Septembrie Matei 28:19-20

Cei care au fost pregătiți pentru slujire, trebuie să-și ocupe imediat locul în lucrarea lui Dumnezeu. Este nevoie de lucrători din casă în casă. Dumnezeu face apel pentru eforturi hotărâte în locuri în care oamenii nu știu nimic despre adevărul Bibliei. În casele oamenilor, este nevoie de cântare, rugăciune și lecturi biblice. Acum, chiar acum, este timpul să răspundem însărcinării: „Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit”. (Matei 28:20.) Aceia care fac această lucrare trebuie să aibă o cunoaștere exactă a Scripturilor. „Stă scris” trebuie să fie arma lor de apărare. Dumnezeu ne-a dat lumină prin Cuvântul Său, pentru ca și noi, la rândul nostru, să o putem oferi semenilor noștri. Adevărul rostit de Hristos va ajunge la inima oamenilor. Un „așa spune Domnul” va avea putere asupra auditoriului și roadele vor apărea oriunde lucrarea este făcută cu corectitudine. {SP 540.2}

03 Septembrie Marcu 1:22

Când Isus a vorbit mulțimii, oamenii au fost uimiți de învățătura Lui, pentru că îi învăța ca Unul care avea putere, nu cum învățau cărturarii. Aceștia căutau să instaureze teoriile lor și ca să le susțină și să-și mențină influența asupra minților oamenilor, au repetat la nesfârșit fabule și tradiții copilărești. Cele mai de seamă metode de instruire, constau mai ales din parcurgerea unui șir de ceremonii nemiloase, fără sens și din repetarea unor opinii lipsite de greutate. Învățătura lui Isus inspira ideile cele mai mari și frumoase, cele mai deosebite adevăruri erau expuse înțelegerii în cel mai simplu mod, iar oamenii simpli îl ascultau cu bucurie. Această metodă ar trebui folosită în școlile noastre de Sabat. Reflectați lumină, lumină cerească de la Isus, ca sufletele copiilor și tinerilor să fie luminate de slavă divină. Astfel copiii pot fi conduși, în simplitate la „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”. — {SSS 109.1}

04 Septembrie Ezechia 44:23

Nu cunoașteți Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu. Odată învățați în felul în care i-ați învățat până acum, elevii voștri trebuie să fie dezvățați de multe dintre cele învățate și asta le va fi foarte greu de făcut. Idei dubioase au prins rădăcină în mintea lor, precum buruienile într-o grădină, și unii dintre ei nu vor reuși niciodată să distingă între bine și rău. Binele și răul s-au întrepătruns în lucrarea voastră. Doctrine conținând puțin adevăr, dar în care sunt etalate idei, vorbe și fapte ale oamenilor se repetă. Tinerii nu vor cunoaște niciodată calea vieții, atâta vreme cât sunt dependenți de o astfel de instruire.” {SP 458}.

05 Septembrie Daniel 1:18-21

Domnul a privit aprobator fermitatea și abnegația acestor tineri evrei și binecuvântarea Sa i-a însoțit. El „le-a dat acestor patru tineri cunoștință și pricepere în tot felul de scrieri și în înțelepciune; și Daniel avea pricepere în toate viziunile și în toate visele”. La expirarea acestor trei ani de pregătire, când calitățile și cunoștințele lor au fost examinate de către împărat, acesta nu a găsit „între toți tinerii aceia nici unul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. De aceea ei au stat înaintea împăratului. În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui.” {DH 31.4}

06 Septembrie Iov 36:22

Felul lui Isus de a învăța era plăcut și atractiv, întotdeauna caracterizat prin simplitate. El dezvăluia tainele Împărăției cerurilor, folosind figuri și simboluri care erau familiare ascultătorilor Săi; iar oamenii simpli Îl ascultau bucuroși, pentru că puteau înțelege cuvintele Lui. Hristos nu folosea cuvinte nemaiauzite, pentru înțelegerea cărora să fie nevoie de consultarea dicționarului. {SP 240.2}

07 Septembrie Matei 4:23

Domnul Hristos a fost un misionar medical în adevăratul sens al cuvântului. El a venit în această lume pentru a predica Evanghelia și a vindeca pe bolnavi. El a venit atât ca vindecător al trupului

oamenilor, cât și al sufletului lor, solia Sa fiind că ascultarea de legile împărăției lui Dumnezeu avea să aducă bărbaților și femeilor sănătate și prosperitate.... {SS 317.4}

08 Septembrie Matei 5:2

Dacă învățătorii și conducătorii lui Israel ar fi fost gata să primească harul Său transformator, Isus ar fi făcut din ei trimiși ai Săi în mijlocul oamenilor. În Iudea se vestise de prima dată venirea Împărăției și acolo se adresase chemarea la pocăință. Prin gestul izgonirii profanatorilor din templul din Ierusalim, Isus Se anunțase ca Mesia - Acela care avea să curețe sufletul de păcat și să facă din poporul Său un templu sfânt pentru Domnul. Dar conducătorii iudei nu voiau să se smerească și să-L primească pe umilul Învățător din Nazaret. Cu prilejul celei de-a doua vizite a Sa la Ierusalim, El a fost târât înaintea Sinedriului și numai teama de norod i-a făcut pe acești demnitari să nu încerce să-I ia viața. Atunci, părăsind Iudea. Isus și-a început lucrarea în Galilea. {CMF 2.1}

09 Septembrie Matei 10:24

Trebuie să depărtăm de la noi tot ceea ce ne-ar despărți inima de Dumnezeu. Mamona este încă idolul multora. Iubirea de bani, dorința de îmbogățire constituie lanțul de aur care-i leagă de Satana. Renumele și onorurile lumești sunt idoli la care se închină alții. O viață egoistă și comodă și fuga de răspundere sunt idoli altona. Dar aceste lanțuri ale robiei trebuie rupte. Noi nu putem fi jumătate ai lui Dumnezeu și jumătate ai lumii. Nu putem fi copii ai lui Dumnezeu, dacă nu suntem cu totul ai Lui. {CH 44.1}

10 Septembrie Matei 10:25

Om de afaceri poate să-și conducă afacerile în așa fel încât, datorită cinstei și credinței sale, Domnul să fie preamărit. Dacă el este un adevărat urmaș al Domnului Hristos, va demonstra religia lui în tot ce face și va da pe față înaintea oamenilor spiritul lui Hristos. Mecanicul poate fi un reprezentant vrednic și credincios al Aceluia care a muncit din greu în umila Sa viață trăită printre dealurile din Galilea. Toți aceia care poartă numele lui Hristos să lucreze și să se comporte astfel încât ceilalți, văzând faptele lor bune, să slăvească pe Creatorul și Răscumpărătorul lor. {CH 82.1}

11 Septembrie Matei 27:57

Ioan era în încurcătură, neștiind ce măsuri să ia cu privire la trupul iubitului său Învățător. Se înfiora la gândul ca acesta să fie manipulat de soldați aspri și insensibili și pus într-un loc de înmormântare lipsit de cinste. El știa că nu putea obține vreo favoare de la autoritățile iudaice și nu putea spera nimic nici din partea lui Pilat. În această criză, au pășit în față Iosif și Nicodim. Amândoi erau membri ai Sinedriului și îl cunoșteau pe Pilat. Amândoi erau bogați și cu influență. Erau hotărâți ca trupul lui Isus să fie îngropat într-un loc de cinste. Iosif s-a dus cu îndrăzneală la Pilat și i-a cerut trupul Domnului Isus, să-L îngroape. Atunci Pilat a dat un ordin oficial ca trupul să-i fie dat lui Iosif. În timp ce ucenicul Ioan era îngrijorat și tulburat cu privire la rămășițele sacre ale Maestrului său iubit, Iosif din Arimatea s-a întors cu împuternicirea de la guvernator; iar Nicodim, anticipând rezultatul întrevederii lui Iosif cu Pilat, a venit cu un amestec scump de mir și aloe în greutate de vreo sută de livre (45, 46 kg. n.t.). Nici la moartea celui mai onorat om din tot Ierusalimul nu se putea arăta un respect mai mare. *{IM 227.2}*

12 Septembrie Ioan 18:15

După ce L-au părăsit pe Învățătorul lor în grădină, doi dintre ucenici se aventuraseră să urmeze, de la distanță, gloata care pusese mâna pe Domnul Hristos. Acești ucenici erau Petru și Ioan. Preoții l-au remarcat pe Ioan ca pe un ucenic binecunoscut al lui Hristos și l-au admis în sala de judecată, sperând că, fiind martor al umilirii Conducătorului său, va ajunge să disprețuiască ideea că Unul ca acesta ar fi Fiul lui Dumnezeu. Ioan a vorbit în favoarea lui Petru și a obținut și pentru el aprobarea să intre. *{HLL 710.3}*

13 Septembrie Matei 10:1

Mandatul Mântuitorului, dat ucenicilor, îi cuprinde pe toți credincioșii, până la sfârșitul timpului. Toți cei la care a ajuns inspirația cerească sunt investiți să vestească Evanghelia. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt chemați să lucreze pentru mântuirea semenilor lor. Pentru această lucrare a luat ființă biserica și toți cei care preiau asupra lor angajamentele ei sacre sunt, prin asta, invitați să fie conlucrători cu Hristos. *{SP 466.2}*

14 Septembrie Matei 10:24

Studiul Scripturii, faptele făcute după voia Salvatorului cu dragoste neegoistă te va ajuta să crești în har și în cunoașterea Domnului și Salvatorului nostru. Fiecare instructor și elev să se întrebe: „Ce să fac pentru a fi plăcut Lui, Cel care a murit ca eu să trăiesc?” Domnul răspunde: „Caută și salvează ce este pierdut”. Să lucrezi în felul lui Hristos, cu răbdare, cu pasiune, cu hotărâre și să nu te descurajezi pentru că tu lucrezi pentru eternitate, crezând că Isus poate face foarte mult prin intermediul capacităților umane consacrate în serviciul Său. Ce privilegiu mai mare ne-am putea dori, decât acela de a fi lucrători împreună cu Hristos, făcând ce putem mai bine cu ceea ce ni s-a încredințat, pentru ca să îndeplinim lucrarea. {SSS 69.1}

15 Septembrie Matei 12:49

Vrăjmășia aprinsă în inima omenească împotriva Evangheliei a fost simțită cu putere de Fiul Lui Dumnezeu și acesta era cel mai dureros lucru în cadrul căminului Său; căci inima Lui era plină de bunătate și dragoste și El avea o considerație duiosă față de relația de familie. Însă cu rigla lor scurtă, frații Săi nu au putut măsura misiunea pe care El a venit să o îndeplinească și de aceea nu au putut simți împreună cu El în necazurile Lui. {SS 527.3}

16 Septembrie Matei 11:2-3

Când, la botez, Ioan L-a numit pe Isus „Mielul lui Dumnezeu”, o nouă lumină venise asupra lucrării lui Mesia. Gândul profetului s-a îndreptat spre cuvintele lui Isaia: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie.” (Isaia 53:7.) În săptămânile următoare, Ioan a cercetat cu un nou interes profețiile și învățăturile privitoare la serviciul jertfelor. El n-a deosebit cu claritate cele două faze ale lucrării lui Hristos — de jertfă care suferă și de Împărat care biruie, — dar a văzut că venirea Lui are o mai mare însemnătate decât aceea pe care o înțelegeau preoții și poporul. Când L-a văzut pe Isus în mulțime, la întoarcerea Lui din pustie, Ioan aștepta plin de încredere ca El să facă un semn care să dovedească adevăratul Său caracter. Era nerăbdător să audă o declarație din partea Mântuitorului cu privire la misiunea Sa; dar nu s-a rostit nici un cuvânt, nu s-a dat nici un semn. Isus n-a răspuns la cuvintele prin care Ioan Botezătorul Îl făcea cunoscut, ci

S-a amestecat printre ucenicii lui Ioan și n-a dat nici un semn vizibil al deosebitei Lui lucrări și n-a luat nici o măsură pentru a Se face cunoscut. {HLL 136.4}

17 Septembrie Matei 14:15-16

Hristos nu a făcut minuni decât atunci când a fost absolut necesar și fiecare minune avea însușirea de a-i conduce pe oameni la pomul vieții, ale cărui frunze sunt pentru vindecarea neamurilor. Hrana modestă, împărțită de mâinile ucenicilor, cuprindea o mare comoară de învățături. Ceea ce se oferise era o hrană simplă, peștii și pâinile de orz erau hrana zilnică a pescarilor din jurul Mării Galileii. Hristos ar fi putut să întindă înaintea oamenilor o masă bogată, dar hrana pregătită numai pentru mulțumirea poftii n-ar fi adus nici o învățatură pentru binele lor. Hristos i-a învățat prin aceasta că proviziile naturale date omului de Dumnezeu fuseseră folosite rău. Și niciodată n-au avut oamenii atâta bucurie la ospetele strălucitoare, pregătite pentru mulțumirea unui gust stricat, cum s-au bucurat acești oameni de odihna și hrana simplă date de Hristos atât de departe de locuințele omenești. {HLL 366.1}

18 Septembrie Matei 14:26

În clipa în care ei se credeau pierduți, o rază de lumină le-a descoperit o ființă învăluită în mister venind spre ei pe apă. Dar nu știau că este Isus. Îl credeau vrăjmaș pe Acela care venea să îi ajute. Groaza puse stăpânire pe ei. Mâinile care vâsleau cu mușchi ca de fier slăbesc. Barca începe să joace în bătaia valurilor, toți ochii sunt ațintiți asupra acelei ființe care calcă pe valurile albe de spumă ale mării frământate. Ei cred că este o nălucă și că le prevestește pieirea și încep să strige de groază. Isus înaintează ca și când ar vrea să treacă pe lângă ei; ei Îl recunosc și strigă, cerându-I ajutor. Domnul lor iubit Se întoarce, glasul Lui le potolește teama: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți”. {HLL 381.3}

19 Septembrie Matei 14:24

Isus nu-i uitase. Veghetorul de pe țărm i-a văzut pe acești oameni loviți de panică luptându-se cu furtuna. Cu cea mai mare grijă, ochii Lui urmăriseră corabia lovită de furtună împreună cu valoroasa ei încărcătură, deoarece oamenii aceia aveau să fie lumina lumii. După

cum o mamă veghează cu duioșie asupra copilașului său, așa veghea și Domnul milostiv asupra ucenicilor. Când inimile lor s-au supus, când ambiția lor nesfântă s-a stins și în umilință au cerut ajutor în rugăciune, li s-a răspuns. {HLL 381.1}

20 Septembrie Matei 15:22-28

Mântuitorul e mulțumit. A pus la probă credința ei în El. Prin purtarea față de această femeie, El a arătat că ea, care era privită ca o îndepărtată de Israel, nu mai e străină, ci un copil în casa lui Dumnezeu. Fiind copil, are privilegiul să se împărtășească de darurile Tatălui. Acum Hristos îi împlinește rugămintea și termină învățătura dată ucenicilor. Întorcându-Se către ea, cu o privire plină de milă și de iubire, El zice: „O, femeie, mare este credința ta; facă-ți-se cum voiești”. Din ceasul acela, fiica ei s-a însănătoșit. Demonul n-a mai tulburat-o. Femeia a plecat mărturisind pe Mântuitorul ei, fericită că i s-a împlinit rugăciunea. {HLL 401.3}

21 Septembrie Efeseni 2:10

Iudeii obișnuiau, din zilele lui Moise, să îndepărteze aluatul din casele lor în timpul Paștelui, căci fuseseră învățați să-l socotească un simbol al păcatului. Dar ucenicii nu L-au înțeles pe Isus. La plecarea lor grăbită de la Magdala, uitaseră să ia pâine și nu aveau cu ei decât o singură pâine. De astă dată, au crezut că Hristos îi avertiza să nu cumpere pâinea fariseilor sau a saducheilor. Lipsa lor de credință și de pătrundere spirituală îi făcuse de multe ori să înțeleagă greșit cuvintele lui Isus. Acum, Isus i-a muștrat pentru că au crezut că El, care a hrănit mii de oameni cu câteva pâini și câțiva pești, S-ar fi gândit în solemnele Lui avertizări mai mult la hrana pământească, pieritoare. Exista primejdia ca raționamentele iscusite ale fariseilor și saducheilor să-i influențeze și pe ucenicii Săi prin necredință, făcându-i să se gândească în mod ușuratic la lucrările lui Hristos.

{HLL 407.3}

22 Septembrie Matei 16:21-22

Înainte de răstignirea Sa, Mântuitorul le-a explicat ucenicilor că urma să fie dat la moarte și că va învia din mormânt, iar îngerii au fost de față pentru a imprima cuvintele Lui în minte și în inimă. Dar ucenicii așteptau o eliberare pământească de sub jugul roman și nu puteau suporta gândul ca Acela în care își concentraseră toate nădejdlile să

sufere o moarte atât de rușinoasă. Cuvintele de care trebuiau să-și amintească au fost alungate din minte; și atunci când a venit timpul încercării, i-a găsit nepregătiți. Moartea lui Isus a distrus atât de mult nădejdiile lor, ca și când El nu-i avertizase. Tot astfel în profeții, viitorul ne este descoperit tot așa de clar cum a fost înfățișat ucenicilor prin cuvintele Domnului Hristos. Evenimentele legate de încheierea timpului de har și de lucrarea de pregătire pentru timpul strâmtorării sunt prezentate lămurit. Dar mulțimile nu înțeleg mai bine aceste adevăruri importante și sunt pentru ele ca și când nu le-ar fi fost descoperite. Satana veghează să răpească orice impresie care i-ar putea face înțelepți spre mântuire, iar timpul încercării îi va găsi nepregătiți. {TV 594.1}

23 Septembrie Matei 16:24

A-L urma pe Hristos, așa cum spun aceste cuvinte, nu constituie o amăgire, o formă. Domnul Isus așteaptă ca ucenicii Săi să urmeze îndeaproape urmele pașilor Săi. Îndurând ceea ce a îndurat El, suferind ceea ce a suferit El și biruind așa cum a biruit El. El este doritor să vadă pe cei care susțin că sunt urmașii Săi, dând pe față un spirit de sacrificiu. Cei care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal, alegând să fie părtași la suferințele Sale, să trăiască viața Lui de tăgăduire de sine, să îndure rușinea de dragul Lui, vor înțelege ce înseamnă o autentică lucrare misionară medicală. {SS 511.3}

24 Septembrie Matei 17:4

Ucenicii nu înțelegeau încă lucrurile din fața lor; dar se bucurau că Învățătorul, plin de răbdare, umil și blând, care umblase pe pământ ca un străin fără ajutor, era onorat de ființele atât de favorite în cer. Ei credeau că Ilie a venit să vestească Împărăția lui Mesia și că Împărăția lui Hristos era gata a se statornici pe pământ. Erau gata să alunge pentru totdeauna amintirea temerii și a dezamăgirii lor. Ei ar fi vrut să zăbovească aici, unde se descoperea slava lui Dumnezeu... Ucenicii credeau că Moise și Ilie fuseseră trimiși să protejeze pe Învățătorul lor și să întărească autoritatea Lui ca împărat. {HLL 422}

25 Septembrie Matei 17:16

Și de astă dată porunciseră duhului chinuitor, în Numele lui Hristos, să părăsească victima; dar demonul își bătuse joc de ei, desfășurându-

și din nou puterea. Ucenicii, nefiind în stare să-și dea seama de înfrângerea lor, au simțit totuși că prin aceasta aduc dezonoare atât asupra lor, cât și asupra Domnului. În mulțime se aflau cărturari care încercaseră să folosească această ocazie cât mai mult pentru a-i umili. Înconjurându-i pe ucenici, i-au asaltat cu întrebări, căutând să arate că și ei, și Domnul lor erau niște înșelători. Iată, strigau rabinii triumfători, aici e un duh rău, pe care nici ucenicii, nici Hristos Însuși nu pot să-l biruie. Oamenii erau înclinați să ia partea cărturarilor și în mulțime domnea un spirit de dispreț și batjocură. {HLL 427.2}

26 Septembrie Matei 18:1

Această luptă, dusă în fața lui Hristos, Îl întrista și-L rănea. Ucenicii se agățau de ideea lor preferată, că Hristos Își va arăta puterea și va lua tronul lui David. Fiecare nutrea în inimă dorința de a avea locul cel mai de seamă din împărăție. Ei se comparau unii cu alții și fiecare se considera ca fiind cel mai bun, în loc să-i privească pe frații săi ca fiind mai de preț. Cererea lui Iacov și a lui Ioan de a sta la dreapta și la stânga tronului lui Hristos trezise nemulțumirea celorlalți. Faptul că cei doi frați îndrăzniseră să ceară poziția cea mai înaltă îi iritase atât de mult pe cei zece, încât erau amenințați cu înstrăinarea. Li se părea că erau judecați greșit și că atât credințioșia, cât și talentele lor nu erau prețuite. Iuda era cel mai aspru cu Iacov și Ioan. {HLL 643}

27 Septembrie Matei 21:6-7

Hristos a urmat obiceiul iudeilor în ce privește intrarea împărătească. Animalul pe care călărea era acela pe care călăreau regii lui Israel, iar profeția prevestise că în felul acesta trebuia să vină și Mesia în Împărăția Sa. De-abia S-a așezat pe mânz și un puternic strigăt de triumf a umplut aerul. Cei din mulțime Îl onorau ca pe Mesia, Împăratul lor. De astă dată, Isus a primit omagiul pe care nu-l îngăduise niciodată mai înainte, iar ucenicii au văzut în aceasta o dovadă că fericita lor nădejde urma să se împlinească și Îl vor vedea așezat pe tron. Oamenii din mulțime erau convinși că ceasul eliberării lor este aproape. În imaginație, vedeau oștirile romane izgonite din Ierusalim și Israel ajuns din nou o națiune independentă. Toți erau fericiți și emoționați; oamenii se întreceau unii cu alții să-I aducă cinstire. Ei nu puteau să desfășoare o pompă și o splendoare exterioară, dar I s-au închinat cu inimi fericite. Nu erau în stare să-I

aducă daruri prețioase, dar și-au întins hainele pe drum ca un covor în calea Lui și au presărat drumul cu ramuri înfrunzite de măslin și palmier. Ei nu puteau să așeze în fruntea procesiunii steaguri împărătești, dar au tăiat ramuri bogate din palmieri, emblema biruinței naturii, și le-au fluturat prin aer, scoțând aclamații și osanale puternice. {HLL 570.1}

28 Septembrie Matei 24:1-2

Viitorul a fost acoperit, în mila Sa, față de ucenici. Dacă ar fi înțeles la data aceea pe deplin cele două evenimente teribile — suferințele și moartea Mântuitorului și distrugerea cetății și a templului lor, ei ar fi fost copleșiți de spaimă. Hristos le-a dat o schiță a evenimentelor mai importante, care urmau să aibă loc înainte de încheierea timpului. Cuvintele Sale n-au fost atunci pe deplin înțelese; însă înțelesul lor urma să fie descoperit pe măsură ce poporul Său avea nevoie de sfaturile date în ele. Profeția pe care El a rostit-o avea un înțeles dublu; în timp ce prefigura distrugerea Ierusalimului, ea arunca o lumină și asupra grozăviilor marii zile din urmă. {TV 25.3}

29 Septembrie Ioan 13:4-10

Înainte de Paște, Iuda se întâlnește pentru a doua oară cu preoții și cărturarii și se înțeleșeseră să-L dea pe Isus în mâinile lor. Și totuși, după aceea s-a amestecat cu ceilalți ucenici, ca și cum n-ar fi fost vinovat de nimic, și se interesa de lucrările de pregătire pentru sărbătoare. Ucenicii nu știau nimic despre planurile lui Iuda. Numai Isus putea să cunoască taina lui. Și, cu toate acestea, nu l-a demască. Isus îl iubea din toată inima. Simțea pentru el aceeași povară ca pentru Ierusalim, când a plâns pentru cetatea nepocăită. Inima Lui plângea: „Cum pot să te părăsesc?” Puterea constrângătoare a acestei iubiri a fost simțită de Iuda. Când mâinile Mântuitorului i-au spălat picioarele murdare și le-au șters cu ștergarul, inima lui Iuda s-a cutremurat de dorința ca atunci și acolo să-și mărturisească păcatul. Dar n-a vrut să se umilească. Și-a împietrit inima și nu s-a pocăit; iar vechile porniri, date pentru o clipă la o parte, au ajuns din nou să-l stăpânească. Iuda s-a simțit jignit de faptul că Hristos spală picioarele ucenicilor. Dacă Isus Se putea umili în felul acesta, gândea el, nu putea să fie împăratul lui Israel. Toate speranțele pentru a fi onorat într-o împărăție pământească erau acum spulberate. Iuda era

mulțumit că nu se putea câștiga nimic urmându-L pe Hristos. După ce L-a văzut că Se înjosește, cum credea el, s-a decis să se lepede de El și să susțină că s-a înșelat. Era stăpânit de un demon și s-a hotărât să desăvârșească lucrarea pe care o acceptase, de a trăda pe Domnul său. {HLL 645.1}

30 Septembrie Ioan 13:14-17

La fel ca Petru și frații lui, și noi am fost spălați în sângele lui Hristos, dar adesea curăția inimii este întinată prin atingerea de cele rele. Trebuie să venim la Hristos pentru harul Lui curățitor. Petru se îngrozea la gândul că mâinile Domnului și Învățătorului lor ating picioarele lui murdare; dar de câte ori nu atingem noi cu inimile noastre păcătoase și întinate inima lui Hristos! Cât de dureroase sunt pentru El caracterul nostru rău, deșertăciunea și îngâmfarea noastră! Și totuși trebuie să aducem la El toate slăbiciunile și faptele noastre murdare. Numai El ne poate curăța. Noi nu suntem pregătiți pentru părtașia cu El decât atunci când suntem curățiți prin puterea Lui. {HLL 646.4}

Limbaajul iconografic: Restaurarea chipului lui Dumnezeu în noi

01 Octombrie Geneza 1:26

Când Adam a ieșit din mâinile Creatorului, era asemănător cu Făcătorul lui, ca natură fizică, mintală și spirituală. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” (Geneza 1:27), iar scopul Lui a fost ca omul să descopere cu atât mai mult acest chip, cu cât trăia mai mult, să reflecte din ce în ce mai fidel slava Creatorului. Toate facultățile sale puteau fi dezvoltate; capacitatea și vigoarea lor trebuia să crească neîncetat. Pentru exercitarea lor, s-a deschis un orizont larg și un câmp glorios. Tainele universului vizibil, „minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită” (Iov 37:16), îl invitau pe om să le studieze. Privilegiul său cel mare era să aibă o comuniune directă, față-n față și de la inimă la inimă, cu Făcătorul său. Dacă I-ar fi rămas loial lui Dumnezeu, toate acestea ar fi fost ale lui pentru totdeauna. De-a lungul veacurilor nesfârșite, el ar fi continuat să dobândească noi comori ale cunoașterii, să descopere izvoare proaspete de fericire și să obțină concepții mereu mai clare, legate de înțelepciunea, puterea și iubirea lui Dumnezeu. Ar fi împlinit din ce în ce mai mult scopul creării sale și ar fi reflectat din ce în ce mai fidel slava Creatorului.

02 Octombrie Geneza 3:16-19

Păcatul e ceva odios. El a stricat frumusețea morală a unui mare număr de îngeri. A pătruns în lumea noastră și aproape a șters chipul moral al lui Dumnezeu din om. Dar în marea Lui iubire, Dumnezeu a prevăzut o cale pe care omul poate să recâștige poziția de la care a căzut când a cedat ispititorului. Hristos a venit pentru a sta la conducerea omenirii, pentru a lucra în favoarea noastră un caracter desăvârșit. Cei care Îl primesc sunt născuți din nou. {9M 21.3}

03 Octombrie Ioan 3:8

Asemenea vântului care este invizibil, dar ale cărui efecte sunt văzute și simțite în mod neîndoios, tot așa este și cu Duhul lui Dumnezeu în lucrarea Lui asupra inimii omului. Puterea aceasta regeneratoare, pe care nici un ochi omenesc nu o poate vedea, dă naștere unei vieți noi în suflet și creează un om nou, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În timp ce lucrarea Duhului este tăcută și imperceptibilă, efectele ei sunt vizibile. Dacă inima a fost reînnoită prin Duhul lui Dumnezeu, viața va da mărturie despre acest fapt. În timp ce noi înșine nu putem face nimic pentru schimbarea inimilor noastre sau pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu, în timp ce nu ne putem încrede deloc în noi înșine sau în faptele noastre bune, viața noastră va dovedi dacă harul lui Dumnezeu locuiește sau nu în noi. Se va observa atunci o schimbare în caracterul, obiceiurile și preocupările noastre. Contrastul va fi clar și categoric între ceea ce am fost și ceea ce suntem. Caracterul se descoperă nu prin fapte sau rele săvârșite în anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în cuvintele și faptele noastre zilnice. {CH 57.2}

04 Octombrie Iacov 4:7

Acolo unde este nu numai credință în Cuvântul lui Dumnezeu, ci și o supunere a voinței noastre lui Dumnezeu, acolo unde inima este consacrată Lui, iar simțămintele îi aparțin, acolo este credință: o credință care lucrează prin iubire și care curățește ființa. Prin această credință inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu. Iar inima care, în starea ei nereînnoită, nu se supunea legii lui Dumnezeu și nici nu se putea supune acum își găsește plăcerea în preceptele ei sfinte, exclamând împreună cu psalmistul: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea”. (Psalmii 119:97.) Astfel, neprihănirea

pe care o dă legea este împlinită în noi, care nu mai trăim „după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului”. (Romani 8:1.) {CH 63.2}

05 Octombrie Marcu 12, 30

Dragostea, temelia creațiunii și a răscumpărării, este fundamentul adevăratei educații. Acest adevăr este prezentat clar în Legea pe care Dumnezeu a dat-o drept călăuză a vieții... A-L iubi pe Cel veșnic, pe cel Atotștiutor, cu toată puterea și din toată inima înseamnă perfecțiunea dezvoltării oricărei capacități, înseamnă că în întreaga ta ființă — trup, minte, și suflet — trebuie restaurat chipul lui Dumnezeu. {SP 32.1}

06 Octombrie Ioan 16:14-15

Duhul Sfânt este un ajutor efectiv în refacerea chipului lui Hristos în sufletul omenesc, dar eficiența și puterea Lui nu au fost prețuite în școlile noastre. El a fost prezent în școlile profesilor, punând chiar și gândurile în armonie cu voința lui Dumnezeu. Există o legătură vie între cer și aceste școli, iar bucuria și mulțumirea inimilor în iubire își găseau expresie în cântările de laudă la care se alăturau și îngerii. {SP 67.3}

07 Octombrie Ioan 3:17

Satana jubila pentru că reușise să strice chipul lui Dumnezeu în om. Însă atunci a venit Isus să refacă în om chipul Creatorului său. Nimeni altul în afară de Hristos nu putea remodela caracterul care a fost ruinat de păcat. El a venit să alunge demonii care pusese răstăpânire pe voința omului. El a venit să ne ridice din țărână, să refacă, după modelul caracterului Său dumnezeiesc, caracterul nostru stricat și să-l înfrumusețeze cu propria Sa glorie. {HLL 37.3}

08 Octombrie 2 Corinteni 3:18

Adevăratul scop al educației este acela de a reface în om chipul lui Dumnezeu. La început, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. L-a înzestrat cu însușiri nobile. Inteligența lui era echilibrată și toate puterile ființei lui erau armonioase. Dar căderea în păcat și influența lui au pervertit toate aceste daruri. Păcatul a pătat chipul lui Dumnezeu din om și aproape l-a șters. Pentru a reface chipul acesta

s-a alcătuit planul mântuirii, iar omului i s-a dat un timp de har. A-l readuce la desăvârșirea inițială în care fusese creat — acesta este scopul cel mare al vieții, scop care stă la temelia oricărui alt scop. Datoria părinților și învățătorilor este să conlucreze cu planul divin la educarea copiilor lor; făcând aceasta, ei devin „împreună lucrători cu Dumnezeu”. (1 Corinteni 3:9.) {PP 595.2}

09 Octombrie Ioan 3:8

Cu toate că nu se vede, vântul produce efecte văzute și simțite. La fel și lucrarea Duhului asupra sufletului se descoperă în fiecare faptă a aceluia care a simțit puterea Lui salvatoare. Când ia inima în stăpânire, Duhul lui Dumnezeu transformă viața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care se coboară de sus. Binecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi, acea putere pe care nici un ochi omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă, după chipul lui Dumnezeu. {HLL 173.1}

10 Octombrie Evrei 12:2

Privind neconținut la Isus cu ochii credinței, vom fi întăriți. Dumnezeu va da cele mai scumpe descoperiri credincioșilor Săi care flămânez și însetează. Ei vor simți că Hristos e un Mântuitor personal. Hrănindu-se din Cuvântul Lui, ei constată că este duh și viață. Cuvântul distruge natura firească, pământească, și dă o nouă viață în Isus Hristos. Duhul Sfânt vine în suflet ca un Mângâietor. Prin lucrarea de transformare a harului Său, chipul lui Dumnezeu se reproduce la ucenici; ei devin o făptură nouă. Iubirea ia locul urii și inima este refăcută după modelul divin. Aceasta înseamnă a trăi „prin orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Aceasta înseamnă a mânca pâinea care se coboară din cer. {HLL 391.1}

11 Octombrie Marcu 9:21-24

Într-un timp foarte scurt, ucenicii au avut privilegiul să vadă atât extrema slavei, cât și a umilinței. Au văzut natura omenească schimbată după chipul lui Dumnezeu și, în același timp, înjosită după

chipul lui Satana. De pe munte, unde El vorbise cu trimișii cerului și fusese proclamat de glasul din slava strălucitoare ca Fiu al lui Dumnezeu, ei L-au văzut pe Isus cum coboară, pentru a da ochii cu acest spectacol foarte dureros și revoltător — copilul bolnav, cu fața schimonosită, scrâșnind din dinți în spasmele agoniei pe care nici o putere omenească nu putea s-o aline. Și acest puternic Mântuitor, care cu câteva ore mai înainte fusese proslăvit în fața ucenicilor Săi uimiți, S-a plecat pentru a ridica victima lui Satana de la pământ, unde spumega, și a încredințat copilul sănătos la minte și la corp tatălui și familiei. {HLL 429.2}

12 Octombrie Ieremia 2:12-13

În toate timpurile, filozofii și învățătorii au prezentat lumii teorii prin care să mulțumească nevoile sufletului omenesc. Fiecare națiune păgână și-a avut marii ei învățători și sistemele sale religioase, care ofereau alte mijloace de mântuire decât Hristos, îndepărtând ochii oamenilor de la fața Tatălui și umplându-le inimile cu teamă față de Acela care le dăduse numai binecuvântări. Tendința lucrării lor este de a jefui pe Dumnezeu de ce este al Său, atât prin creațiune, cât și prin răscumpărare. Acești învățători mincinoși îl jefuiesc și pe om. Milioane de ființe omenești sunt încovoiate sub lanțurile unor religii false, în sclavia temerii sau a unei indiferențe totale, trudind asemenea vitelor de povară, jefuiți de nădejde, de bucurie sau de aspirație aici și având o teamă disperată de cele viitoare. Numai Evanghelia harului lui Dumnezeu poate înălța sufletul. Contemplarea iubirii lui Dumnezeu, manifestată prin Fiul Său, va mișca inima și va trezi puterile minții, așa cum nimic altceva nu o poate face. Hristos a venit ca să poată crea din nou chipul lui Dumnezeu în om și oricine îi îndepărtează pe oameni de la Hristos îi îndepărtează de la izvorul adevăratei dezvoltări, îi jefuiește de nădejdea, scopul și slava vieții. Cel ce face așa este un hoț și un tâlhar. {HLL 478.2}

13 Octombrie Ioan 12:31-32

Aceasta era criza lumii. Dacă Eu devin ispășire pentru păcatele oamenilor, lumea va fi luminată. Stăpânirea lui Satana asupra sufletelor oamenilor va fi zdrobită. Chipul lui Dumnezeu, deformat din cauza păcatului, va fi refăcut în oameni și o familie de sfinți credincioși va moșteni în cele din urmă căminul ceresc. Aceasta va fi

urmarea morții lui Hristos. Mântuitorul era adâncit în contemplarea scenei de triumf aduse în fața Lui. El vedea crucea, cruda și înjositoare cruce, strălucind de slavă în ciuda grozăviilor ei. {HLL 625.4}

14 Octombrie Ioan 17:20-22

Mântuitorul venise pentru a proslăvi pe Tatăl, descoperind iubirea Lui; tot astfel Duhul trebuia să proslăvească pe Hristos, arătând lumii harul Lui. În natura omenească trebuia să se refacă însuși chipul lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu și a lui Hristos necesită desăvârșirea caracterului poporului Său. {HLL 671.3}

15 Octombrie Ioan 13: 34-35

Când oamenii sunt strâns legați, nu prin forță sau interese egoiste, ci prin iubire, ei dau dovadă despre lucrarea unei influențe care este mai presus de orice influență omenească. Oriunde ar exista această unire, ea este o dovadă că s-a refăcut în om chipul lui Dumnezeu și că a fost sădit un nou principiu de viață. Ea ne dovedește că în natura divină se află putere pentru a sta împotriva forțelor supranaturale ale răului și că harul lui Dumnezeu biruie egoismul inimii firești. {HLL 678.1}

16 Octombrie Matei 22:37-38

A-L iubi pe El, pe Cel Nesfârșit, pe Cel Atoatecunoscător, cu toată puterea, cu toată mintea și cu toată inima înseamnă cea mai înaltă dezvoltare a oricărei puteri. Înseamnă că în toată făptura — trup, minte și suflet în aceeași măsură — va fi refăcut chipul lui Dumnezeu. {Ed 16.1}

17 Octombrie Ioan 5:39

Fiecare făptură omenească, creată după chipul lui Dumnezeu, este înzestrată cu o putere asemănătoare cu cea a Creatorului — individualitate, putere de a gândi și a face. Oamenii în care se dezvoltă această putere sunt oameni care poartă responsabilități, care sunt conducători cu inițiativă și care au influență asupra caracterelor. Lucrarea adevăratei educații este aceea de a dezvolta această putere, de a-i antrena pe tineri să gândească ei înșiși, nu doar să reflecte gândirea altor oameni. În loc să-și limiteze studiul la ceea ce au spus sau scris alții, studenții să fie îndrumați către izvoarele adevărului,

către vastele câmpuri din natură și revelație, deschise cercetării. Să contemple marile subiecte ale datoriei și destinului — și mintea lor se va lărgi și întări. În locul unor făpturi educate, dar plăpânde, instituțiile de învățământ vor putea trimite în lume bărbați îndeajuns de puternici pentru a gândi și acționa, bărbați care să fie stăpâni ai împrejurărilor, nu robi ai acestora, bărbați care au o minte largă, un cuget clar și curajul convingerilor proprii. {Ed 17.2}

18 Octombrie Ioan 8:44

Pentru că pasiunile și scopurile rele ale oamenilor Îl izgoniseră pe Dumnezeu din gândurile lor, faptul de a-L fi dat uitării i-a înclinat și mai mult către rău. Inima îndrăgostită de păcat Îl îmbrăca pe Dumnezeu cu propriile ei atribute, iar această concepție a întărit puterea păcatului. Înclinând către satisfacerea plăcerilor proprii, oamenii au ajuns să-L conceapă pe Dumnezeu ca fiind la fel ca ei — o Ființă al cărei țel era slava proprie, ale cărei cerințe erau în așa fel potrivite, încât să-I satisfacă plăcerea; o Ființă care îi înălța sau îi prăbușea pe oameni după cum aceștia ajutau sau împiedicau împlinirea scopurilor Sale egoiste. Clasele sărace priveau Ființa Supremă ca fiind doar ușor diferită de opresorii lor, cu excepția faptului că îi depășea cu mult în putere. Toate tipurile de religii au fost modelate după aceste idei. Fiecare dintre ele reprezenta un sistem de impuneri arbitrare. Prin daruri și ceremonii, închinătorii căutau să îmbuneze Dumnezeirea pentru a căpăta favoarea Sa, ca să-și împlinească propriile scopuri. O asemenea religie, neavând nici o putere asupra inimii sau conștiinței, nu putea fi decât un șir de forme ceremoniale, de care oamenii se săturaseră și de care, cu excepția aceluia câștig pe care-l putea aceasta oferi, doreau fierbinte să scape. Astfel, răul, fără piedici, a crescut mai puternic, în timp ce aprecierea binelui și dorința după ceea ce este bine scădeau. Oamenii au pierdut chipul lui Dumnezeu și au primit amprenta puterii demonice, de care erau stăpâniți. Întreaga lume devenea o groapă a stricăciunii. {Ed 75.2}

19 Octombrie Ioan 3:17

Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia gravitează oricare alta din întreaga carte, este planul de răscumpărare, refacerea în sufletul omului a chipului lui Dumnezeu. De la primul licăr de speranță din

sentința pronunțată în Eden și până la ultima făgăduință slăvită a Apocalipsei, „Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22:4) povara fiecărei cărți și a fiecărui pasaj din Biblie este desfășurarea acestei teme minunate — ridicarea omului — puterea lui Dumnezeu, „care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”. 1 Corinteni 15:57. {Ed 125.2}

20 Octombrie Psalm 33:6

Energia creatoare, care a chemat lumile la viață, există în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt oferă putere; naște viață. Fiecare poruncă este o făgăduință; acceptată de către voință, primită în suflet, aduce cu ea viața Celui Infinit. Transformă firea și reface sufletul după chipul lui Dumnezeu. {Ed 126.4}

21 Octombrie Psalm 8:3-9

Când se ia în considerare care sunt ocaziile de cercetare științifică ale omului, cât de scurtă este viața sa, cât de limitată este sfera sa de acțiune, cât de restrânsă este viziunea sa, cât de frecvente și cât de mari sunt erorile din concluziile pe care le trage — mai cu seamă privind evenimentele care se presupune că sunt anterioare istoriei biblice, — cât de des așa-zisele deducții științifice sunt revizuite sau lepădate, cu câtă seninătate este, din timp în timp, crescută sau micșorată perioada de dezvoltare a pământului cu milioane de ani și cum teoriile înaintate de diferiți oameni de știință vin în conflict unele cu altele — dacă ținem seama de toate acestea, vom consimți noi, pentru privilegiul de a urmări descinderea noastră din germeni, moluște și maimuțe, să respingem acea declarație a Sfintei Scripturi, atât de măreață în simplitatea ei: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu”? Geneza 1:27. Vom respinge noi acel raport genealogic — mai nobil decât oricare din cele ținute la mare cinste în curțile împărătești — „fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu”? Luca 3:38. {Ed 130.2}

22 Octombrie Marcu 5:18-21

Această experiență este cea mai înaltă dovadă a faptului că originea Bibliei este divină. Primim Cuvântul lui Dumnezeu ca hrană pentru suflet prin aceeași dovadă grație căreia primim pâine ca hrană pentru trup. Pâinea acoperă nevoile naturii noastre fizice; știm din experiență că aceasta contribuie la producerea sângelui, a oaselor și

a creierului. Aplicați același test pentru Biblie; când principiile ei au devenit efectiv elemente ale caracterului nostru, care a fost rezultatul? Ce schimbări au survenit în viață? „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” 2 Corinteni 5:17. În puterea ei, bărbați și femei au rupt lanțurile obiceiului păcătos. Au renunțat la egoism. Cei ce vorbeau murdar au devenit respectuoși, bețivii și-au păstrat mințile treze, cei destrăbălați au devenit curați. Suflete care au purtat asemănarea cu Satana au fost preschimbate după chipul lui Dumnezeu. Această schimbare în sine este o minune a minunilor. Schimbarea pe care o produce Cuvântul este una dintre cele mai mari taine ale lumii. Nu o putem pricepe; nu suntem în stare decât să credem, așa cum declară Scripturile, că „Hristos în voi, nădejdea slavei.” Coloseni 1:27. {Ed 171.4}

23 Octombrie 2 Corinteni 5:17

Prin puterea lui Hristos, bărbați și femei au sfărâmat lanțurile obiceiurilor păcătoase. Ei au renunțat la egoism. Cel profan a ajuns evlavios, bețivul, cumpătat, cel desfrânat, curat. Sufletele care au purtat asemănarea cu Satana au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu. Această schimbare este în ea însăși minunea minunilor. O schimbare săvârșită prin Cuvânt este una din cele mai profunde taine ale Cuvântului. Noi nu o putem înțelege; nu putem decât să credem, așa după cum spun Scripturile, că ea este „Hristos în voi, nădejdea slavei”. {FA 476.1}

24 Octombrie Marcu 13:33

Prin privire, noi suntem schimbați. Deși întocmit după chipul Făcătorului Său, omul își poate educa astfel mintea, încât păcatul, pe care odinioară îl detesta, va deveni o plăcere pentru el. Când încetează să vegheze și să se roage, el încetează să-și păzească cetatea, inima, și se angajează în păcat și nelegiuire. Mintea se degradează și este imposibil să o ridice din această stare de corupție, în timp ce ea este educată să înrobească puterile morale și intelectuale și să le aducă în supunere față de pasiunile josnice. Trebuie declarat război continuu minții, cu înclinații firești, carnale; iar noi trebuie să fim ajutați de influența curățitoare a harului lui Dumnezeu, care va atrage mintea spre cele de sus și o va deprinde să cugete asupra lucrurilor curate și sfinte. {CA 330.2}

25 Octombrie

Geneza 2:23-24

Alături de ființele angelice, familia omenească, făcută după chipul lui Dumnezeu, este cea mai nobilă din toate lucrările create. Dumnezeu dorește ca membrii ei să devină tot ceea ce El a făcut cu puțință ca ei să fie și să-și folosească puterile pe care li le-a dat în modul cât mai eficient posibil. {DV 397.1}

26 Octombrie Osea 6:3

Cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum ne este descoperit în Hristos, este cunoașterea pe care trebuie s-o aibă toți cei care sunt mântuiți. Este cunoașterea care produce transformarea caracterului. Primirea acestei cunoașteri va reface sufletul după chipul lui Dumnezeu. Ea va aduce în întreaga făptură o putere de natură divină. {DV 425.3}

27 Octombrie Isaia 53:11

Hristos avea mereu înaintea ochilor rezultatul misiunii Sale. Viața Sa pământească, plină de atâta trudă și jertfire de sine, era înviorată la gândul că toată această muncă a Sa nu va fi în zadar. Dându-și viața pentru viața oamenilor, El avea să restabilească în om chipul lui Dumnezeu. El avea să ne ridice din țărână, să ne remodeleze caracterul după modelul propriului Său caracter și să-l înfrumusețeze cu propria Sa slavă. {DV 504.2}

28 Octombrie 2 Timotei 1:5-6

Educația creștină dobândită prin cercetarea Scripturilor este o cunoaștere experimentală a Planului de Mântuire. O astfel de educație va reface în sufletul credincios chipul lui Dumnezeu. Ea va întări și va înarma mintea împotriva ispitelor, și va face pe învățăcel împreună lucrător cu Domnul Hristos în lucrarea milei Sale față de lume. O astfel de educație va face un membru al familiei cerești, și-l va pregăti să fie împreună moștenitor cu sfinții în slavă. {PDH 43.1}

29 Octombrie Romani 5:20

Nimeni nu este atât de stricat, nimeni n-a căzut atât de jos, ca puterea harului lui Dumnezeu să nu mai poată lucra asupra lui. În toți aceia care se vor supune lucrării Duhului Sfânt, se va sădi un nou principiu de viață; iar chipul lui Dumnezeu, pierdut prin păcat, trebuie să fie refăcut în omenire. {PDH 96.1}

30 Octombrie Ioan 17:5

Adevăratul obiectiv al educației este acela de a reface chipul lui Dumnezeu în suflet. Prima și cea mai prețioasă cunoaștere este cunoașterea lui Hristos, și părinții care sunt înțelepți vor ține acest lucru totdeauna înaintea minții copiilor lor. Dacă o mână sau un picior s-ar fractura, părinții vor încerca orice mijloc pe care iubirea sau înțelepciunea îl poate sugera pentru vindecarea membrului afectat, făcându-l sănătos și atrăgător. Și este numai drept să facă așa; este datoria lor. Dar Domnul cere ca un tact mult mai mare, răbdare și eforturi perseverente să fie folosite pentru vindecarea sufletului vătămat. Acel tată care nu este pentru copiii săi un învățător creștin, un conducător și un prieten, legându-i de inima sa prin legăturile puternice ale iubirii sfințite — o iubire ce-și are temelia în îndeplinirea cu credincioșie a îndatoririlor, — este nevrednic de acest nume. {5M 322.1}

31 Octombrie 1 Corinteni 15:53-54

Sufletele care au fost degradate și robite de Satana trebuie să fie răscumpărate prin Evanghelie, spre a se împărtăși de marea libertate a fiilor lui Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu nu se mărginește numai la a-l elibera pe om de suferința care este o urmare de neînălțurat a păcatului, ci are în vedere chiar salvarea lui din păcat. Sufletul stricat și slujit trebuie să fie curățit, transformat, ca să poată fi îmbrăcat în „frumusețile Domnului Dumnezeului nostru”, asemenea chipului Fiului Său. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (Psalmii 90:17; Romani 8:29; 1 Corinteni 2:9.) Numai veșnicia va putea să descopere destinul măreț la care poate să ajungă omul, refăcut după chipul lui Dumnezeu. {CMF 60.3}

Feluri de credință I

01 Noiembrie Ioan 15:16

Venim la Dumnezeu, în Numele lui Isus, prin invitație specială, și El ne primește cu plăcere în camera Lui de audiențe. El oferă sufletului smerit și căit acea credință în Hristos, prin care este îndreptățit. Isus îi șterge ca pe un nor firav vina și, mângâiată, inima exclamă: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar Mânia Ta s-a potolit

și m-ai mângâiat!” (Isaia 12:1.) Acest om va înțelege prin „proprie experiență cuvintele lui Pavel: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” (Romani 10:10.) {SP 242.3}

Credința greșită

02 Noiembrie Lucas 24:19-24

Începând de la Moise, adevăratul Alfa al istoriei biblice, Hristos le prezenta din toate Scripturile lucrurile cu privire la Sine Însuși. Dacă mai întâi li S-ar fi descoperit, inima lor ar fi fost satisfăcută. În plinătatea bucuriei lor, nu ar mai fi înfometat după nimic. Dar era nevoie ca ei să înțeleagă mărturia adusă în favoarea Lui de către simbolurile și profețiile din Vechiul Testament. Pe acestea trebuia să se întemeieze credința lor. Hristos n-a săvârșit nici o minune pentru a-i convinge, ci primul lucru a fost să le tălmăcească Scripturile. Ei priviseră la moartea Lui ca la nimicirea tuturor nădejdlor lor. Acum, El le arăta din profeți că aceasta era dovada cea mai puternică a credinței lor. {HLL 796.4}

03 Noiembrie Marcu 12:24

Nu rareori mintea oamenilor și chiar a slujitorilor lui Dumnezeu este atât de orbită de părerile omenești, de tradiții și de învățăturile false ale oamenilor, încât nu sunt în stare să prindă decât în parte lucrurile mari pe care El le-a descoperit în Cuvântul Său. Așa au stat lucrurile cu ucenicii lui Hristos, chiar atunci când Mântuitorul era cu ei în persoană. Mintea lor era îmbibată de concepția populară cu privire la Mesia, ca prinț pământesc, care urma să-l ridice pe Israel pe tronul împărăției universale, și nu puteau înțelege însemnătatea cuvintelor Lui prin care prevestea suferințele și moartea Sa. {TV 344.5}

04 Noiembrie 1 Corinteni 1:18

Mii de oameni devin necredincioși, pentru că mintea lor mărginită nu poate cuprinde tainele lui Dumnezeu. Ei nu pot să explice minunata putere dumnezeiască ce se vede în lucrările Sale, de aceea leapădă dovezile unei asemenea puteri, atribuindu-le forțelor naturale, pe care le înțeleg și mai puțin. Singura cheie a tainelor care ne înconjoară este recunoașterea prezenței și puterii lui Dumnezeu în tot ce ne înconjoară. Oamenii au nevoie să-L cunoască pe Dumnezeu ca fiind

Creatorul universului, Acela care poruncește și face totul. Ei au nevoie de o viziune mai largă asupra caracterului, tainelor și mijloacelor folosite de El. {HLL 605.5}

05 Noiembrie Matei 22:29

La adunarea noastră de tabără din Lansing, Michigan, chiar înainte de a veni în Australia, a trebuit să vorbesc deschis de lumina aceasta nouă. Le-am spus oamenilor că acele cuvinte pe care le auziseră nu erau adevărul inspirației. Lumina cea minunată care a fost prezentată ca o manifestare a adevărului era rezultatul aplicării greșite a Scripturii. Lucrarea Domnului nu se va încheia în 1894. Cuvântul pe care mi l-a adresat Domnul a fost: „Acesta nu este adevărul, ci va conduce pe căi ciudate, iar unii vor ajunge să fie încurcați cu privire la reprezentarea aceasta și vor renunța la credință. {SA, vol. 2, pg. 63}

06 Noiembrie Efeseni 5:6

Satana speră să ducă rămășița poporului lui Dumnezeu în ruina generală, care va fi pe pământ. Pe măsură ce se apropie venirea lui Hristos, eforturile lui vor fi tot mai hotărâte de a-i înfrânge. Se vor ridica bărbați și femei care pretind că au o lumină nouă sau o descoperire nouă, a căror tendință va fi aceea de a tulbura credința de pe vechile-i făgașuri. Învățăturile lor nu vor suporta testul Cuvântului lui Dumnezeu și, cu toate acestea, suflete vor fi înșelate. {SB 344.3} Vor fi puse în circulație zvonuri neadevărate și unii vor fi prinși în această cursă. Ei vor crede aceste zvonuri și, la rândul lor, le vor transmite mai departe; în acest fel, se va forma o legătură care îi va uni cu arhi-amăgitorul. Acest spirit nu se va manifesta totdeauna ca o sfidare deschisă a soliilor pe care le trimite Dumnezeu, ci necredința instalată va fi exprimată în multe feluri. Fiecare afirmație mincinoasă, care se face, hrănește și întărește această necredință, și astfel multe suflete vor fi călăuzite în direcția greșită. {SB 344.4}

07 Noiembrie 2 Timotei 3:1-5

Pârâtorii fraților nu sunt puțini și sunt totdeauna activi atunci când Dumnezeu este la lucru, iar slujitorii Lui Îi aduc o închinare adevărată. Ei vor da un alt sens fals cuvintelor și faptelor acelora care iubesc și ascultă adevărul. Îi vor înfățișa pe cei mai stăruitori, pe cei mai zeloși și mai smeriți slujitori ai lui Hristos ca fiind amăgiți sau

amăgitori. Lucrarea lor este să reprezinte greșit motivele oricărei fapte nobile și cinstite, să pună în circulație insinuări și să trezească îndoiala în mintea celor fără experiență. Pe orice cale posibilă, ei vor căuta să determine ca tot ce este curat și neprihănit să fie privit ca nebunie și amăgire. {TV 519.2}

Credința intelectuală

08 Noiembrie Iacov 2:19

Când vorbim despre credință, atunci trebuie să facem totdeauna o deosebire în mintea noastră. Există un fel de credință care este cu totul deosebită de adevărata credință. Existența și puterea lui Dumnezeu, adevărul Cuvântului Său sunt realități pe care nici Satana și îngerii săi nu le pot tăgădui. Sfânta Scriptură ne spune că „... și dracii cred ... și se înfioară”. (Iacov 2:19.) Dar aceasta nu este credință. Acolo unde este nu numai credință în Cuvântul lui Dumnezeu, ci și o supunere a voinței noastre lui Dumnezeu, acolo unde inima este consacrată Lui, iar simțămintele îi aparțin, acolo este credință: o credință care lucrează prin iubire și care curățește ființa. Prin această credință inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu. Iar inima care, în starea ei nereînnoită, nu se supunea legii lui Dumnezeu și nici nu se putea supune acum își găsește plăcerea în preceptele ei sfinte, exclamând împreună cu psalmistul: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea”. (Psalmii 119:97.) Astfel, neprihănirea pe care o dă legea este împlinită în noi, care nu mai trăim „după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnul Duhului”. (Romani 8:1.) {CH 63.2}

09 Noiembrie Marcos 5:27-34

Tot așa stau lucrurile și în cele spirituale. Dacă vorbești de religie doar ocazional, dacă te rogi fără foame și sete sufletească și fără credință vie, nu ajungi la nimic. O credință numai cu numele, care-L primește pe Hristos numai ca Mântuitor al lumii, nu poate aduce niciodată vindecarea sufletului. Credința spre mântuire nu este numai o recunoaștere intelectuală a adevărului. Acela care așteaptă ca mai întâi să aibă toată cunoștința și abia după aceea să-și manifeste credința nu poate primi binecuvântări de la Dumnezeu. Nu e de ajuns să credem despre Hristos; trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care-L are pe El ca Mântuitor

personal, care-și însușește meritele Lui. Mulți consideră credința ca o părere. Credința mântuitoare este un contact prin care cei ce-L primesc pe Hristos se unesc prin legământ cu Dumnezeu. Credința adevărată este viață. O credință vie înseamnă o creștere a vigoriei, o încredere deplină, prin care credinciosul devine o putere cuceritoare. {HLL 347.1}

10 Noiembrie Marcu 3:11

Este important să înțelegem clar natura credinței. Mulți cred că Hristos este Mântuitorul lumii, că Evanghelia este adevărată și descoperă Planul de Mântuire, totuși ei nu au o credință mântuitoare. Ei sunt convinși de adevăr din punct de vedere intelectual, dar nu este suficient. Pentru a fi îndreptățit, cel păcătos trebuie să aibă acea credință care își însușește meritele lui Hristos. Citim că diavolii „cred și se înfioară”, dar credința lor nu le aduce îndreptățirea, tot așa cum nici credința care constă doar într-un asentiment intelectual față de adevărurile Bibliei nu aduce beneficiile mântuirii. Acest fel de credință nu reușește să atingă punctul vital, deoarece adevărul nu angajează inima, nici nu transformă caracterul. 3SA, 191-192

11 Noiembrie Marcu 10:21-22

A vorbi despre religie doar ocazional și a te ruga fără foamea sufletului și fără o credință vie nu valorează nimic. O credință formală, care Îl acceptă pe Hristos doar ca Mântuitor al lumii, nu va putea să aducă niciodată vindecare pentru suflet. Credința care duce la mântuire nu este doar un consimțământ intelectual acordat adevărului. Cel care așteaptă să cunoască totul înainte de a-și exercita credința nu va primi binecuvântarea de la Dumnezeu. {SEv 260.4}

12 Noiembrie Marcu 4:37-38

De câte ori nu avem și noi aceeași experiență ca ucenicii! Când se adună furtuna ispitelor, când fulgerele sălbatice strălucesc și când valurile se prăvălesc peste noi, ne luptăm singuri cu furtuna, uitând că este Unul care ne poate ajuta. Ne încredem în propria putere, până când pierdem orice nădejde și suntem aproape de pieire. Atunci ne aducem aminte de Isus și, dacă-L strigăm să ne mântuiască, chemarea noastră nu va fi în zadar. Deși, plin de întristare, El muștră necredința și încrederea noastră în noi înșine, niciodată nu ne lasă fără ajutor

când avem nevoie. Fie pe uscat, fie pe mare, dacă avem pe Mântuitorul în inima noastră, nu trebuie să ne temem. Credința vie în Răscumpărătorul va liniști marea vieții și El ne va scăpa din primejdie, cum știe că este mai bine. {HLL 336.3}

13 Noiembrie Marcu 1:23-24

Nu este suficient să crezi ceva despre Hristos, noi trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor personal și prin care ne însușim meritele Sale. Mulți tratează credința ca pe o părere. Dar credința mântuitoare este un contract prin care cei care Îl primesc pe Hristos se alătură într-o relație cu Dumnezeu, bazată pe legământ. O credință vie înseamnă o creștere a puterii, o încredere deplină, prin care sufletul devine o forță biruitoare. {SEv 261.1}

Credința părere

14 Noiembrie 2 Împărați 5:11-12

Bine ar fi pentru biserică și pentru lume dacă principiile care au animat acele suflete sincere ar fi reînviată în inimile acelora care se numesc poporul lui Dumnezeu. Există o indiferență alarmantă față de învățăturile care sunt stâlpii credinței creștine. Câștiga teren părerea că, în fond, ele nu sunt de importanță vitală. Această degenerare întărește mâinile instrumentelor lui Satana, așa încât teoriile rătăcirii și amăgirile fatale, cărora cei credincioși din veacurile trecute li s-au împotrivit și le-au demascat cu primejdia vieții lor, sunt privite astăzi favorabil de către mii de oameni care pretind că sunt urmașii lui Hristos. {TV 45.4}

15 Noiembrie Ioan 6:66

Cei care își bazaseră credința pe părerile altora, și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, erau acum gata să-și schimbe din nou vederile. Batjocoritorii i-au câștigat de partea lor pe cei slabi și pe cei lași și s-au unit cu toții să declare că de-acum nu mai aveau de ce să se teamă și nici ce să mai aștepte. Timpul trecuse, Domnul nu venise, iar lumea se putea să rămână la fel alte mii de ani. {IM 371.4}

16 Noiembrie Marcu 7:7

Așa a fost în zilele lui Pavel. Oriunde apostolul întemeia o biserică, acolo erau unii care pretindeau că au primit credința, dar aduceau cu

ei rățaciri care, dacă ar fi fost primite, ar fi îndepărtat poporul de la iubirea pentru adevăr. Și Luther a suferit necazuri și încurcături mari din cauza persoanelor fanatice, care pretindeau că Dumnezeu le vorbise și puneau ideile și părerile lor mai presus decât mărturia Scripturilor. Mulți din cei lipsiți de credință și experiență, și foarte încrezuți în ei înșiși, cărora le plăcea să audă și să vorbească lucruri noi, erau înșelați de pretențiile noilor învățători și se uneau cu agenții lui Satana în lucrarea lor de a dărâma ceea ce Dumnezeu ajunsese să clădească. Și frații Wesley, precum și alții, care aduseseră binecuvântări lumii prin influența și credința lor, aveau să se lovească la fiecare pas de cursele lui Satana care îi împingea la fanaticism pe cei cu exces de zel, neechilibrați și nesfințiți. *{TV 396.1}*

17 Noiembrie Matei 15:14

Aceia care-și întemeiaseră credința pe părerile altora, și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, erau acum gata să-și schimbe din nou vederile. Batjocoritorii i-au câștigat pe cei slabi și pe cei fricoși de partea lor și toți aceștia s-au unit, declarând că nu mai aveau de ce să se teamă și nici ce să aștepte. Timpul trecuse și Domnul nu venise, iar lumea urma să rămână așa cum fusese mii de ani. *{TV 403.3}*

18 Noiembrie Numeri 16:3

Istoria se repetă. Având Biblia deschisă în fața lor și susținând că onorează învățăturile ei, mulți conducători religioși din timpurile noastre nimicesc credința în ea ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se ocupă de disecarea Cuvântului și pun părerile lor mai presus de declarațiile lui lămurite. În mâinile lor, Cuvântul lui Dumnezeu își pierde puterea regeneratoare. Din cauza aceasta, necredința se dezlănțuie și nelegiuirea înflorește. *{HLL 258.1}*

Credința contrafăcută de Satana

19 Noiembrie Geneza 3:6

Dar credința nu e în nici un fel amestecată cu încumetarea. Numai acela care are adevărata credință este sigur față de încumetare. Căci încumetarea este credința contrafăcută de Satana. Credința cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și aduce roade în ascultare. Încumetarea se întemeiază și ea pe făgăduințe, dar le folosește la fel ca Satana, pentru a scuza nelegiuirea. Credința i-ar fi făcut pe primii

noștri părinți să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să asculte de poruncile Lui. Încumetarea i-a făcut să calce Legea Lui, crezând că iubirea Lui cea mare îi va scăpa de urmările păcatului lor. Aceea nu este credință, care cere favoarea cerului, dar nu împlinește condițiile pe baza cărora urmează să se acorde harul. Adevărata credință se întemeiază pe făgăduințele și pe rânduielile Sfintei Scripturi. {HLL 126.1}

20 Noiembrie Matei 7:21-23

Unii au pretins că au o mare credință în Dumnezeu, daruri deosebite și răspunsuri speciale la rugăciunile lor, deși nu puteau prezenta nici un fel de dovezi în susținerea pretenției lor. Ei au confundat credința cu încumetarea. Rugăciunea rostită cu credință nu rămâne niciodată fără răspuns, dar a pretinde că răspunsul a fost întotdeauna exact cel așteptat este o încumetare arogantă. — {2MCP 534.1}

21 Noiembrie Romani 6:1-2

Cutezanța este o ispită obișnuită, și când Satana îi atacă pe oameni cu aceasta, el obține victorie în nouă cazuri din zece. Cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos și pretind prin credința lor a fi înrolați în luptă împotriva tuturor relelor din ființa lor, adesea ei se afundă, fără să cugete, în ispite din care va fi nevoie de o minune pentru a fi scoși nepătați. Meditația și rugăciunea i-ar fi ferit și i-ar fi făcut să evite poziția critică și primejdioasă în care ei înșiși s-au așezat când i-au dat lui Satana avantaj asupra lor. Făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt ca noi să le pretindem nesăbuit, în timp ce ne grăbim să intrăm cu îndrăzneală în primejdie, călcând legile naturii și desconsiderând prudența și judecata cu care ne-a dăruit Dumnezeu. Aceasta este cea mai flagrantă cutezanță. {4M 44.3}

22 Noiembrie Neemia 13:15-16

Este cea mai grosolană cutezanță pentru omul muritor să ajungă la un compromis cu cel Atotputernic pentru a-și asigura măruntele și vremelnicele lui interese. Este tot atât de grav a călca Legea folosind ocazional Sabatul pentru ocupații vremelnice ca și când ai respinge-o în întregime; pentru că aceasta face din poruncile Domnului o problemă de avantaj. {4M 249.3}

Credința = încredere absolută

23 Noiembrie Romani 8:37

Credința adevărată este viață. O credință vie înseamnă o creștere a vigoriei, o încredere deplină, prin care credinciosul devine o putere cuceritoare. {HLL 347.1}

24 Noiembrie 2 Cronici 32:8

De credință este nevoie în problemele mărunte ale vieții tot atât de mult ca și în cele mari. În interesele și activitățile noastre de fiecare zi, puterea lui Dumnezeu care ne susține devine un lucru real pentru noi, printr-o încredere neabătută. {Ed 255.1}

25 Noiembrie Matei 18:3

Credința este simplă în ceea ce privește exercitarea ei, dar plină de putere din punct de vedere al rezultatelor. Mulți așa-zisi creștini, care cunosc Cuvântul sfânt și sunt convinși cu privire la adevăr, nu reușesc să manifeste acea încredere copilărească, esențială în trăirea religiei lui Isus. Ei nu reușesc să se apropie de Isus pentru a primi atingerea divină, care aduce vindecare sufletului. — {2MCP 532.1}

26 Noiembrie 1 Proverbe 3:26

Împingeți credința voastră prin întunericul umbrelor lui Satana și ancorați-o de tronul milei și apoi nu întrețineți nici o îndoială. Aceasta este singura cale prin care puteți câștiga experiență și să puteți găsi motivul cel mai puternic pentru pacea și încrederea voastră. {SCT 198.1}

Credința = încredințare absolută (asigurare sau sigurantă)

27 Noiembrie Romani 8:38-39

Rugăciunea însoțită de credință constituie marea putere a creștinului și va aduce o biruință garantată împotriva lui Satana. Acesta este motivul pentru care el ne sugerează gândul că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Hristos, Mijlocitorul nostru; și când noi Îi cerem în mod stăruitor ajutorul, oștirile lui Satana sunt alarmate. Neglijarea rugăciunii contribuie la atingerea obiectivelor sale, deoarece, în aceste condiții, minunile lui mincinoase au șanse sporite de a fi acceptate. Prezentându-și tentațiile înșelătoare, Satana va reuși să realizeze în ispitirea omului tot ceea ce nu a reușit să realizeze în ispitirea lui Hristos. — {1MCP 26.3}

28 Noiembrie Ezra 9:8

Copiii noștri sunt proprietatea lui Dumnezeu; ei au fost cumpărați cu un preț. Acest gând trebuie să ne inspire în tot ceea ce facem pentru ei. Cea mai eficientă metodă de a le face posibilă mântuirea și de a-i scoate din calea ispitei este instruirea lor constantă în Cuvântul lui Dumnezeu. Devenind elevi împreună cu copiii lor, părinții vor descoperi că ei înșiși cresc mai repede în har și în cunoașterea adevărului. Necredința va dispărea, sporind credința și activitatea, iar încrederea și certitudinea se vor adânci pe măsura urmării căii cunoașterii lui Dumnezeu. Rugăciunile lor vor determina o transformare, ei devenind mai sânguincioși și mai sinceri. Hristos este capul bisericii Sale, infailibila legătură a poporului Său. El va oferi harul Său necesar celor care Îl caută pentru înțelepciune și învățătură. {SP 159.1}

29 Noiembrie 2 Timotei 1:5

La reîntoarcerea în Anglia, Wesley, sub îndrumarea unui predicator morav, a ajuns la o înțelegere mai clară a credinței biblice. El s-a convins că trebuie să renunțe la orice dependență de faptele proprii pentru mântuire și că trebuie să se încreadă cu totul în „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. La o adunare a societății fraților moravi din Londra, a fost citită o declarație a lui Luther, care descria schimbarea pe care Duhul lui Dumnezeu o lucrează în inima credinciosului. Pe când Wesley asculta, credința i s-a aprins în suflet. „Mi-am simțit inima puternic încălzită”, spunea el; „am simțit că trebuie să am încredere în Hristos, și numai în Hristos, pentru mântuire; și mi-a fost dată o asigurare, că El mi-a îndepărtat chiar păcatele mele și m-a izbăvit de sub legea păcatului și a morții.” — (Idem, p. 52.) {TV 255.3}

30 Noiembrie 2 Timotei 1:12

Chiar dacă se va întâmpla să treacă, pentru puțină vreme, prin greutăți și diferite ispите, chiar dacă vor fi lipsiți de compasiunea oamenilor, ei vor putea primi curaj, gândindu-se la asigurarea loialității lui Dumnezeu și spunând: „Știu în Cine am crezut, și sunt încredințat că El este în stare să păstreze ceea ce I-am încredințat”. Noaptea încercărilor și a suferinței se va sfârși curând, iar atunci vor răsări zorile fericite ale zilei păcii depline. — {2MCP 463.5}

Sunt atât de fericită că putem veni la Dumnezeu în umilință și să-L rugăm până ce sufletele noastre ajung într-o comuniune atât de strânsă cu Isus, încât ne putem lăsa poverile la picioarele Sale și să spunem: „știu în cine am crezut și sunt convins că El poate să păstreze ce i-am încredințat până în ziua aceea”. Domnul poate să facă mult mai mult decât putem noi toți cere sau gândi. Inimile noastre reci, lipsite de credință, pot fi înviorate și însuflețite până când putem spune prin credință: „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu”. Să căutăm plinătatea mântuirii lui Hristos. Să călcăm pe urmele pașilor Fiului lui Dumnezeu, căci făgăduința este: „Cel care Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. {LMM 203.2}

Credința = credincioșie absolută

01 Decembrie Isaia 9:6

Noi putem să cerem tot ce este necesar pentru a ne inspira credința în Dumnezeu. La curțile regale pământești, când oferea garanția cea mai înaltă care îi asigura pe oameni de adevărul spuselor lui, împăratul obișnuia să-l dea pe copilul lui ca ostatic, pentru a fi înapoiat la împlinirea făgăduinței lui și, iată ce garanție ne-a dat Tatăl pentru credincioșia Sa, deoarece atunci când a dorit să-i asigure pe oameni de caracterul neschimbător al hotărârii Sale, El L-a dat pe singurul Său Fiu, ca să vină pe pământ, să ia natura omului, nu doar pentru câțiva ani, ci pentru a păstra natura aceasta în curțile cerești, ca o garanție veșnică a credincioșiei lui Dumnezeu. O, adâncul bogăției înțelepciunii și dragostei lui Dumnezeu! „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1)

02 Decembrie Geneza 22:7-8

Nici chiar acum el nu murmură împotriva lui Dumnezeu, ci își îmbărbătă sufletul, cugetând la dovezile bunătății și credincioșiei lui Dumnezeu. Acest fiu îi fusese dat pe neașteptate; și oare Acela care îi dăduse acest dar prețios nu avea dreptul de a cere înapoi ceea ce era al Lui? Apoi credința repetă iarăși făgăduința: „Numai din Isaac va ieși o sămânță” (Geneza 21:12), o sămânță tot așa de numeroasă ca și boabele de nisip de pe țărmul mării. Isaac era fiul unei minuni și nu putea oare puterea care i-a dat viață să i-o redea? Privind dincolo

de ceea ce se vedea, Avraam se agăță de cuvântul lui Dumnezeu, „căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți”. (Evrei 11:9.) {PP 151.4}

03 Decembrie Evrei 11:36-40

Slujitorii lui Dumnezeu nu primesc nici onoare, nici recunoaștere din partea lumii. Ștefan a fost ucis cu pietre pentru că L-a predicat pe Hristos cel răstignit. Pavel a fost închis, bătut, lovit cu pietre și, în cele din urmă, condamnat la moarte deoarece a fost un sol credincios al lui Dumnezeu pentru neamuri. Apostolul Ioan a fost exilat pe Insula Patmos „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos”. (Apocalipsa 1:9.) Pentru lume, aceste exemple ale statorniciei manifestate prin puterea divină sunt o mărturie a credințioșiei făgăduințelor lui Dumnezeu, a prezenței Sale continue și a harului Său susținător. {SEv 18.1}

04 Decembrie Psalm 36:5

După cum vedeți, sunt încă un monument cruțat, prin mila și credințioșia lui Dumnezeu față de copiii Săi în necaz. El nu are plăcere să-i vadă pe fiii oamenilor suferind sau întristați; însă, uneori încercările sunt necesare pentru disciplinare, pentru a ne dezbrăca de ceea ce este pământesc. {1M 673.2}

Credința = predare absolută

05 Decembrie Proverbe 23:26

Pocăința în care nu se vede schimbare nu este adevărată. Neprihănirea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatele nemărturisite și nepărăsite; ea este un principiu de viață care transformă caracterul și stăpânește purtarea. Sfințenia este o predare deplină lui Dumnezeu; este o totală supunere a inimii și vieții față de principiile cerului. {HLL 555.6}

06 Decembrie Ioan 10:10

Satisfacțiile trăite de cel ce are o viață spirituală sunt căutate de întreaga lume, dar nu vor fi obținute niciodată, fără o deplină predare față de Dumnezeu. — *Letter 121, 1904.* {2MCP 404.1}

07 Decembrie Luca 15:4

Mi s-a arătat că iubirea de lume L-au despărțit pe Isus de biserică, în mare măsură. Dumnezeu cheamă la o schimbare, o predare a tuturor față de El. Dacă mintea nu este educată să stăruie asupra subiectelor religioase, ea va fi, în acest domeniu de activitate, slabă și plâpândă. Dar în acest timp, stăruind asupra întreprinderilor lumești ea va fi puternică; pentru că în acest domeniu a fost cultivată și s-a întărit prin exercițiu. Cauza pentru care este atât de greu pentru bărbați și femei să trăiască o viață religioasă este aceea că ei nu-și exersează mintea în ceea ce privește evlavia. Ea este educată să acționeze în direcție opusă. Dacă mintea nu este exersată în mod continuu, spre a obține cunoștință spirituală și să caute să înțeleagă taina evlaviei, ea este incapabilă să aprecieze lucrurile veșnice, pentru că ea nu are experiență în privința aceasta. Aceasta este cauza pentru care aproape toți consideră grea lucrarea de a-I sluji Domnului. *2MC, 189.*

08 Decembrie Evrei 7:26-27

Hristos a rostit un adevăr sfânt și veșnic cu privire la legătura dintre El și urmașii Săi. El cunoștea caracterul acelor care pretindeau că sunt ucenicii Lui și cuvintele Lui au pus la încercare credința lor. El a declarat că ei trebuiau să creadă și să lucreze după învățătura Lui. Toți aceia care Îl primeau urmau să se împărtășească de natura Lui și să se asemene cu caracterul Său. Aceasta ar fi urmat să însemne renunțarea la ambițiile cultivate de ei cu plăcere. Ar fi cerut o deplină predare de sine față de Isus. Erau chemați să se sacrifice, să fie blânzi și umili cu inima. Ei trebuiau să meargă pe calea îngustă pe care a umblat Omul calvarului, dacă voiau să aibă parte de darul vieții și de slava cerului. *{HLL 391.2}*

Credința = ascultare absolută

09 Decembrie Geneza 2:16-17

Dumnezeu l-a făcut pe om neprihănit; El i-a dat trăsături nobile de caracter, fără nici un fel de tendințe spre rău, spre păcat. El l-a înzestrat cu o deosebită putere intelectuală și i-a prezentat cele mai puternice apeluri posibile pentru a fi credincios legământului său de supunere. Ascultarea, desăvârșită și continuă, era condiția fericirii veșnice. În această condiție, el avea să aibă acces la pomul vieții. *PP 49*

10 Decembrie Ioan 3:16

Ar fi putut oare Dumnezeu să ne ofere o dragoste mai mare decât să îngăduie ca Fiul Său să treacă printr-o astfel de suferință? Și, deoarece darul lui Dumnezeu este un dar oferit gratuit, iar dragostea Lui este infinită, la fel și cerințele Lui cu privire la încrederea, ascultarea, inima noastră în întregime și totalitatea sentimentelor noastre, trebuie să fie infinite. El cere de la om tot ce acesta poate da. Supunerea din partea noastră trebuie să fie proporțională cu darul lui Dumnezeu; aceasta trebuie să fie completă și să nu ducă lipsă de nimic. Noi toți îi suntem datori Lui Dumnezeu. El are cerințe asupra noastră, pe care noi nu le putem împlini, dacă nu ne oferim pe noi înșine ca o jertfa de bunăvoie, deplină. El pretinde ascultare de îndată, de bunăvoie și nu acceptă nimic mai puțin decât aceasta. Acum avem ocazia de a ne asigura de dragostea și favoarea lui Dumnezeu. Acest an poate să fie ultimul din viața multora care citesc acest lucru. Există cineva între tinerii care citesc acest apel, care să mai aleagă plăcerile lumii, și nu acea pace pe care Domnul Hristos o dă căutătorului sincer și aceluia care face cu voioșie voia Sa? *{SB 188.1}*

11 Decembrie Matei 5:48

Legea lui Dumnezeu nu poate fi satisfăcută cu nimic din ceea ce nu este desăvârșit sau lipsit de ascultare deplină de toate cerințele ei. A împlini doar jumătate din cerințele ei și a nu dovedi o ascultare deplină, desăvârșită, nu valorează nimic. Cei lumești și cei necredincioși admiră consecvența și au fost întotdeauna puternic convinși că Dumnezeu are un adevăr de transmis prin poporul Său, atunci când faptele lor corespund cu credința lor. „După roadele lor îi veți cunoaște.” Fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Cuvintele, acțiunile noastre constituie roadele pe care le aducem... *{1M 416.1}*

12 Decembrie 2 Petru 1:4

Condiția dobândirii vieții veșnice este astăzi exact aceeași care a fost dintotdeauna: aceeași care a fost în grădina Edenului înainte de căderea primilor noștri părinți: perfectă ascultare de legea lui Dumnezeu, o desăvârșită neprihănire. Dacă viața veșnică s-ar acorda în alte condiții, care să ceară păcătosului mai puțin decât aceasta,

atunci fericirea întregului Univers ar fi în primejdie. Atunci calea pentru păcat ar fi liberă, cu tot cortegiul lui de vaiuri și mizerie, care ar rămâne veșnice. {CH 62.1}

Credința adevărată

13 Decembrie Geneza 22:8

Fusese greu chiar și pentru îngeri să pătrundă înțelesul adânc al tainei mântuirii — să înțeleagă faptul că Comandantul cerului, Fiul lui Dumnezeu, trebuia să moară pentru omul vinovat. Când lui Avraam i-a fost dată porunca de a aduce ca jertfă pe fiul său, aceasta a trezit interesul ființelor cerești. Cu un viu interes, ele au urmărit fiecare pas în aducerea la îndeplinire a acestei porunci. Când, la întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul pentru arderea de tot?”, Avraam a răspuns: „Domnul Însuși va purta de grijă de miel” și când mâna tatălui a fost oprită în momentul în care era gata să înjunghie pe fiul său, și berbecul de care Se îngrijise Dumnezeu a fost adus ca jertfă în locul lui Isaac — s-a revărsat atunci lumină asupra tainei mântuirii și chiar îngerii au înțeles mult mai clar hotărârea minunată pe care Dumnezeu o luase pentru mântuirea omului. (1 Petru 1:12.) {PP 155.2}

14 Decembrie Exod 15:15

Marea lecție dată aici este pentru toate timpurile. Adesea, viața creștină este înconjurată de primejdii, iar împlinirea datoriei pare greu de adus la îndeplinire. Imaginația întrezărește o iminentă ruină în față și sclavie sau moarte în urmă. Și totuși, vocea lui Dumnezeu rostește în mod clar: „Mergeți înainte”. Noi trebuie să ascultăm de porunca aceasta, chiar dacă ochii noștri nu pot pătrunde prin întuneric și chiar dacă simțim la picioarele noastre valurile reci ale mării. Obstacolele care stau în calea înaintării noastre nu vor dispărea niciodată înaintea unui spirit zăbavnice și îndoielnic. Cel care amână ascultarea, până când fiecare umbră de nesiguranță va dispărea și până când nu va mai fi nici un risc de a da greș sau de a fi înfrânt, nu va asculta niciodată. Necredința șoptește: „Să așteptăm până când sunt date la o parte toate piedicile și până când vom putea vedea în mod clar drumul nostru”; dar credința plină de curaj îndeamnă la înaintare, nădăjduind și crezând totul. {PP 290.2}

15 Decembrie Numeri 14:24

Lașii și răsculătorii pieriseră în pustie; dar iscoadele neprihănite au mâncat din strugurii din Eșcol. Fiecăruia i s-a dat după credința lui. Necredincioșii au văzut cum li se împlinesc temerile. În pofida făgăduințelor lui Dumnezeu, ei spuseseră că este cu neputință să fie cucerit Canaanul, și nici nu l-au stăpânit. Dar aceia care s-au încrezut în Dumnezeu și nu au privit atât de mult la greutățile de învins, cât la puterea atotbiruitorului lor Ajutor, au intrat în țara cea bună. Prin credință, eroii aceștia de demult „au cucerit împărății viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe”. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră”. Evrei 11:33,34; 1 Ioan 5:4. *PP 513*

16 Decembrie Judecători 7:2-6

Astfel, și cea de-a doua armată trimisă de cele mai puternice națiuni ale Europei, o oaste de oameni războinici, curajoși și echipați de luptă, a fugit fără nici o bătălie dinaintea apărătorilor unui popor mic și slab. Aici a fost o manifestare a puterii divine. Cotropitorii au fost loviți de o groază supranaturală. Acela care a îmbulzit oștile lui Faraon în Marea Roșie, care a pus pe fugă armatele lui Madian dinaintea lui Ghedeon și a celor trei sute care erau cu el, care într-o singură noapte a distrus forțele asirianului îngâmfat, Și-a întins iarăși mâna pentru a nimici puterea apăsătorului. „Atunci vor tremura de spaimă, fără să fie vreo pricină de spaimă; Dumnezeu va risipi oasele celor ce tăbărăsc împotriva ta, îi vei face de rușine, căci Dumnezeu i-a lepădat.” (*Psalmii 53:5 {TV 117.1}*)

17 Decembrie 1 Samuel 17:45-40

Glasul său era lipsit de teamă, iar pe fața lui bălaie strălucea biruința și bucuria. Cuvântarea aceasta rostită cu glas limpede, melodios, străbătu lămurit prin aer până la miile de oameni care ascultau gata să pornească la luptă. Mânia lui Goliat ajunsese la culme. În furia lui, trânti pe spate viziera coifului care-i apăra fruntea și se năpusti asupra potrivnicului său pentru a se răzbuna pe el. Fiul lui Isai se pregăti să-și întâmpine vrăjmașul. “Îndată ce filisteanul a pornit să meargă înaintea lui, David a alergat pe câmpul de bătaie înaintea filisteanului. Și-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră și a aruncat-o cu praștia; a lovit pe filistean în frunte și piatra a intrat în fruntea filisteanului care a căzut cu fața la pământ.” {PP 648}

18 Decembrie 1 Samuel 14:6-7

Îngeri din cer îi protejau pe Ionatan și pe însoțitorul său, îngeri luptau alături de ei și filistenii au căzut înaintea lor. Pământul se zguduia, ca și cum s-ar fi apropiat o mare mulțime de călăreți și de care. Ionatan a recunoscut semnele ajutorului divin și chiar filistenii au recunoscut că Dumnezeu lucrează la eliberarea lui Israel. O mare groază s-a abătut asupra oștirii de pe podiș și din garnizoană. În zăpăceala lor, socotindu-i vrăjmași pe propriii lor ostași, filistenii au început să se omoare unii pe alții. {PP 623.3}

19 Decembrie 1 Împărați 3:7-9

Limbajul folosit de Solomon în rugăciunea lui către Dumnezeu, înaintea vechiului altar de la Gabaon, dă pe față umilința lui și dorința arzătoare de a-L onora pe Dumnezeu. El și-a dat seama că fără ajutor divin este tot atât de neputincios ca și un copilăș pentru îndeplinirea răspunderilor care erau asupra lui. Știa că-i lipsește discernământul, și simțământul marii lui nevoi l-a determinat să-L caute pe Domnul pentru înțelepciune. În inima lui nu era nici o aspirație egoistă după o cunoștință care să-l înalțe mai presus de alții. El dorea să aducă la îndeplinire datoriile care îi reveneau și mai ales darul care avea să fie mijlocul prin care domnia lui să aducă slavă lui Dumnezeu. Niciodată Solomon nu a fost atât de bogat, atât de înțelept sau cu adevărat mare ca atunci când a mărturisit: „Eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat. {PR 30.2}

20 Decembrie Iacov 5:17

Numai prin exercitarea unei credințe puternice în puterea fără greș a Cuvântului lui Dumnezeu și-a rostit Ilie solia. Dacă nu ar fi avut încredere deplină în Acela pe care Îl slujea, el nu s-ar fi arătat niciodată înaintea lui Ahab. Pe calea către Samaria, Ilie trecuse pe lângă râuri care curgeau cu ape bogate, peste dealuri acoperite cu verdeață și prin păduri maiestuoase, care păreau peste putință să fie atinse de secetă. Tot ce vedea ochiul era îmbrăcat în frumusețe. Profetul se putea întreba cum aceste râuri, care niciodată nu încetaseră să curgă puteau seca, sau cum aceste coline și văi puteau fi arse de secetă. Dar n-a dat loc la îndoială. El a crezut pe deplin că Dumnezeu va umili Israelul apostaziat și că prin judecățile acestea,

ei vor fi aduși la pocăință. Hotărârea Cerului ieșise; Cuvântul lui Dumnezeu nu putea greși; și cu primejdia vieții, Ilie și-a îndeplinit fără teamă însărcinarea. Ca un tunet din cerul senin, solia despre judecățile care erau gata să vină a căzut în urechile împăratului nelegiuit; dar înainte ca Ahab să-și revină din uimire sau să schițeze un răspuns, Ilie s-a făcut nevăzut tot atât de neașteptat cum venise, fără să aștepte să vadă efectul soliei lui. Iar Domnul a mers înaintea lui, pregătindu-i drumul. Profetul a fost îndrumat : „Îndreaptă-te către răsărit, și ascunde-te lângă pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Vei bea apă din pârâu, și am poruncit corbilor să te hrănească acolo”. {PR 121.2}

21 Decembrie Marcu 11:24

Credința înseamnă să nu te îndoiești de Dumnezeu — să crezi că ne iubește și știe cel mai bine ce este pentru binele nostru. Astfel, ea ne conduce să alegem calea Sa, în loc s-o alegem pe a noastră. În locul neștiinței noastre, ea acceptă înțelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, tăria Sa; în locul păcătoșeniei noastre, neprihănirea Sa. Viețile noastre, noi înșine suntem deja ai Lui; credința recunoaște faptul că-i aparținem și acceptă binecuvântarea Sa. Adevărul, puritatea, integritatea de caracter au fost indicate ca secrete ale succesului vieții. Credința ne pune în posesia acestor principii. {Ed 253.1}

22 Decembrie Evrei 11:1

Cu privire la îndreptățirea prin credință, există pericolul de a-i atribui un merit credinței. Când luați neprihănirea lui Hristos ca pe un dar, sunteți îndreptățiți fără plată, prin răscumpărarea lui Hristos. Ce este credința? „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1.) Este un asentiment intelectual față de faptele lui Dumnezeu, care angajează inima într-o consacrare de bunăvoie și în slujire adusă lui Dumnezeu, Cel care a dat înțelegerea, a impresionat inima, a atras la început atenția spre Hristos, ca să-L vadă pe crucea Golgotei. Credința înseamnă a-I da lui Dumnezeu puterile intelectuale, a-I încredința lui Dumnezeu mintea și voința și a-L face pe Hristos unica poartă de intrare în împărăția cerurilor. {CF 25.2}

23 Decembrie 1 Ioan 5:4

Credința este cea care ne face în stare să privim dincolo de prezent, cu toate răspunderile și grijile lui, spre marele viitor, când tot ce ne pune în încurcătură acum va deveni clar. Credința Îl vede pe Domnul Isus stând la dreapta lui Dumnezeu ca Mijlocitor al nostru. Credința privește casele pe care Domnul Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei care Îl iubesc. Credința vede mantia și coroana care sunt pregătite pentru cel biruitor și aude cântecul celor răscumpărați. {SEv 259.3}

24 Decembrie Marcu 5:25-29

Nu are prea mare importanță să vorbești despre religie doar ocazional, să te rogi pentru binecuvântări spirituale fără o adevărată foame a sufletului și o credință vie. Mulțimea uimită ce se îmbulzea în jurul Domnului Hristos n-a obținut nici o putere reală din această atingere. Dar când femeia aceea săracă, suferindă, în marea ei nevoie, a întins mâna și s-a atins de haina Domnului Isus, ea a simțit puterea vindecătoare. Atingerea ei a fost atingerea credinței. Domnul Hristos a recunoscut această atingere și S-a hotărât să le dea o lecție tuturor urmașilor până la încheierea timpului. El știa că o putere a ieșit din El și, întorcându-Se spre mulțime, a spus: „Cine s-a atins de hainele Mele?” Surprinși de o astfel de întrebare, ucenicii I-au răspuns: „Noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: «Cine s-a atins de Mine?»” {5M 227.4}

25 Decembrie Matei 15:22-28

Mântuitorul e mulțumit. A pus la probă credința ei în El. Prin purtarea față de această femeie, El a arătat că ea, care era privită ca o îndepărtată de Israel, nu mai e străină, ci un copil în casa lui Dumnezeu. Fiind copil, are privilegiul să se împărtășească de darurile Tatălui. Acum Hristos îi împlinește rugămintea și termină învățătura dată ucenicilor. Întorcându-Se către ea, cu o privire plină de milă și de iubire, El zice: „O, femeie, mare este credința ta; facă-ți-se cum voiești”. Din ceasul acela, fiica ei s-a însănătoșit. Demonul n-a mai tulburat-o. Femeia a plecat mărturisind pe Mântuitorul ei, fericită că i s-a împlinit rugăciunea. {HLL 401.3}

26 Decembrie Matei 8:5-13

Astfel trebuie să vină orice păcătos la Hristos. „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui.” (Tit 3:5.) Când Satana îți spune că ești păcătos și că nu poți spera să primești binecuvântarea lui Dumnezeu, spune-i că Hristos a venit în lume să-i mântuiască pe păcătoși. N-avem nimic care să ne poată recomanda lui Dumnezeu; dar apărarea la care putem să apelăm totdeauna este starea noastră deznădăjduită, care face ca puterea Lui mântuitoare să fie o necesitate. Renunțând la încrederea în noi înșine, trebuie să privim la crucea de pe Golgota și să zicem: {HLL 317.1}

27 Decembrie Matei 17:20

Credința nu este baza mântuirii noastre, ci este marea binecuvântare: ochiul care vede, urechea care aude, picioarele care aleargă, mâna care apucă. Este mijlocul, nu scopul. Dacă Hristos și-a dat viața pentru a-i salva pe păcătoși, de ce nu aș primi acea binecuvântare? Credința mea o înțelege, și așadar credința mea este certitudinea lucrurilor care sunt așteptate, convingerea a ceea ce nu se vede. Astfel, încrezător și crezând, am pace cu Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos. {DNC 170.2} *Spaniola*

28 Decembrie Ioan 20:24-25

Trebuie să ne consacram zi de zi lui Dumnezeu și să credem că El primește jertfa noastră, fără să cercetăm pentru a vedea dacă avem acel nivel de simțăminte care corespunde cu credința noastră. Sentimentul și credința sunt la fel de diferite pe cât este estul departe de vest. Credința nu depinde de sentiment. Trebuie să strigăm stăruitor către Dumnezeu, indiferent dacă simțim ceva sau nu, iar apoi să trăim în virtutea rugăciunilor noastre. Asigurarea și dovada noastră sunt Cuvântul lui Dumnezeu și, după ce am cerut, trebuie să credem fără să ne îndoim. Te laud, o, Dumnezeule, Te laud! Tu nu m-ai dezamăgit niciodată în împlinirea Cuvântului Tău. Tu mi Te-ai descoperit, iar eu sunt a Ta pentru a face voia Ta. 2SA, 136.

29 Decembrie Romani 10:8-11

Dumnezeu este acela care taie inima împrejur. Întreaga lucrare este a Domnului, de la început și până la sfârșit. Păcătosul care piere poate să spună: „Eu sunt un păcătos pierdut, dar Hristos a venit să-i caute

și să-i mântuiască pe cei pierduți. Hristos spune: «Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși» (Marcu 2:17). Eu sunt un păcătos, iar El a murit pe crucea de pe Golgota pentru a mă mântui pe mine. Nu trebuie să mai rămân nemântuit nici măcar o clipă. El a murit și a înviat pentru îndreptățirea mea și mă va mântui acum. Primesc iertarea pe care a făgăduit-o El.»

30 Decembrie Psalm 115:1

Să prezentăm în mod distinct și clar acest subiect: meritele fapturii create nu pot să schimbe cu nimic nici statutul nostru înaintea lui Dumnezeu și nici darul pe care ni-l dă Dumnezeu. Dacă faptele și credința cumpără darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul are o obligație față de făptura creată. Aici există posibilitatea ca ideile false să fie acceptate ca fiind adevăr. Dacă vreun om este în stare să merite mântuirea, prin ceva ce ar putea face el, atunci se află pe aceeași poziție ca și catolicul care face penitențe pentru păcatele lui. Astfel, mântuirea ar fi parțial ceva datorat nouă, ceva ce poate fi obținut ca o răsplată care ni se cuvine. Dar, dacă omul nu poate să merite mântuirea prin nici una dintre faptele lui bune, atunci ea trebuie să fie în totalitate prin har, primită de omul păcătos pe temeiul faptului că o acceptă și crede în Isus. Ea este în totalitate un dar. Îndreptățirea prin credință este dincolo de orice controversă. Îndată ce este stabilit definitiv faptul că meritele câștigate de omul căzut prin faptele lui bune nu-i pot obține niciodată viața veșnică, orice controversă încetează. {CF 19.3}

31 Decembrie Marcu 9:23

Credința este aceea care ne pune în legătură cu cerul și ne aduce puteri pentru a ne lupta cu forțele întunericului. În Hristos, Dumnezeu i-a asigurat omului mijloacele pentru a birui orice trăsătură păcătoasă și a rezista oricărei ispite, oricât de puternică ar fi. Dar mulți simt că le lipsește credința și din cauza aceasta stau departe de Hristos. Faceți ca aceștia, în deznădejdea și necredința lor, să se predea harului Mântuitorului lor milostiv. Să nu privească la ei, ci la Hristos. Acela care a vindecat pe bolnavi și a scos demoni când umbla printre oameni este același Mântuitor puternic și astăzi. Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Însușiți-vă făgăduința Sa: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6:37.) Aruncați-vă la picioarele

Sale și strigați: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” Niciodată nu vei pieri dacă faci astfel, niciodată! {HLL 429.1}

Sfârșit.

APUSUL SOARELUI ÎN ROMÂNIA - 2023

IULIE		
01	S.	a.s. CT 20,52; B 21,03; MS 21,18; AR 21,29
07	V.	a.s. CT 20,51; B 21,02; MS 21,16; AR 21,27
08	S.	a.s. CT 20,50; B 21,01; MS 21,15; AR 21,26
14	V.	a.s. CT 20,47; B 20,58; MS 21,12; AR 21,23
15	S.	a.s. CT 20,46; B 20,57; MS 21,11; AR 21,22
21	V.	a.s. CT 20,42; B 20,53; MS 21,06; AR 21,16
22	S.	a.s. CT 20,41; B 20,52; MS 21,05; AR 21,15
28	V.	a.s. CT 20,35; B 20,45; MS 20,58; AR 21,09
29	S.	a.s. CT 20,33; B 20,44; MS 20,57; AR 21,08
AUGUST		
04	V.	a.s. CT 20,26; B 20,37; MS 20,49; AR 20,59
05	S.	a.s. CT 20,25; B 20,36; MS 20,47; AR 20,58
11	V.	a.s. CT 20,16; B 20,27; MS 20,38; AR 20,49
12	S.	a.s. CT 20,15; B 20,26; MS 20,37; AR 20,47
18	V.	a.s. CT 20,06; B 20,16; MS 20,27; AR 20,37
19	S.	a.s. CT 20,04; B 20,15; MS 20,25; AR 20,36
25	V.	a.s. CT 19,54; B 20,05; MS 20,14; AR 20,25
26	S.	a.s. CT 19,52; B 20,03; MS 20,12; AR 20,23
SEPTEMBRIE		
01	V.	a.s. CT 19,42; B 19,52; MS 20,01; AR 20,12
02	S.	a.s. CT 19,40; B 19,51; MS 19,59; AR 20,10
08	V.	a.s. CT 19,29; B 19,40; MS 19,48; AR 19,59
09	S.	a.s. CT 19,27; B 19,38; MS 19,46; AR 19,57
15	V.	a.s. CT 19,16; B 19,27; MS 19,34; AR 19,45
16	S.	a.s. CT 19,14; B 19,25; MS 19,32; AR 19,43
22	V.	a.s. CT 19,03; B 19,13; MS 19,20; AR 19,31
23	S.	a.s. CT 19,01; B 19,12; MS 19,18; AR 19,29
29	V.	a.s. CT 19,50; B 19,00; MS 19,06; AR 19,17
30	S.	a.s. CT 19,48; B 18,58; MS 19,04; AR 19,15

OCTOMBRIE		
06	V.	a.s. CT 18,38; B 18,48; MS 18,52; AR 19,04
07	S.	a.s. CT 18,36; B 18,46; MS 18,50; AR 19,02
13	V.	a.s. CT 18,25; B 18,35; MS 18,39; AR 18,50
14	S.	a.s. CT 18,23; B 18,33; MS 18,37; AR 18,49
20	V.	a.s. CT 18,13; B 18,23; MS 18,26; AR 18,38
21	S.	a.s. CT 18,12; B 18,22; MS 18,25; AR 18,36
27	V.	a.s. CT 18,03; B 18,12; MS 18,15; AR 18,26
28	S.	a.s. CT 18,01; B 18,11; MS 18,13; AR 18,25
NOIEMBRIE		
03	V.	a.s. CT 16,53; B 17,02; MS 17,04; AR 17,16
04	S.	a.s. CT 16,51; B 17,01; MS 17,02; AR 17,14
10	V.	a.s. CT 16,44; B 16,54; MS 16,54; AR 17,06
11	S.	a.s. CT 16,43; B 16,52; MS 16,53; AR 17,05
17	V.	a.s. CT 16,37; B 16,46; MS 16,46; AR 17,00
18	S.	a.s. CT 16,36; B 16,45; MS 16,45; AR 16,59
24	V.	a.s. CT 16,31; B 16,41; MS 16,40; AR 16,54
25	S.	a.s. CT 16,31; B 16,40; MS 16,39; AR 16,53
DECEMBRIE		
01	V.	a.s. CT 16,28; B 16,37; MS 16,36; AR 16,48
02	S.	a.s. CT 16,27; B 16,37; MS 16,36; AR 16,48
08	V.	a.s. CT 16,26; B 16,35; MS 16,34; AR 16,46
09	S.	a.s. CT 16,26; B 16,35; MS 16,34; AR 16,46
15	V.	a.s. CT 16,27; B 26,36; MS 16,34; AR 16,49
16	S.	a.s. CT 16,27; B 26,36; MS 16,34; AR 16,49
22	V.	a.s. CT 16,29; B 16,39; MS 16,37; AR 16,49
23	S.	a.s. CT 16,30; B 16,39; MS 16,37; AR 16,49
29	V.	a.s. CT 16,34; B 16,43; MS 16,44; AR 16,56
30	S.	a.s. CT 16,34; B 16,44; MS 16,45; AR 16,57

*Abrevieri: CT = Constanța, B= București, MS=Mureș, AR= Arad.
Pentru Rep. Moldova se va folosi ora Constanței.